

МАКСИМ ПРОДАНОВ

ВЪЛКА НА НУЛ

chitanka.info

Посвещавам тази книга на моето семейство. Тя винаги ще носи особена стойност за мен, защото е началото на една вселена — винаги растяща и все по-дълбока.

Посвещавам я и на всички, които вярват, че словото трябва да се разпространява свободно. Защото губим твърде много от мълчанието.

Споделете тази книга с всеки, който би я харесал и помогнете на тази вселена да расте все по-бързо.

Погледнете се! Защо още гледате към небето? Няма да умра, преди да излича всяка следа от вас на този свят! Запомнете едно! Няма свят отвъд Планината! Има само черен океан, който жадува за кръвта ви. Само мътно небе и безкрайните писъци на онези, които дръзнаха да избягат.

*Елате, деца! Чуйте моя шепот! Светът е тук и само тук! Крийте се в мините, под каменните ми криле! Крийте се в градовете, където вашият живот има цел! Защото ако изоставите децата си, любимите си, дълговете си, тогава пред очите на Бога, вие ще сте **грешници!***

Безсмъртния

ЧАСТ 1

„Страхувам се само от едно нещо, Сей. Страхувам се, че щом видиш лъжовното небе, щом узнаеш истинския му образ, ще тръгнеш подир него без колебание. Ще презърнеш смъртта и тя ще презърне теб. Ще се изправиш пред нея без капчица страх.“

АНТОН

СЪСТЕЗАНИЕТО

С нервна усмивка Сей прочете последните редове в малкото измачкано тейфтерче на баща си. Прибра го в джоба си и изтупа косата си, напластена с прах от подземната мина. Ръцете му трепереха, а погледът му бе изтощен — той не можеше да мисли за нищо друго, освен за престъплението, което щеше да извърши. Грехът на всички грехове. Сей отново взе тежката машина, а жилите на ръцете му се изопнаха като струни. Той продължи да пробива кафявата каменна стена на рудника, като се стараеше да не издава мислите си. В другата част на мината кипеше живот. Работниците бяха весели, надпреварваха се да извадят възможно най-много нулитен пясък преди Състезанието. Усмиваха се, щом намереха някоя нова жила в упорития камък. И гледаха укорително към малкото окъсано вързопче с нулит, вързано за колана на Сей.

„Всички са полудели“, помисли си той. „Довечера пак ще изпотрошат прозорците на стаята ми. Но няма значение. След утре, нищо няма да има значение.“

Сей си пое дъх и продължи да пробива твърдия камък. Вдишваше повече прах, отколкото събираше, но скоро на лицето му се появи усмивка. През полупрозрачния камък блещукаше голяма бучка нулит. Беше заклещена надълбоко, но сигурно тежеше поне сто грама. Най-накрая можеше да си купи нещо по-добро, да вечеря като човек! Той прикри усмивката си и заби върха на машината в назъбената скала.

— Еййй, я чакай, чакай! — извика ехиден глас отзад. — Какво си намерихме, а?

Към Сей заплашително се приближиха двама едри мъже. Бяха братята Маркелис — наследници на пропадналото предприятие на баща им, който ги бе оставил да гният в мините вместо него. Но преди светът им да се сгромоляса, годините охолство ги бяха направили нелепо арогантни. Малкият брат — Чобан, който имаше огромно тяло и глава с размерите на малък пъпеш, надвисна над Сей и се ухили:

— Голям е, Сам! Добре, че го намерихме първи, а?

Сей погледна към другите хора в мината. Работниците забодоха поглед надолу. Всички бяха видели чия е находката, но никой не смееше да се обади.

— Моя е! Разкарайте се!

По-старият брат, Самбан, погледна към придобивката на Сей и рече:

— От кога не си правил приношение за отбора, Сей? Не сме печелили игра от години!

— Казах да се разкарате! Ще викна надзирателите!

— Е. — Младият брат се засмя и се облегна с лакът върху рамото на Сей. — Може да ги викнем първи. Опитваш се да ни откраднеш плячката. Но ще ти простим. Ако направиш *преношение*.

Не го биваше в сложните думи. Не му и трябваше. Чобан избута Сей настрани и започна да маркира стената. Изписа голямо „М“, което значеше, че бандата на Маркелис притежава това място. Надзирателите не гледаха с добро око на набелязването на стени, но правеха изключения за определени хора.

Сей се намръщи, щом видя знака.

— Искаш да кажеш нещо ли, куче?

Сей ги погледна. За миг Самбан си помисли, че е видял нещо отдавна забравено, което го накара да потръпне. Нещо, което някога бе смразявало кръвта на много хора в мините. Но то избледня и изчезна. Сей вдигна машината си, на която бе закачено малко детско медальонче с пластмасово цвете. После рече:

— Няма нищо, Сам. Как се променят нещата само.

Лицата на братята Маркелис помръкнаха, защото те си спомниха времето, когато за първи път се озоваха в мината. Когато се присъединиха към бандата на Вълка, изпитваха уважение и страх. Дори надзирателите се бояха от Сей, защото вярваха, че скоро ще бъде *извикан*, че ще се *издигне* над тях. Но точно преди десет месеца, на дванадесетата годишнина от майския бунт, сякаш всичко се изпари. Всички амбиции на Сей изчезнаха, сякаш той беше намерил нещо ново, което ангажираше цялото му съзнание. За по-малко от година той се бе отчуждил от всички, бе наранил най-близките си хора. Старите членове се бяха пръснали из мината, но няколко от тях още помнеха дните на Вълка.

— Остави го да гние... — промърмори Самбан. — Цял живот е тук, тук и ще си умре...

Гръмкият глас на надзирател изведнъж се надигна над тълпата:

— Слушайте, отрепки! Минете в колона! Работният ден свършва по-рано. Утре е важен ден, не го пропилявайте! Вземайте монетите си и се подгответе за състезанието!

Сей се усмихна, потупа Чобан по рамото и се запъти към изхода. Другите работници, зяпаци ставащото, с облекчение оставиха машините и започнаха да дърдорят помежду си. Нямаше да има бой. Потокът от хора се стече към платежните каси, където се измерваше събраното от деня.

— 140! — изкрещя Чобан в ухото на Самбан.

Големият брат се намръщи и изсипа синия пясък от кошницата си върху кантара. На екрана се изписа: „120 грама — 12 монети“. С годините Чобан бе наедрял повече от брат си и вече събираше повече и по-бързо от него.

— Оооо? Ей, Тхамбан, брат тхи те-те бие! — извика весело едър миньор от съседната колона. Глухия Канон — друг бивш член на бандата на Вълка.

Самбан отпрати ядосан жест към Канон, взе монетите си и тръгна към изхода. На големите сини екрани грееха най-добрите постижения през годините. 340 грама — Чобан Маркелис. 390 грама — Сей от Нул. 440 грама — Сей от Нул. 560 грама — Сей от Нул.

— Хайде, идвайте! Чобан, викни и Скакалеца! Утре всички да са на линия за състезанието!

В далечния край на редицата Сей извади малкото си вързопче и внимателно започна да изсипва пясък върху кантара. Когато числото достигна 10 грама, той стисна вързопчето и го прибра във вътрешния си джоб. После се огледа, за да се увери, че никой не го е видял, взе една монета от касата и побърза да излезе навън. Беше достатъчно, за да си купи малко храна и енергиен стимулант, колкото да издържи до утре. Сега нулитът бе много по-важен.

Вечерта Сей се бе уговорил с Побъркания Ранк от другия край на мината да му донесе половин кутия нулитен пясък в замяна на две хромирани *постижения*. Обикновено човек не би тръгнал да прави сделки с някой на име Побъркания Ранк, но се носеше слух, че старецът събираше нулит, вместо да го обменя за пари. Това беше

лудост, беше грях против самия Бог, който управляваше този свят. Но вече нямаше друг избор.

* * *

Тази вечер бледооранжевият индустриален дим отново се бе спуснал над Нул, сякаш небето се готвеше да погълне града и работниците му. Истинското небе бе останало скрито, макар и от време на време тук-таме да проблясваха светлините на горния свят. Мястото, където хората бяха повиквани от Великия собственик. Всички в мината забързано се прибираха по стайте си, единствено Ранк стоеше прав пред вратата и се оглеждаше за надзиратели. Ранк беше стар метач, облечен в дрипави дрехи. Късата, бяла брада му придаваше вид на мъдрец, но когато хората се запознаваха с него, бързо разбираха, че просто си имат работа с изкуфял старец. Сей обаче нямаше избор, освен да потърси помощта му. Той се приближи към него и го поздрави:

— Здравей, старче! Взе ли това, което те помолих?

— Аааа! Какво, съмняваш ли се в мен? — усмихна се под мустак Побъркания Ранк.

— Дай да видя кутията.

Старецът се засмя.

— Много си се разбързал, момче. Какво си намислил да правиш с този нулит?

— Гледай си работата, Ранк! И ти навремето си правил луди неща, но пак си доживял до сто години!

— Само на осемдесет съм.

— Изглеждаш на сто. Както и да е, досега не си ли успял да изплатиш дълга си? Защо още си тук?

— Ако играта не беше нагласена, всички щяхме да сме навън. Но ти вече го знаеш. Затова потърси стария Ранк, нали така?

— Само ти си достатъчно луд, за да направиш нещо такова.

— И ти не си цъфнал и вързал, посерко! — сопна се Ранк. — Като гледам, не си ял от дни. Не можеш да преживяваш само на енергийни хапчета. Бъбреците ти ще сдадат багажа. Ако я караш така,

скоро и някой дъртак като мен ще може да повали Вълка на Нул! Дай да видя жетоните!

Сей раздражено бръкна в джоба си и показа на Ранк два стари, но излъскани жетона. На единия пишеше „Сребърен Комодор“, а на другия — „Златен орел“. За Ранк и Сей *хвалебствените жетони* вече не бяха важни, но останалите бяха готови да се сбият за нещо толкова ценно. Старецът грабна белия жетон и го разгледа внимателно.

— Ммм, да! Няма измама! Истинско бяло сребро!

„Златният орел“ обаче представляваше по-голям интерес. Това бе най-ценният жетон в Центъра — изящно гравирани и остър като нож по ръбовете. Притежателят му се радваше на изключително уважение не само от другите работници, но и от Директорите и Арбитрите.

— Този беше на баща ти, нали? Тоест на Антон.

Сей кимна.

— Да държиш жетон на умрял престъпник, е престъпление. Знаеш го.

— Той не е умрял!

Ранк се изненада на внезапната промяна в настроението на момчето.

— А казват, че аз съм бил луд. Колкото и да не ти харесва, всички в мината знаят как свърши майският бунт. Горкото момче...

— Не давам пет пари кой какво казва! Е, ще го вземеш ли?

— Това нещо е по-скоро опасно, отколкото ценно. Мога да го продам, но ако някой разбере, че имам нещо такова...

— Слушай... С баща ми сте преживявали много неща заедно, нали? Би ли го направил заради него?

Старецът усети настоящия поглед на момчето, засмя се и взе жетона. Бръкна под дрипавата си жилетка и поднесе малка пластмасова кутия. Сей я пое и с изненада установи, че тежеше повече от очакваното.

— К-какво е това? Пълна е догоре! Това е прекалено много!

— Аз съм метач, момче. Нямам сили да правя това, което правите вие. Но няма да повярваш колко пясък се губи по улиците на този град.

— Нямам как да платя за толкова много!

— Приеми го като подарък.

— Сей погледна недоверчиво. Дори не помнеше последния път, когато някой беше направил нещо безкористно в мините на Нул. Затова помисли, че има някаква уловка.

— Преди много време с баща ти заедно крадахме нулит, така че знам колко много ще ти трябва. Вземи го!

Ранк бутна кутията в ръцете на Сей. И побърза да смени темата:

— Каж ми, на колко години си, момче?

Сей с озадачен поглед отговори:

— На 24. Тук съм откакто се помня.

— Значи не си виждал небето?

— Не.

— Аз съм го виждал някога. Красиво е. Ако гледаш достатъчно дълго, може да видиш частичка от него там, където се разкъсват облаците. Понякога наистина се разкъсват.

— Затова ли си още тук, Ранк? Чакаш да видиш небето?

Старецът се усмихна. Лудостта му идваше и си отиваше, но сега сините му очи бяха ясни като небето, за което си мечтаеше.

— Тук съм, защото повярвах на един човек, вместо на себе си. Най-голямата грешка в живота ми. Ако бях постъпил правилно, положението щеше да е различно. Но ти още имаш шанс. Не прави глупости. Задръж си жетоните!

Сей отказа да ги вземе. Старецът въздъхна:

— Наистина искаш да се отървеш от тях, а? Е, ще дам единия на Мая.

— Мая?!

Старецът се усмихна.

— Девоичето ми даде доста пари за състезанието ти. Не знаеше какво купуваш, но настоя да ти помогна, независимо за какво става дума. Знаеш ли, мисля, че те харесва... — почеса се старецът.

— Какво?! — ядоса се Сей. Мая беше последното име, което искаше да чува. От всичките хора, които беше изоставил, за да стигне до тук, единствено тя се оказа твърде умна, за да повярва на внезапната промяна. Тя отказваше да повярва, че Вълка на Нул е изчезнал просто така. Мислеше си, че всичко това бе поредната хитра измама на Сей, начин да се завърне, да управлява мините отново. Начин да стане посилен от боговете, както ѝ беше обещал някога. Колко много грешеше!

— Казах ѝ, че не искам да я виждам. Не разбира ли от дума?

— Момичето е доста... хитро. Първо искаше да ме подкупи, за да ѝ кажа какво си намислил... Когато ѝ рекох, че не знам, ми остави парите и каза да взема каквото там ти е притрябвало. Така че... считай го за подарък.

— Алчно копеле... Не е никакъв подарък! — Сей хвана Побъркания Ранк за яката и го издърпа към себе си — Не съм я молил за помощ! Върни ѝ парите!

— Ранк не връща пари, момче! — каза хитро старецът. — Готов съм да се обзаложа, че и ти няма да върнеш подаръка.

Сей стисна зъби. Имаше нужда от всяка пращинка нулит в тази кутия.

— Каж ми, момче... Какво точно си решил да правиш? — попита старецът. — Виждал съм този поглед и преди — на едно мъртво копеле на име Антон Рота. Това хич не ми харесва.

— Не е твоя работа — отговори Сей и уви кутията в стара дреха. — Прави каквото искаш с жетоните, но не ми пречи, Ранк!

* * *

На следващата сутрин целият град Нул беше покрит в мрачни облаци, но дъжд така и не се изсипваше и земята оставаше все тъй суха и напукана. Греховните земи не бяха виждали небето толкова дълго, че почти бяха забравили за него.

Мините, плантацията и индустриалната зона в далечината бяха собственост на изкупителна компания „Бяла планина“. Компанията се отнасяше към греховете на работниците по строг, но справедлив начин. От една страна, дълговете винаги трябваше да бъдат изплащани, дори с цял живот труд. От друга, всяко нищожество можеше да получи възможност да тръгне по пътя на изкуплението. Докъде водеше този път, малцина знаеха. Но онези, успели да се издигнат над паплагта, се слаеха, имената им се помнеха.

Великият Собственик на тези земи носеше гръмкото име Комодор Паликс. Неговият баща, Кобалт Паликс, бе кръстил сина си „Пик“, за майтап, но младият Пик бързо бе успял да се отърве от баща си и да поеме юздите на компанията. Макар и никой в Греховните земи да не бе виждал Великия Собственик на живо, неговото лице ги

гледаше навсякъде от стените и парите, запечатано дълбоко в самите души на грешниците.

Днес обаче сушата прекъсваше. След години управление Комодор Паликс най-накрая се бе съгласил да присъства на Голямото състезание, макар и за кратко. Това обаче бе възпламенило страстите и развихрило въображението на всички работници в центъра.

Плакатите на тридесетгодишния Комодор, облепени върху всяка врата, носеха ценните думи на Собственика, съвет към всички участници в Състезанието:

„Издигнах се като звезда в моя свят. Сега е време и вие да се издигнете. Покажете ми своето постижение. Покажете, че греховете ви са само кратка спирка по пътя към успеха. Покажете, че заслужавате вниманието!“

Обещания за специални награди, бонуси, дори *издигане* за онези, успели да впечатлят Собственика, бяха разпалили страстите в трите града. Целта на състезанието обаче бе друга. Честите награди и наказания бяха направили работниците по-разпалени от всякога. А вълнението означаваше, че щяха да залагат на бързо издигане. И онези, които се проваляха, можеха да винят само себе си.

Малцината, които успяваха да купят свободата си, често се връщаха след месец-два с още по-голям дълг. Те се срамуваха да споделят какво се бе случило с тях. Но издигането в центровете бе доста по-примамлива мисъл. Издигането в администрацията, борбата за власт — това подхранваше съперничеството между миньорите от Нул, берачите в Планте и инженерите от Механика. Това и правеше Греховните земи толкова стабилни.

По улиците на тези градове можеше да се видят причудливи хора. Някои носеха своя статут върху облеклото си — с ценни накити или хвалебствени жетони в джобовете си. Надзиратели, които често тормозеха работници, защото ги смятаха за твърде слаби и отчаяни, понякога трябваше да се отдръпнат, щом научаваха за статута им. Много от тях самите бяха бивши грешници.

Сей цяла нощ работеше над проекта си. Беше поспал един час, за да избегне пълното изтощение, но това не му помогна. По някаква причина беше сънувал небето. Небето и лицето на Великия Собственик, властващо над всичко. Когато се събуди, беше по-изтощен отпреди. Седеше на земята, обграден от десетки дребни чаркове, а в

скута си бе поставил сивото тефтерче на баща си. В ръцете си държеше малък метален цилиндър и внимателно го сравняваше с чертежите по пожълтелите страници на тефтерчето. Тъй се беше съсредоточил, че дори не забеляза как приятелят му Каплин цапардоса главата си в една от ламарините в ъгъла на стаята.

— Оооох...! — изстена Каплин и погледна към невъзмутимия Сей. — Ще ми помогнеш ли да откачим капака на пазарния автомат?

Сей надигна поглед и с насмешка отвърна:

— Винаги съм знаел, че си идиот, Каплин. За подобна глупост могат да те арестуват.

Дребният съквартирант на Сей се изправи и избърса потта от челото си, без да сваля мръсните си защитни очила. Той имаше къса коса и кожени ръкавици, каквито носеха всички механици в центъра, и широка усмивка, която ставаше още по-широка, приближеше ли голямото състезание. Като повечето механици, не купуваше готови стоки, а предпочиташе да направи нещо със скъпи чаркове, поръчани по пазарния автомат. За него беше въпрос на чест да демонстрира и уменията си, освен да покаже колко може да похарчи.

— Ако искам Паликс да ме забележи, трябва да покажа нещо голямо! Е, ще ми помогнеш ли или не?

Сей подпря ръце на пода и внимателно стана, така че да не размести никой от чарковете. После разгледа „творението“ на Каплин.

— И как ще промъкнеш всичко това в стадиона?

— С добър подкуп пияндето Сириус ще те остави да промъкнеш и майка си на арената. Преди ни пускаше само защото те познаваме... Сега обаче май ще трябва да се изръся...

Каплин леко се смути. Той махна защитните очила. Не искаше да напомня на Сей, че името на Вълка отдавна не носеше същата тежест, както преди. Обикновено за такава обида Каплин щеше да бъде набит и унижен пред останалите. За щастие Сей не се засегна.

— Спокойно, Кап, Вълка на Нул вече не хапе. Май ти си единственият, който още се страхува от това краставо псе.

Сей се засмя от сърце. От малък беше свикнал да отговаря на всяка обида с юмруците си, а сега сам се надсмиваше на себе си. Каплин също се засмя. Той бе и единственият член, който остана приятел на Сей, въпреки че в златните си дни Вълкът го използваше за

изтривалка, за да покаже превъзходството си пред другите. Колко се бе променил водачът на „бандата на Вълка“ за една година!

Макар и доста неуверен, младият Каплин беше добър самоук техник. С негова помощ Сей отдавна щеше да е свършил „проекта“ си, но той не искаше да разкрива какво е замислил за състезанието.

— Добре, последно пазаруване преди да откача тръбата! — отсече делово Каплин.

В този момент в стаята влетя някакво хлапе, плъзна се по пода и се спря в пазарния автомат. Беше чиракът на Каплин — Ради, с когото заедно работеха в склада и ремонтираха пробивните машини.

— Купи нещо и за мен, Кап! Днес поправих два топяча в склада!

— Ради! Махай се оттук! Като знам колко си некадърен, сигурно утре цял ден ще ги дооправям! — ядоса се Каплин.

— Честно, поправени са! Даже шефът каза, че скоро ще съм по-добър техник от теб!

— С тия две леви ръце!? Ако си толкова добър, къде са ти жетоните, а?

— Остави го, Каплин, сигурно досега е зяпал през прозореца и ни е чакал да пуснем автомата. Останали са ми няколко монети, искам да го черпя — усмихна се Сей.

— Какво, бебешка храна ли? — подсмихна се Каплин.

— Дааааа! Искам шоколадов кекс, може ли?

— Ще видим... А ти разбираш ли от заваряване?

— Е, много ясно!

— Ще ти дам две метални тръби, трябва ми заварени до довечера. И ги искам заварени здраво, разбра ли?!

— Мно' ясно! Ей, Кап, и Сей вече ми има повече доверие от теб! — засмя се момчето и гърдите му се издуха от гордост.

— Сей! Този мърльо само ще оплеска нещо! — подразни се Каплин.

— Абе, Кап, я се стегни! Хлапето е само на дванайсет! — подсмихна се Сей.

Той бръкна в джоба си и извади последните две монети, които му бяха останали. Сей постави ръка върху екрана на пазарния автомат, който изгря в цветни картини и музика. Лицата на Каплин и Ради изведнъж светнаха, за двамата пазаруването беше най-веселият момент от деня.

— Какво ще си купиш, Сей? — попита Каплин — Виж, тук продават чисто нови обувки с двойно пружиниращи пети! Пише: „С Летящите светкавици ще можете да скочите до по-високите нулитни жилки, където обикновените хора не достигат! На кредит, само 69 монети.“ Можеш да станеш богат! Горещо сигурно има камъни с размера на юмрук!

Сей пусна двете си последни монети и се загледа внимателно в екрана. Каплин и Ради надничаха с интерес.

— Гледай! Нови жетони! — Ради заби пръст в екрана и остави дълга мазна следа — Сей, ако си купиш такъв, онези от бандата няма вече да те закачат!

— А! — Каплин посочи към екрана и започна да чете от каталога: „Медна звезда“ — 50 монети. Не, тези не ти вършат работа... „Бронзов лъв девета степен“ — 120 монети... „Сребърен Комодор“... 600 монети!!! Тези луди ли са?!

— Шоколадов кекс, а? Ради, ще ти изпопадат зъбите! — каза весело Сей.

— Спокойно, сигурно още са му млечните! — подхилваше се Каплин.

Сей поръча шоколадов кекс за Ради и както обикновено, една кутия сладки бисквити за себе си. За голяма изненада на Каплин, Сей купи и две пластмасови запалки, макар че не пушеше.

— Прибори... домашни прибори... за лична употреба... — мърмореше си Сей, след което се засмя. — Хей, гледай... *„Вече няма нужда да миете лъжици и чинии! Купете си пакет 200 броя свръхздрави суперпликове“.*

— Ааа! Какво правят? — шашна се Ради от новия продукт.

— Ами слагаш храната в плика, запечатваш, настъпваш го няколко пъти и после изстискваш пюрето направо в устата! — Сей се разсмя без да иска. — Да купя ли няколко? Имам за толкова.

— Еее, и аз не бих си купил такава глупост, Сей... Спести ги... Всъщност... вземи само една-две за проба.

Сей натисна големия зелен бутон и на екрана излезе мигащо съобщение: „Поръчката: изпратена. Местоположение на стоката: Нарис. Време за доставка: 40 минути. Минус: 0,2 монети. Бонус!“ Каплин и Ради се доближиха до екрана в очакване. Чу се познатият звук на пукащо се балонче, а усмивките им се опънаха почти от ухо до

ухо. „Дзън-дзън... дзънннн!“ — изпяха Ради и Каплин в идеален унисон със сигнала от машината.

— Ето, Каплин, сега ще се появиш ти! — изсмя се Ради. Каплин затъкна устата му с ръка, но детето я захвапа злобно с дребничките си зъби.

Докато се боричкаха, на екрана се появи танцуващо прасе и от колоните се чу весела музика. Каплин избута хлапето назад и започна да танцува. Ради го последва и взе енергично да размахва ръце във въздуха. Сей ръкопляскаше и весело пригласяше на песничката: „Бонус! Бонус! Бонус всеки ден!“ Думата „бонус“ се беше превърнала в редовен поздрав при завършена покупка. Сей искаше да си прекара весело преди голямото състезание, затова отиде при двамата и се включи в празненството.

След половин час веселба, пазарният автомат започна да трака, предният капак се отвори и стоките се стовариха на пода. Произволният бонус днес бе чифт „ортопедични джапанки за еднократна употреба“ от Нарис. Никой нямаше особена нужда от тях, но Каплин все пак ги прибра в шкафа си. Ради разпечата шоколадовия кекс и започна да го дъвче направо от кутията.

— Дубве, ав отивам навън... — каза с пълна уста хлапето и потегли към вратата.

— Чакай! Дръж! — Сей подаде на Ради двете дебели метални тръби.

— Ехааа! — шашна се хлапето.

— Тихо! — каза Сей. — Можеш ли да ги носиш?

— Е, много ясно!

— Внимавай да не те видят!

Ради натъпка целия останал шоколадов кекс в устата си, хвърли опаковката на леглото на Сей и се опита да подхване една от тръбите. Те бяха достатъчно широки — момчето ги надяна на ръцете си и потегли към вратата.

— Да са готови до довечера! — заповяда Сей. Ради се опита да отговори, но устата му беше пълна и парченца шоколадов кекс заваляха върху чаршафа на Сей. Момчето подхвана здраво тръбите и отпраши навън.

Сей поклати глава и отново седна на земята, а Каплин се пъкна зад пазарния автомат и започна внимателно да оглежда вътрешностите

на машината. Сей с една ръка се опитваше да разглоби запалките, които беше купил, а с другата грабваше по няколко бисквити и ги хрупаше с огромен апетит. Той изсипа и последните трохи в устата си, изтупа ръце и внимателно бръкна в отвора на машината, над която работеше. Въпреки че бе съсредоточен върху работата си, Сей често се заглеждаше в отворената врата на стаята. Неприятният спомен за онази мразовита сутрин, в която баща му за последен път бе прекрачил този праг, отново нахлу в съзнанието му. Тъмната фигура на Антон Рота, покрай която прелитаха ситни майски снежинки. Кръвта, с която се напоиха ледените улици на Греховните земи в деня на майския бунт. И последният им разговор:

— Сей, вярваш ли в безсмъртните хора?

— Чувал съм разни приказки. Нещо за някакъв бог, който живеел над облаците. Но мисля, че са измислици.

— Защо смяташ така?

— Ами, знам, че всички умират. Който и да е онзи човек, не е бог.

Антон се усмихна и погали сина си по главата.

— Ще ти кажа една тайна. Някои хора наистина могат да излъжат смъртта. Всъщност, един от тях живее в този град.

— Кой? Старият Ранк ли?

— Не — усмихна се Антон. — Ранк е стар, но не е безсмъртен. Ще ти кажа, но трябва да пазиш тайната му.

Сей кимна.

— Не съм го издавал на никого, но е време да ти кажа. Знам как да излъжа смъртта. Може би някой ден ще ти покажа.

Сей погледна недоверчиво. Антон го потупа по рамото и му купи кутия сладки бисквити и топла бутилка чай. Сбогува се и излезе през вратата, също толкова тихо, колкото беше дошъл.

КОМОДОР

— Защо трябва да си слагам вратовръзка за тези маймуни? — измърмори Комодор Паликс на потния си иконом Тото, който със замах четкаше костюма на господаря си.

Комодор беше млад, но лицето му показваше отегчение, нехарактерно за възрастта му.

— Ами, сър, Вие сте като бог за тези хора. Трябва да създадете впечатление за успех. Нали знаете какво казват... „Мечтите правят добрите работници...“

— Да, да, баща ми само това повтаряше... Големият експерт. Знаеш ли, Тото, той дори нямаше образование! — младият Паликс се ухили презрително. Както и да е, къде е питието ми?

— Тук е, сър — Тото подаде чаша студена лимонада със захар. Комодор я изпи, сякаш беше единственото хубаво нещо в деня му.

— Прясна е, направо от дървото, сър. Точно както той я... — Тото се спря и прикри грешката си с усмивка.

— Както и да е, досега дори веднъж не съм ходил на състезанието, какъв е въобще смисълът? Производството расте — онези алчни копелета нали само от това се интересуват. Защо трябва да си губя времето с тези глупости?

— Сър, баща Ви често казваше, че ако нивата не се наглежда, ще се завъдят бурени.

— О да, той знае много за ниви и копаене, нали? Честно казано, Тото, май ви е във възрастта да се оплаквате от щяло и нещяло! Ако сте по-умни от мен, защо той е в гроба, а ти държиш четка за дрехи?

Тото не се впечатли от обидата и продължи спокойно:

— Във всеки случай препоръката идва от инвеститорите, сър. Те се страхуват, че без баща Ви... Ако трябва да бъде честен... страхуват се от нов... знаете какво...

Физиономията на Комодор замръзна на място.

— Бунт? Наистина? Кажете ми, защо тези долни комарджии ще ме поучават как да управлявам компанията? Не съм толкова глупав, да оставя грешниците да се измъкнат. Няма да затегна каишката толкова

здро̀во, че да предизвикам бунт, като онзи ненормалник Ханибал. Грешниците вярват в греховете си. Чувстват се свободни. Има справедливост, затова има и мир. Програмата ми работи!

— Програмата на баща Ви, сър...

— Божичко, много ме подценяваш, Тото! Кой направи състезанието това, което е? Със сигурност не баща ми. Ако зависеше от него, компанията никога нямаше да стане толкова силна. Баща ми беше изкуфял глупак, особено в последните години...

Тото с леко ядосан вид отговори:

— Съжалявам, че Ви противореча, сър, но инвеститорите уважаваха уникалния опит на баща Ви... все пак като по-млад той...

— Тото се замисли дали да довърши изречението. Не си струваше. — Все пак, сър, трябва да посетите мината, поне работниците да разберат на кого дължат своето спасение.

Комодор погледна слугата си с неприязън, въздъхна и стегна вратовръзката си.

— За малко си помислих, че ще кажеш нещо необмислено, Тото... Както и да е, кажи на шофьора да запали спиралата! Да свършваме бързо с този цирк! Идваш ли?

Комодор Паликс излезе навън и дълбоко си пое дъх. Градината пред имението беше обляна в слънце. Свежият бриз, който минаваше през лимоновите дървета, събуди сетивата му. Той погледна през блестящия стъклен купол — отвисоко целите Греховни Земи изглеждаха като светла снежна поляна — мъглата, под която живееха градовете, беше толкова красива, погледната отгоре. Пътеката към площадката за излитане бе в изрядно състояние — градинарят се беше погрижил всички цветя, храсти и дървета да стоят симетрично по двата бордюра. Паликс пое по пътеката и в далечината видя ръбатия силует на луксозния транспортен кораб, а над него — блестящ конус от бяло-синя енергия. Спиралата беше готова за излитане. Паликс излезе на площадката и се вгледа надолу. От ръба на летището се откриваше невероятна гледка: Бялата планина и трите ѝ града — Нул, Планте и Механика. Греховните земи. Покрити в белия облак на Планината, те дори не изглеждаха толкова греховни. Гледката обаче не се понрави на Паликс и погледът му отново стана ядосан. Към Греховните земи приближаваше тъмносив облак, който от време на време зрелищно проблясваше.

— Колко мразя дъжда! Не може ли проклетите маймуни да почакаат малко? Може би ще си останат по стаите!

— Тримесечното състезание за тях е голямо събитие, сър. Едва ли малко дъждец ще ги сплаши. Особено щом очакват своя бог.

— По дяволите...

Комодор Паликс влезе ядосано в спиралата и светещият енергиен конус на покрива ѝ започна да се върти все по-бързо. Лъскавият корпус на кораба се надигна бавно, след което се наклони напред и пое към Бялата планина.

МАЯ

Тълпата бавно и хаотично се стичаше към входовете на огромния стадион. Изглежда никой не беше останал равнодушен към идващото състезание, защото дори мършави и дрипави грешници, които изглеждаха без пукната пара, бяха решили да изпробват късмета си днес. Затворниците на трите града оживено спореха, веселяха се и крещяха един на друг през високите метални заграждения.

„Мърдай, ряпо!!!“ — извика ядосано мъж в работнически дрехи, оцапани с кал и син прах от стените на подземията — очевидно миньор от Нул.

„На ряпа ли ти приличам бе, къртицо проста?!“ — отвърна високо друг, боядисал лицето си в цветовете на Механика.

„Говорех на онази дебела ряпа ей там! Мърдай!“

Грамаден работник от Планте се огледа изненадано, но не разбира какво става и продължи спокойно напред.

„Остави го, този е оглушен...“ — каза с утихващ яд един от работниците. — „Мамка му, добре че не работя на проклетите полета...“

Трите града знаеха как да си влязат под кожата. Миньорите мразеха берачите от плантацията, а техниците мразеха миньорите.

Млад, чернокос миньор се изправи на пръсти и се провикна над шумната тълпа:

— Ей, Ранк! Ранк!

Прегърбеният старец се обърна и присви очи.

— А, Сей! Ела, ела! Дай да ти покажа какво си купих за състезанието!

Старецът бръкна в хартиената торба, която носеше със себе си и започна да вади някаква огромна, лилава шапка.

— Прибери я, сигурен съм, че никой няма да те сбърка за нормален човек — поклати глава Сей.

— Я кажи ти какво си приготвил, момче... Мога ли да погледна?
— Ранк посегна любопитно към торбата, която младежът носеше на гърба си, но той се дръпна назад.

— Ти всеки ден ли ще ме питаш едно и също? — подразни се Сей. — Каж ми, виждал ли си Мая? Исках да говоря с нея преди състезанието, но не беше в стаята си.

Старецът свали ръката си и се засмя.

— Знаех си, че ще ме послушаш, посерко! Значи най-накрая ще отидеш да поговориш с нея. Каквото и да си замислил за състезанието, трябва да й кажеш. Не е хубаво да оставяш нещата незавършени.

— Ще ми кажеш ли къде е, или не?! — ядоса се Сей.

— Мисля, че я видях преди малко до входа... Трябва вече да е влязла...

— До входа? Сигурен ли си?

— Редеше се на опашката заедно с онова... бедното хлапе с раздърпаните дрехи... как му викаха... — Какавидата... Не... Скакалеца. Сигурно пак му помага с храна. Нали я знаеш?

— Какви ги говориш? Скакалеца ли?! — викна ядосано Сей и започна да си пробива път към входа.

— Чакай де! Проклето хлапе... — Ранк разочаровано прибра шапката си обратно в торбата.

Сей разбута тълпата и се промъкна в стадиона. Под крехкия стъклен покрив на широкото преддверие буйстваше същински цирк, както преди всяко състезание: работниците разглеждаха последните си покупки и обменяха критики и препоръки. Шапки, костюми, музикални инструменти, всички нови придобивки получаваха последен преглед преди състезанието. Сей се огледа и забеляза кръглата глава на Чобан Маркелис. Брат му Самбан бе прегърнал здраво Мая и говореше нещо в ухото ѝ. Погледът на Сей се смрази. Той се промъкна през навалицата и застана пред старата си банда, поне това, което беше останало от нея: братята Маркелис, Скакалеца, Глухия Канон от Планте и двама техници от Механика.

— Какво става, момчета? Готови ли сте за състезанието? — каза спокойно Сей. През последните месеци той бе станал толкова добър в скриването на истинските си намерения, че дори не погледна към Мая.

Самбан Маркелис обърна поглед към Сей и се ухили злобно. После хвана Мая за гушата и с рязко движение я бутна на земята. Момичето се опита да се изправи, но Скакалеца клекна до нея и притисна главата ѝ към земята. Червената ѝ коса се разпиля по мръсния мрамор. Някои от работниците хвърляха кратък поглед

надолу, но не смееха да кажат нищо. Поклащаха глава с неодобрение и продължаваха напред към вратите на стадиона.

— Ти подиграваш ли се с нас, Сей! Да участваме в състезанието, а? — Самбан пристъпи бавно към бившия си водач. — Знаеш ли, вече една година те гледаме и си мислим, Сей... Ходиш като един от нас, правиш се, че още имаш нещо общо с бандата... Но какво се оказа? През цялото време си правил свои сметки зад гърба ни!

— Какво? — Стисна зъби Сей.

— Знаеш какво. Снощи се прибираме от работа и решаваме за последно да преброим колко пари сме събрали за голямото състезание. И знаеш ли какво откриваме? Ами... откриваме, че 60 монети някъде се губят. Всеки ден докато отборът е бил в мината, някое мишле ни е вземало част от спечеленото. И после се зачудихме — кой би се осмелил да краде от нас, при това всеки ден?

Сей обърна поглед към Мая.

— Май почваш да загрываш! — усмихна се Самбан — Докато е почиствала стаята ни, малката кучка всеки ден ни е почиствала и от спечеленото! Знаеш какво е наказанието, нали?

— Слушай, Самбан... — Сей започна да осъзнава колко дълбоко бе загазила Мая. Момичето беше вземало пари от бандата, за да ги даде на Ранк, а кражбата бе един от трите големи греха в мините на „Бяла Планина“ и се наказваше със смърт.

— Знаеш какво ще стане, ако кажа на арбитрите какво сте направили, нали, Сей? — изсмя се Самбан.

Сей се проклрнаше, че в джоба му не бе останала и една монета, с която да усмири Самбан. Единственото ценно нещо, което имаше в момента, стоеше в торбата на гърба му. Нулитът, с който бе заредена машината, обаче, нямаше никаква цена извън рудника. За грешниците той бе просто безполезен син пясък, а за надзирателите — откраднатата стока.

— Слушай, Самбан! 60 монети не са много. Ако изчакаш, ще ти дам...

— 60 монети? Не, не... — Тонът на Самбан стана студен и безжалостен. Той приближи глава до ухото му и каза: — Искам нещо друго от теб, Сей. Искам да отидеш при тази кучка и да й кажеш, че вече не я познаваш. Ако искаш крадлата да остане жива, ще го кажеш в лицето й, така че да разбере, че вече не ти пука за нея! После ще се

обърнеш, ще излезеш навън и няма вече да се мяркаш пред очите ми! С приятелчето ти ще се скриете някъде, ще си работите спокойно и няма да ви закачам повече. Вече не познаваш нито мен, нито нея...

Сей започна да разбира. Самбан искаше да го унижи. Да обедини старата банда около себе си и да привлече старите членове, които отказваха да се върнат. Сей стисна зъби, всички сили и емоции напуснаха тялото му. „*Защо по дяволите всичко трябва да се провали в последния момент? Сега машината е по-важна от всичко...*“ — помисли си той и отчаяно сведе глава. После пристъпи напред и каза хладно:

— Скакалец, стани!

Скакалеца обърна поглед към Самбан за разрешение, след което позволи на Мая да се изправи. Той я избута към Сей и тя се спря в ръцете му.

Отново слаба. В очите му имаше разочарование. Той си спомни за решителното момиче, с което някога се бе надпреварвал из прашните улици на Нул. Беше също като него — бурна до лудост. Като малка Мая се кълнеше, че ще стане по-бърза от него, че ще избяга от съдбата си на жена в Бяла Планина. Тя се кълнеше, че по-скоро ще умре, отколкото да живее като прислужница. Другите жени се примиряваха със слабостта си, ставаха майки на нови поколения роби, но тя щеше да е различна.

Мечтите ѝ бяха повехнали една подир друга. Сей бе станал по-бърз, по-силен, а тя бе започнала да изостава, макар че даваше всичко от себе си. Накрая не ѝ бе останало нищо друго, освен да тича след него.

— Глупава принцеске... Не виждаш ли, че вече съм мъртъв?

Мая надигна глава. Думите на Сей я накараха да си спомни за онова бедно момче без баща, което бродеше гладно из улиците на Нул. В най-слабия си момент той беше направил лудото обещание да завладее Бяла Планина и тя още помнеше думите му и вярваше в тях.

— Някога ти обещах, че ще променя този свят. Обещах на всички ви, че ще направя нещо, което ще разплаче боговете. Наистина ли ми повярвахте?

Мая отказваше да се вслуша в думите му. Той обаче каза на висок глас, така че дори Самбан да го чуе:

— Излъгах всички ви! Напълних главите ви с обещания, на които само глупак би повярвал! Глупаци сте, че ме последвахте!

Дори някои от старите членове изтръпнаха при тези думи.

Сей се приближи към момичето и каза:

— Знам защо го направи. Искаше да ме притиснеш към ъгъла, да ме накараш да се върна към миналото. Но Вълка на Нул е мъртъв. Не искам да те виждам повече, Мая. Не ме следвай повече!

В тълпата, която преминаваше покрай ставащото, имаше няколко човека, които стояха на мястото си и гледаха невярващо към Сей. Това бяха членове на старата банда, извикани, за да видят падението на Вълка. Мъже и младежи, обединени около обещанията на Сей, около силата и гордостта му, сега го гледаха със съжаление. Самбан се усмихна. Той беше постигнал целта си. Оставаше само последният удар.

Той бръкна в джоба си и извади дребна кафява монета. Беше малък пазарен жетон, едвам достатъчен да купи храна за един ден. Той протегна ръка към Сей и каза с усмивка:

— Продай ми я...

Сей погледна към дребната монета, която Самбан държеше между пръстите си.

— Какво?

Продай ми я! — каза водачът на бандата през ехидна усмивка. — Не ме ли чу?

На Сей му трябваха няколко секунди, за да разбере напълно какво се опитваше да направи Самбан.

— Продай кучката си на мен! Вече не ти пука за нея, нали? Искам да го чуя от теб. Искам всички да го чуят. Продай ми я.

„Да я продам“. Така ли искаш да ме унижиш докрай?

Сей пристъпи бавно напред, към лъщящата монета. Мая стисна очи, защото беше толкова болезнено да гледа. Човекът, когото тя уважаваше, когото обичаше, щеше най-сетне да разкъса последното, което ги свързваше. От устата на Сей се отрониха само няколко думи. Тихи, като изречени от бълнуващ човек, прегърнал смъртта като добър приятел.

— Каж ми, Мая... наистина ли искаш да ме настигнеш?

Тя надигна очи.

— Тогава не поглеждай настрани...

Кръвта на Самбан изведнъж се забави във вените му, сякаш само за секунда бе видял нещо старо и забравено. Бандата усети, че нещо не бе наред, но преди да разберат какво става, Сей сведе глава и се хвърли към недоумяващия Самбан, поваляйки го назад. Той грубо сграбчи гушата му, с едната ръка откъм гръкляна, другата откъм тила, и стисна с всички сили. Жилите на ръката му изскочиха, а хватката му се затегна. Беше като битките в старата банда — бързи и грозни. Самбан опита да помръдне ръцете на Сей, но пръстите се бяха впили в гръкляна му. Как по дяволите му бяха останали толкова сили?! От устата на Самбан изскочи посинял език — животът в очите му гаснеше бързо. На лицето му се четеше недоумение и страх, а зъбите на Сей блестяха в свирепа бяла усмивка, погледът му бе празен и жесток, както когато беше водач. Всичко на света вече бе изгубило значение. Всички от бандата се бяха смразили. Никой не вярваше на ставащото. Пред тях стоеше Вълка на Нул в своята стихия.

— Оо... остави ме!!! Поммм — изстена Самбан с последни сили. Но Сей не го чуваше. В погледа му вече нямаше никакъв разсъдък. С последните си сили той искаше единствено да сложи край на живота на Самбан Маркелис, да спечели спокойствие за себе си и за Мая.

„Самбан... ти сам си го изпроси!“ — прошепна Сей и посегна към раницата на гърба си. Той напипа малък цилиндър, който се опита да завърти. Преди да го направи обаче, от тълпата се чу познат глас:

— Проклети посерковци! Третото поколение... с вас наистина е свършено...

Сей обърна глава, за да разбере откъде идваше гласът. В този момент Чобан се притече на помощ на брат си и ритна Сей с всички сили. Тялото му полетя встрани, а торбата падна от гърба му и се плъзна по пода. Самбан лежеше безпомощен на земята, а от гърлото му се чуваше грозно хриптене. Брат му се опитваше да го свести, а Скакалеца и Глухия Канон се затичаха към Сей и го притиснаха към земята. Той вече не можеше да помръдне — всички сили го бяха напуснали.

Свитата фигура на Побъркания Ранк се отдели от тълпата и се наведе към раницата.

— Не мога да повярвам, че сте готови да се избиеете тук, за някакви дрънкулки. Сякаш сте намерили всички богатства на света в този затвор...

Някои от минаващите грешници изтръпнаха в страх. Бяла планина никога не трябваше да бъде наричана затвор. Но на стареца сякаш не му пукаше.

— Ранк! — погледна объркано Чобан Маркелис.

Сей протегна ръка към торбата си.

— Ранк... копеле такова! К... какво правиш?

Старецът сложи раницата на гърба си и се обърна към братята:

— А вие двамата... Мислех си, че сте по-добри от баща си. Този негодник Калемон Маркелис трябваше да гние тук, не вие. Кажи ми, момченце, какво ще прави брат ти, ако го оставиш сам тук?

— Н-н-не говори за баща ни, м-мизернико! — изръмжа Самбан с изтънял от болка глас.

— И двамата сте един дол дренки. Прибързани глупаци. Готови да умрете за онзи дето духа в гората. Само за някаква си слава?

Самбан гледаше злобно към стареца, но очите му ставаха все по-трезви.

— Наистина ли се надявахте да откраднете собственост на руум сървис, без Гос Харкс да разбере?

— Проклетата кучка крадеше от мен! Знаеш какво е наказанието, нали?

— И вие с брат ти в началото правехте същото. Как мислиш, трябваше ли да помоля директора по дисциплината да ви очисти? Или да пратят Чобан в Планте, там надзирателите обичат да си играят с новаците. Мислиш, че знаеш как да смачкаш човек в мините... Още нищо не си научил, момче. Третото поколение... вие сте само хлапета...

Старецът премина спокойно покрай бившата банда на Вълка и се приведе към двамата им водачи, които лежаха безпомощно един до друг.

— Донесох това, за което ми плати, Сей. Но както гледам, парите никога не са били твои. Е... сделката си е сделка. Това принадлежи на онзи с парите. — Ранк бръкна под дрипата си и извади нещо лъскаво, след което го постави върху гърдите на лежащия Самбан.

Погледът на Чобан изведнъж светна:

— С-Самбан... Самбан! Погледни!

В ръката си малкият брат държеше красивия жетон „Сребърен Комодор“, а до посинялата гуша на Самбан блещукаше голямата плоча

„Златен орел“.

— Ннали... нали няма да ги оставиш така да се гаврят с теб!? — извика ядосано Скакалеца — Този дъртак обиди баща ти! Сега иска да простиш на копелето, което те нападна! Дявол да те удави, дръж се като водач!

Братята стояха на място и не казаха нищо. Скакалеца се обърна към останалите от бандата, но и те не помръдваха.

— Какво става тук?

— Млъкни, Скакалец... — прошепна Самбан.

— Вие полудяхте ли?! — Скакалеца ядосано грабна Ранк за яката и го удари в стомаха. Старецът се преви от болка.

— Можеш да вземеш всичко, Самбан! Не трябва да оставяме тези копелета живи! С мен сте, нали? — той обърна усмихнат поглед назад, в търсене на подкрепа. Първото нещо, което видя бе едрата фигура на Глухия, който скочи напред и го удари безпощадно. Скакалеца падна на земята и се сви от болка. Изкашля се безпомощно и обърна жален поглед към Канон:

— Какво по дяволите става тук?

По навик Глухия Канон се обърна към братята Маркелис за инструкции. Самбан му направи жест да спре, след което се изправи с помощта на брат си. Той стисна в ръка големия златен жетон, пристъпи бавно към Канон и го потупа по рамото:

— Спокойно, Глух. Той е нов и не знае...

Самбан се приближи до Ранк и се усмихна лукаво, след което му помогна да се изправи. Погледът на Скакалеца стана още понедоумяващ. Все още разклатеният Самбан каза с прегракнал глас:

— Сигурно ще искаш да пусна и момичето?

Ранк обърна поглед към Мая и каза, кашляйки:

— Разбира се. Тя ми е като дъщеричка. Харкс не е единственият, който ще се ядоса, ако нещо стане с нея...

Самбан хвана „Златния орел“ и лукаво го размаха пред лицето на стареца:

— По-добре пази си дъщеричката, старче... Следващия път няма да има с какво да я откупиш.

Двамата техници клекнаха до стъписания Скакалец. Единият го потупа по рамото и му прошепна:

— Знаеш ли колко струва този жетон? С него Самбан може да спечели състезанието! Дори може да поиска разговор с Арбитрите! Знаеш ли какво означава това?

Двамата техници се усмихнаха в унисон.

— Значи, че бандата отново е жива! Ти... и ние, и Самбан... ще живеем като царе! Онези отрепки, които не искаха да се върнат, ще ни молят на колене да ги вземем обратно! Така че мълчи си и се радвай!

— А момичето?— изграчи Скакалеца.

— Глупако, вече целият „руум сървис“ е на наше разположение!

Самбан застана над Сей и бавно разтърка посинялото си гърло.

— Знаеш ли какво ще направя с теб след състезанието? По-добре се скрий! Ако те видя пак, си мъртъв!

Сей погледна към „Златния орел“ и каза:

— С мен отдавна е свършено, Самбан...

Самбан погледна с усмивка към останалите членове и прибра златния жетон.

— Вземи си кучката и се разкарай от очите ми!

Един по един старите членове се присъединиха към новия си водач и заедно продължиха към състезанието. Малцината наблюдатели, които очакваха някакво по-сериозно сбиване, въздъхнаха отегчено и продължиха заедно с останалите. Сей седеше върху мрамора и дишаше уморено. Въпреки цялата си омраза към Самбан, той никога не беше предполагал, че сбогуването със старата банда ще бъде толкова болезнено.

— Дъщеричка? Мечтай си, стар перверзник такъв! — чу се женски глас отнякъде.

— Трябваше да измисля нещо, хлапе! — засмя се Ранк.

Мая грабна раницата от гърба на стареца. Без дори да поглежда към нея, тя застана пред Сей и протегна ръка напред.

— Каза ми, че вече си умрял. Не искам да ровя в нещата на мъртвец.

В очите ѝ имаше болка. Сей бе подготвен да изтръгне раницата си насила, но Мая вече не искаше да знае какво е намислил.

Сей бръкна в торбата и взе малка играчка. Даде я на Мая. Когато я видя, в очите ѝ се появиха сълзи.

Беше медальонче. Малко детско медальонче с пластмасово цвете, избледняло и износено с времето. Приличаше на безполезна

дрънкулка. Но това малко синджирче носеше стойност, която само те двамата разбираха.

Сей нарами раницата и се сля с гъстата тълпа, стичаща се към вратите на стадиона.

„Значи така, принцеске“ — каза си той. „Искаше да видиш, дали още съм жив. За мен вече е късно. Но ти още имаш време да се спасиш.“

ЛУДОСТ

Красив син поток от светлина озари мрачното небе над стадиона. Хиляди хора от Нул, Планте и Механика бяха насядали около огромната арена и с интерес зяпаха към големите монитори, които висяха от покрива. През зеещия отвор на стадиона бавно се сипеше ситен дъждец, който изведнъж замръзна и заблестя в синьо-бяло, осветен от яркия нулитен блясък на спиралата. Летящата машина бавно се спусна към ярко осветеното поле и кацна право в центъра, а трибуните изригнаха в овации. Грандиозна музика се изля от всички страни — върху екраните изгря портретът на Комодор Паликс — Великия Собственик на „Бяла Планина“.

Изведнъж от всички страни изригна дълбок, ентузиазизиран глас:

„Добре дошли на всички зрители, участници и собственици, дошли за голямото състезание! Добре дошли в епицентъра на великия сблъсък между Нул... Планте... и Механика!“

Публиката радостно възкликна, когато чу имената на трите града. Прожекторите осветиха центъра на полето, където бе кацнала спиралата на Паликс. Луксозният кораб стоеше като златно бижу в центъра на стадиона, пред очите на възхитените грешници.

„Първият Велик Собственик на Греховните земи, Ханибал Нул обичаше да казва, че човек няма нужда да преброди Ниските и Високите земи, за да намери истинското богатство. Богатството са хората около теб...“

— Боже, какви глупости... — изпъхтя отегчено Комодор Паликс в луксозната кабина на Спиралата. — Защо още им натякват какво са казали предишните собственици? Има причина да са *предишни* собственици, нали, Тото?

— Разбира се, сър. Все пак тази традиция създава добро впечатление, най-вече у инвеститорите.

— Къде са тези отрепки? Не ми казвай, че ще сме заедно в една кабина!

— За съжаление да, сър. В Кристалната трибуна има 50 запазени места, откъдето Вие и инвеститорите заедно ще наблюдавате

състезанието.

Икономът се приближи към прозореца и посочи лъскав стъклен купол, стоящ между три високи колони. Той бе опасан с четири стоманени пояса, а в дъното му стърчаха остри метални шипове — спомен от по-бурните години на Греховните земи, когато грешниците се бяха осмелили да въстанат срещу закрилниците си. Тези дни обаче бяха отдавна отминали. Колосалната куполна сграда накара Комодор Паликс да се усмихне и той каза на иконома си:

— Следващия път искам отделна стая за тези пиявици. По-нисичко. Нали искат да видят отблизо как управлявам компанията?

— Пригответе се, сър, скоро ще обявят Вашето име!

„Великият Кобалт Паликс възвърна величието на Греховните земи. Той казваше, че човек може сам да промени съдбата си и че успехът зависи единствено от нас. Неговият син — Комодор продължава да следва идеалите на баща си и да прави Греховните земи все по-успешни! И разбира се, това не би могло да стане без вашата помощ, вашия усърден труд, вашите мечти! Дами и господа... моля посрещнете четвъртия Велик Собственик на Бяла Планина — Комодор Паликс!“

Страничната врата на Спиралата бавно се отвори, фойерверки се изстреляха от всички страни на полето и тълпата полудя от радост. Комодор Паликс излезе от машината и помахаше към публиката, след което гордо закрачи към Кристалната трибуна, последван от Тото и едрите фигури на охраната. До земята се беше спуснал лифт, който ги изкачи до ослепително бялата зала във вътрешността на купола. Там Паликс бе посрещнат от инвеститорите, които с еднакво хищен и учтив поглед един по един се здрависаха с него. Комодор бе свикнал с любезностите им и отвърна със същото. Нямаше доверие на нито един от тях. Макар че не искаше да го признае, единственият човек, с когото той открито споделяше мислите си, сега вървеше зад него с бели ръкавици и любезно кимаше към гостите. Младият Собственик бе прекарал повече време със стария иконом, отколкото със собствения си баща, и само в неговата компания се чувстваше наистина свободен да говори за всичко, което му идваше на ум.

— Ето там, сър! — Тото посочи мястото, където Комодор трябваше да застане.

— Седни някъде наблизно, Тото! Ще си ми щит, поне от едната страна, ако някой тръгне да ме заговаря.

Един от инвеститорите обаче светкавично се промъкна като змиорка измежду колегите си и протегна ръка, за да се здрависа с Великия Собственик:

— Господин Паликс, радваме се, че дойдохте! Имаше слухове, че времето ще ви попречи и няма да можете да присъствате.

— Не знам откъде сте чули това, господин...

— *Берилиъс, шеф на Консервена компания Триболт* — прошепна Тото на ухото на господаря си.

— П... Перилиъс, разбира се! — довърши изречението си Комодор. — Как върви бизнесът с... консервите?

— Разширяваме се към нови пазари, господин Паликс. Вече притежаваме малко акции в Планте... И разбира се, имаме апетит към Белите Облигации. Печалбата е добра, а гаранцията е... да кажем, *здрава като нулитен камък*... — Берилиъс се подсмихна; Комодор се почувства задължен да направи същото и неохотно продължи разговора:

— Да, дори спекулантите не могат да ни пробият. Не че не се опитват... Но така е, когато си на върха, всеки иска да те избути и да дойде на твоето място.

— Това ме подсеща, господин Паликс. Наближава тринадесетата годишнина на... знаете... майските бунтове. Разбираме, че датата е чисто символична, но все пак, разбирате, фатализъм, безумие... Борсите са доста неспокойни. Бихме искали да знаем какви са вашите планове...

— Имам добра идея, господин Перилиъс... — Комодор се опитваше да сдържи раздражението си, но си личеше, че търпението му бързо се топи — Какво ще кажете, чисто символично да платим на спекулантите да сринат някоя символична компания...

Тото усети напрежението във въздуха и реши да промени темата на разговора:

— Вижте, господа, състезанието вече започва! Вие на кой отбор симпатизирате, господин Берилиъс?

Бизнесменът изправи вратовръзката си и възвърна фалшивата си усмивка:

— О, господин Карлс! Приятно ми е, имате много поздравя от останалите инвеститори!

— Моля, казвайте ми Тото, всички вече са свикнали.

— Тото, честно да Ви кажа, този път бих заложил на миньорите от Нул. Чух, че най-обещаващите работници от Механика напоследък отиват в рудниците. С такъв богат опит нищо чудно да спечелят и някое почетно място в администрацията. Всъщност, изглежда ми като добър залог, може би някои от колегите ще пожелаят да хвърлят малко пари на масата, само за тръпка. Ще се включите ли и Вие, господин Паликс?

— Не обичам хазарта — каза спокойно Комодор. — Рискът е за дребните риби. Като гледам, *колегите* Ви май вече са започнали, защо не отидете при тях, да хвърлите малко пари на масата?

Поизпотен, Берилиъс кимна любезно и се присъедини към другите инвеститори, които вече оживено обсъждаха състезанието.

Триумфалната музика отново заля стадиона. „Дами и господа по трибуните! Времето за залози изтече. Моля, върнете се по местата си и се настанете удобно, защото петдесет и петото Голямо Състезание на Греховните земи започва... сега!“

Стадионът отново изригна в овации. Всички чакаха състезанието с притаен дъх и стискаха малки билетчета в различни цветове, отговарящи на отбора, на който бяха заложили. От центъра на полето се чу дълбок тътен, който премина в тихо жужене. Висок стълб от светлина се изстреля от покрива на спиралата, след което се сви в ярък конус от синя енергия. Тялото на летящата машина бавно се повдигна и спокойно премина през големия отвор на арената.

Светлините на стадиона бавно се затъмниха. Шумът по трибуните затихна и всички обърнаха поглед към полето. Всичко заприлича на мрачна гора, изпълнена със светулки. Инвеститорите затаиха дъх при грандиозната гледка. Пред тях изгряха три високи порти. На първата грееше червеният символ на Планте — лъвът. На втората — Белият камък на Нул, а на третата — синята звезда на Механика. Мощни прожектори изведнъж огряха двата края на стадиона — в единия беше Кристалната трибуна с инвеститорите, а в другия бавно започнаха да извират три дълги колони от хора. В центъра вървяха миньорите от Нул, а от двете страни — земеделците от Планте и инженерите от Механика.

— Каква гледка! Вижте, идват към нас! Колко вълнуващо! — възкликна един от инвеститорите в стъкления купол. Дългият низ от ентузиазирани състезатели вече стигаше до средата на полето и продължаваше да расте. Комодор обърна отегчен поглед напред:

— Боже, Тото, гледай колко са много! Трябва да има поне хиляда човека. Налага ли се да вземам участие в оценяването?

— Само ако желаете, сър. Най-интересните състезатели са в далечната половина, засега можете да оставите оценяването на арбитрите.

„Погледнете само, дами и господа! Днешното състезание със сигурност има рекорден брой участници — почти равни колони и от трите града! Дали ще видим още една победа за Механика, или Планте най-сетне ще впрегне силата на огромното си население...“ — Гласът от високоговорителите продължаваше да гърми. Макар че беше най-големият от трите града, Планте страдаше най-много от лошото отношение на компанията и често служеше като предупреждение за Нул и Механика. В плантацията бяха пращани хора, натрупали особено големи задължения или провинили се по друг начин. Надзирателите и Директорите там имаха пълна свобода да дисциплинират Планте — всеки можеше да бъде ослепен и обезобразен за упорство срещу надзирател или пък награден за нещо съвсем незначително. Това се бе отразило на психиката на грешниците и те се бяха разделили на две — фанатичните поддръжници на системата, които вярваха до смърт в справедливостта на поощренията и наказанията и отчуждените, които вече не вярваха в състезанието и отказваха да участват. Затова колоната на Планте беше изпълнена само с настървени играчи, които желяеха победа на всяка цена.

„Нека Състезанието започне сега!“ — провикна се говорителят. — „Нека първите играчи да заповядат на подиума!“ От най-предната част на колоните се отдели по един играч. Тримата работника застанаха на лъскава бяла площадка точно пред голямата Кристална трибуна. От дъното на стъкления купол се чу гласът на Първия арбитър:

— Име, ранг и постижение... — ехото на високоговорителя обиколи целия стадион и трибуните пламнаха в аплодисменти.

Първият от тримата играчи застана мирно:

— Тъъ... ами... — той започна да бърка по джобовете си — един момент... аз съм си купил...

— ИМЕ, ранг...! И после постижение — изгърмя гласът на арбитъра. — Стадионът избухна в смях. Бедният нещастник се бе притеснил толкова, че съвсем забрави какво трябва да прави. Той нервно прочисти гърлото си и се опита да се засмее заедно с останалите.

— Ами... аз съм от... Нул... Нил Епсон от Нул... обикновен Миньор.

— Е, Нил от Нул, какво ще ни покажете?

Той бръкна в предния джоб на якето си и извади малка дървена свирка.

— Ами, това е свирка... Истинско вносно дърво. Отгоре съм я боядисал с... такова... боя от... пак вносна... от Нарис...

Стадионът отново изригна в смях. Това бе и чарът на първата половина от състезанието. Най-големите неудачници с най-евтините покупки обикновено се нареждаха отпред. Те знаеха, че едва ли ще спечелят точка за града си, но поне ще бъдат показани на екрана, преди да дойдат истинските участници. Нил от Нул започна да дюдюка някаква бърза селска мелодия на свирчицата си. Това развесели работниците още повече — най-бедните от тях се смееха най-силно, а скоро смехът се пренесе и в Кристалната трибуна.

— Благодаря, господин Нил. Сигурен съм, че ще бъдете забелязан — каза с весел глас Първият арбитър. Следващият играч, този път от колоната на Механика, излезе от колоната си и застана мирно пред Кристалната трибуна.

— Аз съм чистач от Механика! — оповести възторжено той. — Купил съм Лъскаво Златисто Яке, вътре с Дунапрен! Стойност 24 монети! Ципът е смазан с течен парафин от Нарис!

От трибуните изпълзя дълго иронично „Ооооо“, примесено с лек смях. Чистачът явно се зарадва, защото весело помахаша към камерата и се усмихна широко, когато видя лицето си в големите екрани на стадиона.

— Аз съм Кар Акани... Берач в Планте! — чу се дълбок глас от третата колона. — На краката си нося... Летящите светкавици 2500! Цена 99 монети!

Камерите веднага се преместиха към третата колона — висок тъмнокож работник подхвърляше лъскава червена ябълка с едната си ръка. Този път изненадата по трибуните беше автентична, защото никой не очакваше такъв силен старт от отбора на Планте. Високият младеж стисна ябълката и я подхвърли високо във въздуха. После отскочи с всички сили от пружиниращите пети на маратонките и я хвана почти на три метра във въздуха. Стадионът избухна в аплодисменти.

— Откъде един берач е събрал 99 монети? — изненада се работник от колоната на Нул.

— Тези от Планте са луди! Днес са дошли за победа на всяка цена! — отвърна му някой от редицата на Механика. — Хващам се на бас, че всичко е на кредит!

„Ооооо! Добро начало за Планте, дами и господа!“ — провикна се говорителят — „Няма съмнение кой от тримата ще вземе точките! Да чуем мнението на арбитрите!“

Камерите се насочиха към дъното на Кристалната трибуна, където в малка луксозна кабина се бяха наредили петимата арбитри. На дебелото стъкло пред арбитърската кабина светна червеният лъв на Планте — знак, че техният отбор печели точките от първия рунд. Другите двама играчи поклатиха разочаровано глави и слязоха от подиума. Зад тях в редиците на Нул и Механика започна да се усеща неспокойство. Поне в първите десет рунда никой нямаше да може да вземе точките на настървения берач от Планте. Участниците се изреждаха един по един и излизаха със сведени глави, с утешителната награда, че все пак са представили града си пред Великия Собственик. Рунд след рунд червеният лъв на Планте продължаваше да грее върху кабината на арбитрите, а дългите редици на Механика и Нул започнаха да се смаяват. „Давай, Ратан!“ — чу се глас от първите редове. Напрежението в колоната на Механика бързо се изпари. На ред идваха инженерите — истинските знаменосци на Машинния град. Академията на Механика пускаше млади и амбициозни работници, които изпадаха в дълг, за да се обучат. Това им даваше силен стимул да работят усърдно и да се издигнат в компанията.

— Ратан Калека от Механика. Начинаещ инженер. Отдел пробивни машини. Предлагам модифициран връх на топяч „Ханибал-30“, използван в мините. Волфрамът за изработката

струваше 140 монети — отне ми няколко месеца, но по груби изчисления по-твърдият метал и плоският чуков дизайн биха увеличили добива с поне двайсет...

„Ууууууу! Кога си пробивал дупки бе, женчо!?“ — чуха се ядосани подвиквания от колоната на Нул — „Не е шибаният връх, а шибаното тегло!“ — работниците започнаха да се смеят на дребничкия инженер.

— Да, но... силата не би била достатъчна да разчупи камъка, ако...

„Ууууууууу!“

— Моля, изчакайте да дойде вашият ред, ще имате достатъчно време да блеснете... — подхвърли вторият арбитър. — Продължете, господин Ратан.

— М-механичната част е опростена, — продължи неуверено младият инженер — но все пак е съвместима със старите машини...

Арбитрите започнаха да обсъждат:

„Да им дадем този рунд“ — предложи Третият арбитър. „Не...“ — възрази Вторият. — „Видяхте ли колко се зарадваха Планте? Те и без това ще загубят, да им дадем още малко...“

Но преди да довърши изречението си, Синята звезда на Механика блесна ярко на стъклото пред арбитрите. Публиката скочи от радост. Ратан бе откраднал точките на Планте и сега всичко стоеше в кошницата на неговия град. Младежът погледна изненадано нагоре — гласуването на арбитрите още не бе почнало, но той вече беше победител.

— Изглежда... че имаме първата намеса от Кристалната трибуна! — възкликна говорителят. — И то... не от кого да е, а от самия Комодор Паликс! Браво, господин Ратан!

Младежът се огледа стъписано — стадионът празнуваше, а цялата колона на Механика подскачаше от радост. Първото състезание на Ратан преди няколко месеца беше завършило с унижение, а сега всички скандираха името му. Той започна да стиска палци и да се надява точките да не му бъдат взети от другите градове. Сега гордостта на Механика лежеше на плещите му.

— Сър! — каза изненадано Тото Карлс.

— Уважавам изобретателите, Тото. Това е скъп метал, но момчето все пак е избрало най-доброто, което може да си позволи.

Всеки трябва да мечтае. Може би някой ден ще създаде нещо наистина интересно.

— Мъдро решение, господин Паликс! — подвижна един от инвеститорите в задната част на Кристалния купол. Както казваше баща Ви, „хората трябва преди всичко да мечтаят!“

Комодор се усмихна фалшиво и помахаше с ръка.

— Честно казано, Тото, наистина виждам бъдеще в това момче. Нареди да му дадат някаква награда.

* * *

Сей се движеше като сянка през тълпата от тела, пръснати из стадиона. Той подмина двама въоръжени надзиратели, които го погледнаха подозрително. Скоро обаче продължиха разговора си. Погрозният от двамата почти изглеждаше добронамерен, ако пренебрегнеш палката на колана му и лъщящият аркус в кобура му. Няколко от тези оръжия можеха да повалят тази гора от тела за броени минути. Сей разчиташе, че времето, изминало от майския бунт, бе направило тези надзиратели по-самодоволни и по-бавни от преди.

— Кап! Каплин! — гласът му се чу в предния край на редицата.

— А, Сей! Леле... З-значи е било вярно!

— Кое?

— Че ти и Самбан... сте се били! И ти си щял да му видиш сметката! Цялата редица говори за това! — Каплин потупа Сей по рамото.

— Не вярвай на всичко, което чуваш, Кап.

— А да, Ранк нещо се беше ядосал. Каза да отидеш при него веднага.

— Да бе, да... Старецът може да си яде ушите. Ако ти дюдюка за жетоните, кажи, че не му дължа нищо!

— Каза, че си забравил нещо при него. Взел го е при себе си. Мисля, че е някакъв „спусък“.

— К... какво?

— Това чух... Мамка му, наистина ли е било спусък?!

На лицето на Сей се изписа ужас. Той се обърна назад и опипа раницата на гърба си. Панически я свали и видя, че от машината му е

изпаднало нещо важно. „Мамка му! Старецът го е взел след ритника на Чобан“ — досети се Сей. „Сега... и Каплин знае!“ Сей се втренчи в лицето на дребосъка и се опита да прочете нещо в изражението му.

— Спусък е... общо име... за...

— Ще пускаш фойерверки, а? Затова ли ти бяха запалките? Знаех си!

Сей запуши устата на Каплин и се огледа наоколо:

— П-по-тихо, глупако!

— Спокойно, братле, няма да кажа на никого! Леле, със сигурност ще обереш точките! А аз си мислех, че моята машина е рискована... Най-накрая ще натрием носа на тези копелета от Механика!

Каплин се засмя и тропна с ръка върху огромната метална кутия на колела, върху която се бе облегал.

„Еееей!“ — от вътрешността се чу ядосан детски глас.

— Какво беше това?! — стъписа се Сей.

— Тъ... нищо! — Каплин доближи глава до кутията и прошепна: „Чакай още малко!“

— Какво по дяволите си направил?

„Моля, да заповяда играч от Нул!“ — извика в този момент говорителят на стадиона.

Каплин погледна към Сей и отвърна ухилено:

— Мой ред е!

Прожекторите осветиха предната част на колоната и камерите започнаха да търсят следващия играч. Сей не искаше да бъде виждан и се скри назад.

— Ти си ненормален, Кап! Аз отивам да намеря Ранк!

Каплин вече се беше обърнал и махаше към публиката. Той мечтаеше за този момент от месеци и сега наистина вярваше, че ще спечели първия си късен рунд в голямото състезание.

„Име, ранг и постижение?“

— Каплин, сър. Поправям пробивните машини в мината. И... много обичам Състезанието!!!

— Какво е постижението Ви, господин Каплин? — попита изнервено Четвъртият арбитър.

— А, да! Ами... това е много важна вечер. Реших да поздравя господин Паликс и всички останали с една песен. Няма как да не я

знаете! — Каплин се ухили, завъртя някаква шайба върху металната кутия и тя започна да бучи.

— Песен, господин Каплин? Моля, не се бавете! — помоли арбитърът.

Каплин тропна силно върху ламаринения капак:

— Ради! Сега!

От кутията се чу тъп метален трясък. Последва втори трясък. Каплин усети, че е забравил нещо и бързо отместа райбера, който придържаше горния капак. В този момент от кутията изскочи дете, облечено в розова тениска, обляна в пот. Беше Ради. Той бързо надяна на главата си голяма дунапренова маска на прасе и започна да танцува. Малки бели светлилки изгряха по стените на пазарния автомат и оформиха емблемата на Нул. Машината проблесна три пъти в синхрон с добре познатото на всички:

„Дзън-дзън... дзънннн!“

Изведнъж, от машината на Каплин загърмя весела мелодия и двамата започнаха да пеят. Целият стадион избухна в смях:

„Бонус за теб! Бонус за мен! Бонус, бонус, бонус всеки ден!“ — Каплин пееше от все сърце; тълпата — също. Маската на Ради му пречеше да пее и да вижда, но затова пък той танцуваше енергично и размяташе ръце във всички посоки.

„Не се чуди и май, има бонуси безкрай, само ти да кажеш: бонуси ми дай!“

Ради се опитваше да танцува на едно място, но бавно започна да се приближава към ръба на площадката, след което стъпи извън нея и се просна на земята.

„Всичко е наред... нищо му няма... Бонус, бонус, бонус всеки ден...“ — продължи да пее Каплин. Ради се изправи и продължи да танцува енергично под ръкоплясканията на публиката.

— Спрете! Спрете, веднага! Охрана! — извика Първият арбитър.

Четирима надзиратели се притичаха към площадката, хванаха Каплин и Ради и ги притиснаха към земята.

— Чакайте! Аз мога да я сглобя обратно! Частите са вкъщи! Обещавам, ще я върна на мястото й! — извика отчаяно Каплин.

— Това е фирмена собственост! Как си позволявате да използвате пазарните автомати в състезанието? Играчът от Нул е

дисквалифициран! Моля, отведете го в кабинета по дисциплината, предлагам да бъде наказан според правилника!

Публиката започна да недоволства и да освирква решението на Първия арбитър. Третият арбитър се намеси:

— Моля за спокойствие! Разбира се, пазарните автомати са свободни за ползване от всеки. Но това, което направи играчът от Нул, все пак е нарушение на условията за ползване... Той няма право да демонтира нещо, което не му принадлежи, камо ли да го представя за свое. И вие не бихте желали някой да вземе вашите покупки и да ги представи като свои, нали?

Публиката леко притихна. Третият арбитър продължи:

— Все пак предлагам играчът да не бъде наказван строго. Моля, изчакайте за окончателното решение на арбитрите.

Стъклото на арбитърската кабина се затъмни и светлините около високоговорителите угаснаха. На стадиона настана пълна тишина.

— Правилата са ясни! — каза Първият арбитър. — Собственост на фирмата не може да се използва в състезанието! Трябва да отнемем всичките им точки. А за състезателя — четири дни при директора по дисциплината!

— Съгласен съм! — извика Четвъртият арбитър. — Ако започнем да правим изключения, правилата ще станат за смях! Трябва да го накажем строго. Предлагам две седмици в кабинета по дисциплината! Може и да увеличим задълженията му, а и тези на детето! Ще видим после как ще посягат на чужда собственост!

— Не бързай... — каза спокойно Третият арбитър. — Уж искаш да спазваме правилата, а сам измисляш нови наказания. Да не забравяме кой е гост тази вечер — Третото поколение грешници се възхищава на господин Паликс и едно тежко наказание би се отразило зле на имиджа му. Предлагам само дисквалификация.

— Добър аргумент — съгласи се Вторият арбитър. Погледнете публиката. Реакцията ѝ беше ясна! Трябва да усмирим страстите.

— Значи двама срещу двама. Е, ти си решаващият глас. — Третият арбитър се обърна към последния съдия, който седеше тихо в тъмнината.

— Мисля, че положението е деликатно. Законите са ясни, но... вече и аз не знам... Честно казано, не бих рискувал мястото си на

Трибунала заради някакъв си грешник. Предлагам да оставим решението на господин Паликс.

Останалите арбитри кимнаха одобрително.

— Давай тогава, говори с него... — подкани Вторият арбитър.

Съдията неохотно натисна зелен бутон на пулта и се свърза с Кристалната трибуна.

— Здравейте, господин Паликс. Говори Бард... Ало?

— Кой?

Във фона се чу гласът на Тото: „Това са арбитрите, сър...“

— Аз съм Петият арбитър. Здравейте! Бихме желали да се посъветваме с Вас относно решението за наказание на провинилия се работник. Наказанието обикновено е четириднешно дисциплиниране, но преценихме, че строгостта може да повлияе на публиката и...

— Значи аз да мисля вместо вас, така ли?

— Ами... Преценихме, че Вие бихте взели най-мъдрото решение...

— Как ти беше името?

— Бард, сър — отвърна той с умален глас.

— Бард... Ще кажа решението си след малко.

Паликс затвори линията, а Петият арбитър се просна на стола си като застрелян.

— Тото, как мислиш, колко струва една такава пазарна машина?
— попита Комодор.

— Предполагам, че около сто сребърни монети... но мисля, че миньорите не изкарват...

— Имам добра идея, Тото! Едновременно ще покажа твърдост и щедрост. Искам да направя изявление, включи ме сега!

— Но сър!

Кристалната трибуна засия в ярка бяла светлина. Говорителят възкликна:

„О, дами и господа, решението ще бъде взето от самия Комодор Паликс!“

На екраните изгря логото на Изкупителен център Бяла Планина.

— Нул! Планте! Механика! Поздравявам ви за високия дух, с който дойдохте на състезанието тази вечер! — гласът на Комодор Паликс се разнесе из трибуните и целият стадион притихна. Всички

почувстваха някаква дълбока привързаност към Великия Собственик, когото едвам познаваха, но по някаква причина дълбоко уважаваха.

— Кражбата. Убийството. Бягството от отговорност. Тези три гряха троят света още от създаването му. Ако един човек не може сам да се грижи за себе си, ако стои в тежест на останалите, той се превръща в грешник. Но има спасение. Докато той е готов да работи усърдно, за да изчисти тази тежест, винаги има надежда!

Академията бе направила от Комодор забележителен оратор. В този момент дори Каплин вярваше в мъдростта на Великия Собственик и справедливостта на неговите решения.

— Ако грешникът наистина е готов да изкупи греха си, той винаги заслужава шанс да го направи! — каза гордо Комодор. — Нарещдам: в задълженията на грешника да бъде начислена пълната цена на откраднатата машина — 100 сребърни монети, а аз лично ще покрия 90% от цената!

Публиката изригна в овации. Целият стадион празнуваше за Каплин и справедливостта на Комодор Паликс. Инвеститорите в Кристалния купол бяха онемели — способността на Комодор да управлява емоциите на публиката бе забележителна. Може би те бяха подценили неговия подход към грешниците и бяха забравили, че той вече не беше онзи неопитен младеж, който пое юздите на компанията преди седем години. Под овациите на целия стадион Каплин хвана Ради за ръка и слезе от площадката. Той бавно се върна в колоната на Нул. Краката му трепереха. Дишането му стана плитко и зачестено. Каплин се свлече на колене, но двама надзиратели бързо го отведоха настрани:

— Д-десет... Десет... д-д... десет...

— Горкият Каплин! — поклати глава един от работниците на Нул. — За Паликс десет сребърни монети сигурно са нищо. Но в мината... това е цял живот дълг.

* * *

Трите колони започнаха бързо да се топят. Въпреки смелите очаквания, редицата на Планте отново остана най-къса. Берачите в плантацията не изкарваха много пари — ако някой излизаше с нещо

скъпо, значи или не бе купувал нищо друго, или бе теглил голям заем. Но дори тогава постиженията на Механика оставаха много впечатляващи.

„Поздравления, господин Ковачевски от Механика! Още една специална награда от Комодор Паликс! Тази вечер изненадите направо валят, нали, дами и господа?“

— Знаеш ли, този цирк наистина не е толкова скучен, колкото очаквах, Тото. Мисля, че вече разбирам защо баща ми толкова обичаше състезанията.

— Много сте щедър, господин Паликс. Но при толкова награди, някои от работниците остават много разочаровани.

— Завистта също е силна мотивация, Тото — рече на висок глас Комодор и погледна към инвеститорите. — Прав ли съм, господа?

В този момент по целия стадион избухна неистов смях. Комодор Паликс се огледа учудено. На бялата площадка стоеше човек, носещ отвратителна лилава шапка с дълги пера, обсипани с брилянтин.

— Име? Наричат ме Побъркания Джеймс Ранк, Ваша чест. Чистач, родом от Върха на света. Понастоящем съм горд собственик на луксозен каменен апартамент в старческата махала на Нул... Постигание — един момент... *„крещяща дизайнерска шапка от Нарис... 250 монети... 100% памук и паунови пера. С нея ще бъдете най-неуστοимата дама на бала...“* поне така пише на етикета...

Ранк все още се придържаше към старата измишльотина, че е роден някъде „горе“, което му спечели ред отегчени въздишки от публиката.

— Хайде, виц!... Виц! — чуха се гласове от редицата на Нул. Всички очакваха Ранк да изнесе поредното си идиотско представление.

— Какво по дяволите е това? — попита изненадано Комодор Паликс.

— Стар грешник от Нул, сър. Добре познат е на всички. Всеки път си избира нещо абсурдно от каталога, за да грабне вниманието на публиката. После използва времето, за да пее мръсни песни, или да разказва вицове...

Ранк се провикна към публиката:

— Готови ли сте, посерковци?!

Трибуните отвърнаха в един глас:

— Дааааааа!

— Нещо мръсно! — провикна се някой от редицата на Нул.
— Започвай, Ранк! Всички вече сме свикнали с глупостите ти...
— каза отегчено Третият арбитър. — Моля те, не се бави!
— Нали знаеш, Рени, старческо изкуфяване. — Ранк се усмихна и направи уважителен жест към Третия арбитър. — Днес съм избрал нещо за младите хора...
Ранк извади малка кафява книжка, отвори на първа страница и започна да чете:

„БЕЗУМИЕТО НА ДЕДАЛ“. ВТОРО ДЕЙСТВИЕ...

*Майсторът се реел като птица в небесата,
Летял и кацнал върху златен бряг,
Крилете си оставил на земята
И перца се разлетели като сняг.
Синът видял го, казал: Татко! Разкажи какво видя!
Разкажи ми за небето! Там свършва ли света?*

Малко по малко публиката започна да негодува и от трибуните се надигна освиркване, но Ранк продължи:

*Тайната си майсторът решил да сподели
Надежда дал, непожелана:
Света видях със своите очи!
Затворът Крит е само капка в океана!*

— Виц! Виц! Виц! Виц! — започнаха да скандират все по-силно трибуните.

*Светът отвъд морето няма край,
Видях, той вечно продължава,
Вземи крилете ми, но знай,
Морето жадно и небето гладно ти не доближавай!*

— Ууууууу!

*И без да осъзнава как надеждата пленява,
Дедал поел към Парос, а Икар — към синевата...*

— Уууууууууууу!

Ранк се опита да продължи, но виковете станаха прекалено силни. Той прибра книгата, помахаше към редицата на Нул и доволно слезе от площадката под освиркванията на тълпата. Един от възрастните работници изгледа стареца и измърмори:

— Май вече ти е късно да станеш нормален човек...

Ранк се засмя:

— Нормален? Още не съм изперкал толкова, посерко!

Старецът свали лилавата си шапка и я подхвърли към озадачения работник. После пъкна ръце в джобовете на дрипата си и потегли към изхода. Спря го познат глас:

— Жалко, шапката ти отиваше...

Ранк се огледа и в сенките забеляза фигурата на Сей, наметнал торбата си на гръб.

— Подцених те, старче. В теб ли е спусъкът?

Старецът извади малкия метален цилиндър и го разгледа внимателно.

— Този дребен чарк... толкова ли е важен е за теб?

— Мога да ти го взема без никой да разбере.

Ранк се засмя с глас:

— Вие, младите дрисльовци, сте пълни с нахалство! Баща ти беше същият... — Ранк подаде спусъка на Сей и го погледна в очите. — Не искам спусъка ти, Сей. Искам само да разбереш, че има много по-опитни играчи от теб. Онази глупост във фойето... Можеше да се измъкнеш много по-тихо. Но предпочете да направиш шоу.

Сей сведе поглед и каза:

— Значи... искаше да ми дадеш урок? Откога те е грижа какво става с мен?

— Щеше ми да те вразумя. Хранех много надежди за теб. И за Мая... и за Самбан. Можехте някой ден да промените този скапан град.

— Стига глупости, старче — подсмихна се Сей. — И ти някога си бил млад, обещаващ дрисльо. Пропуснал си си шанса да направиш нещо интересно!

— Мда... — почеса се Ранк. — Майната им на надеждите за бъдещето...

— Ти си рядка птица, Ранк... — поклати глава Сей. — Искам да ти дам нещо. Моля те, приеми го!

Сей бръкна в джоба си и извади малко сиво тефтерче. Откъсна част от страниците и даде двете половини на стареца.

— Едната част е за Мая, другата — за Каплин. Мислех да му я дам лично, но този глупак никога не спира да ме изненадва.

Ранк прелисти страниците на тефтерчето и очите му се отвориха широко:

— Лудо копеле такова...

Сей бутна тефтерчето в ръката му.

— Дай тази половина на Мая и тази — на Кап. Кажим им, че съжалявам.

— Съжаляваш? Ако продължаваш да ми даваш такива неща, май няма да дочакам старини!

— Можеш да го изгориш. Но май няма да го направиш.

Старецът се усмихна.

— Мая и Каплин имат свои амбиции. Сигурен ли си?

— Те трябва да знаят.

— Е, ти вече скъса всичките си връзки с Бяла Планина. Единственият човек, който има някаква следа за миналото ти, съм аз. Е... и онова момче, Самбан.

— Самбан?

— Момчето се опита да те унищожи. Сега е на път да унищожи себе си. Можеш просто да го наблюдаваш. Дори няма да попречи на плана ти.

— За какво говориш? — учуди се Сей.

— Златният жетон... Спомняш ли си деня, в който го получи от баща си?

Сей избягваше да мисли за онази снежна вечер, в която улиците на Нул се напоиха с кръвта на надзирателите и бунтовниците.

— Жетонът носи името на Антон Рота — каза спокойно Ранк. — Това, което Самбан държи в ръцете си, е смъртна присъда.

Лицето на Сей побеля.

— Къде е той?

— Виж сам!

Сей се обърна към колоната от състезатели, после към екраните на стадиона. На тях вече лъщеше усмивката на Самбан, а зад него — брат му и бандата, които уверено махаха към камерите.

— По дяволите! — каза ядосано той и без да се замисля, тръгна към бялата площадка. — Ранк, трябва да тръгвам! Благодаря ти за всичко!

Сей не дочака отговор, помахаше към стареца и се затича с всички сили към Кристалната трибуна.

Ранк се засмя, обърна се в обратната посока и потегли към тъмния край на стадиона. Той се смееше на висок глас. Смееше се толкова силно, че очите му започнаха да се насълзават, после пъхна ръце в джобовете си и закрачи спокойно към изхода.

— Значи така се сбогуваме, посерко... Забавно беше да те познавам.

ГРЯХ

„Една обикновена пешка може да промени цялата игра на дъската. Но често трябва да се пожертва.“

Антон

— Аз съм Самбан Маркелис! Наследник на „Маркелис Индъстрис“. Но сега съм миньор в Нул. Целта ми е да спечеля Състезанието и да покажа амбицията си пред света! Да живеят миньорите! Да живее Нул! Да живее „Бяла Планина“!

„Хайде, къртички! Няма да ви чакаме цяла вечер!“ — извика някой от Механика и цялата им редица избухна в смях.

Чобан тръгна ядосано към работниците от Механика, но Самбан го хвана за яката и го дръпна назад.

„Моля състезателите да не влизат в спорове! Продължете, господин Маркелис!“ — каза спокойно Третият арбитър.

— Разбира се, господин Арбитър. Не бих позволил дребни обиди да нарушат спокойствието в Компанията — отвърна любезно Самбан и се поклони към арбитърската кабина.

„Покажете постижението си, господин Маркелис!“

— Мога ли първо да кажа каква чест е за мен и подчинените ми, че самият господин Комодор Паликс ни е уважил с присъствието си? Надявам се скромното ни постижение да бъде оценено от него и той да види потенциала ни — Самбан посочи към Кристалната трибуна.

— Какъв е този, Тото? Някакъв наш човек ли е? — зачуди се Комодор.

— Не, господин Паликс. Не съм го виждал, но името Маркелис Индъстрис ми е познато. Мисля, че собственикът на тази компания преди години беше инвеститор в „Бяла Планина“.

— Инвеститор? Защо е оставил сина си тук?

— Доколкото си спомням, заедно със спекулантите от Канта се беше опитал да сине Белите облигации...

Комодор погледна заинтересовано към бялата площадка.

„Моля, играчите от Нул да представят амбициите си!“ — настоя Третият арбитър.

Самбан бръкна в джоба си. На лицето му изгря горда усмивка. Той знаеше, че никой в Нул, Планте и дори в Механика не може да спори с постижение като „Златния орел“. Той извади големия блещукащ жетон и го вдигна високо.

— Вижте постижението ми! — извика гордо Самбан, последван от Чобан, Канон, Скакалеца и двамата техници.

„Чакай, копеле!!!“ — провикна се някой отстрани. Самбан се огледа изненадано. Към бялата площадка тичаше Сей, със същия устрем и същия хладен поглед, който така смразяваше кръвта му. Скакалеца и Канон се опитаха да го хванат, но той мина между тях и скочи напред към недоумяващия Самбан. Сей грабна златния жетон от ръката му и застана гордо на площадката. Задъхан, изтощен, но порешителен от всякога, той посочи Самбан с пръст и извика:

— От кого си мислиш, че крадеш, свиня такава?! Вълка на Нул никога не прощава на крадци!!! Настоявам да бъде съден тук и сега!

Гласът на Сей отекна из целия стадион. Тълпата стоеше вцепенена, арбитрите — също. Досега те не бяха виждали подобно нещо. Сей се обърна към кабината на арбитрите и рече гордо:

— „Този нещастник... тази дебела гологлава свиня... през нощта, докато моя милост е спяла в покоите си, е откраднала златната монета, принадлежаща на най-великия миньор в историята на Нул! Героят, спечелил три състезания за любимите си съграждани! Царят на нулитния пясък — единственият човек, разбил границата от половин килограм!!!“

— Този път ще те убия, копеле!!! — изръмжа ядосано Самбан. Брат му го спря, защото всички погледи в Кристалната трибуна, в целия стадион, във всеки дом, на всеки монитор в Греховните земи сега бяха насочени към бялата площадка. Арбитрите също мълчаха в изумление. Инвеститорите седяха като прилепени към местата си. Комодор погледна стъписано към Тото.

— Това част от представлението ли е?

— Аз... наистина не знам, сър.

„Имате ли доказателства за това, което говорите?“ — пророни Първият арбитър. — „Обвинението в кражба е доста сериозно.“

— Разбира се!!! — отвърна Сей гръмогласно и свали раницата от гърба си. — Това, което държа в ръцете си, не е обикновен жетон! Тази плоча от чисто злато е най-високото постижение в Бяла Планина! Само двама изключителни работници досега са успявали да се сдобият със „Златен орел“. Самбан Маркелис със сигурност не е един от тях... Първият е Кобалт Паликс...

Целият стадион затихна. Лицето на Комодор побеля.

— Берач на лимони в Планте, грешник Първо поколение, неграмотен... Той проявява огромна амбиция и скоро изплаща всичките си дългове към Бяла Планина. Първо се премества в Механика, а след това... се издига до самия връх на тази чудесна компания...

Мълчанието по трибуните премина във вцепенение. Миналото на Кобалт Паликс бе известно на всички, но малко хора се осмеляваха открито да говорят за бащата на Великия Собственик като „бивш берач и грешник“.

— Вторият човек, награден със златния орел, се наричаше Антон Рота. Това е неговото постижение:

— Господин Паликс... — каза с треперещ глас Тото Карлс. — Антон Рота! Това име!

Из стадиона се разнесе смразяваща тишина. Сей се усмихна и отвори раницата си. Извади нещо, което приличаше на две дебели тръби, заварени здраво една до друга. Едната беше куха, а другата побираше нулитния резервоар, спусъка и турбината на машината му. Сей вмъкна ръката си в кухата тръба, хвана я здраво и се обърна към Кристалната трибуна.

— Това е преносима нулитна центрофуга. Заради тази машина му беше предложено всичко. И заради нея той стана враг на „Бяла Планина“.

Погледът на Самбан замръзна. „Враг на Бяла Планина...“ — помисли си той. — „Проклетият жетон е бил на... враг на Бяла Планина!!! Нима това копеле... иска да ми помогне!“

— Антон Рота беше бунтовник! — изкрещя Тото към учудения Комодор Паликс. — Това е оръжие!!!

Цялата Кристална трибуна засия в червено и над арбитърската кабина се спусна дебела стоманена бариера. Обръчите около стъкления

купол изтракаха мощно и се покриха с дълги метални шипове. Това стресна инвеститорите и те изплашено прилекнаха към пода.

— Убийте го! Убийте го! Той има оръжие! — извика панически Комодор Паликс в микрофона си и гласът му отекна из целия стадион.

— Това са последните думи на Антон Рота! Запомнете ги добре! — гласът на Сей се разнесе до всеки един човек, гледащ Голямото състезание. — *„Знам как да излъжа смъртта! Може би някой ден ще Ви покажа!“*

Сей завъртя металния спусък и от машината се нададе силен тътен. Надзирателите насочиха оръжията си към бялата площадка, но се страхуваха да се приближат, защото всички очакваха огромен взрив. Изведнъж машината започна да изпуска фин нулитен прах и от ръката на Сей изскочи ослепителен поток от сини искри, които стигнаха чак до Кристалната трибуна и заляха огромния стъклен купол. Всички вътре залегнаха под седалките си. Бандата на Маркелис и цялата колона от състезатели се разбягаха ужасено във всички посоки. Ръката на Сей сочеше право нагоре, а потокът от синьо-бели искри ставаше все по-силен, по-ярък, по-широк и вече стигаше почти до върха на стадиона. Никой не знаеше какво става, дори Сей вцепенено гледаше нагоре и стискаше здраво тръбата, без дъх, без мисъл, сякаш нищо вече не зависеше от него. Ситният дъжд, който се сипеше бавно през отвора на стадиона, изведнъж замръзна и се превърна в сняг, който покри трибуните и хвърли публиката в изумление. Ослепителната струя заля Стъкления купол с ярки искри, което смрази кръвта на инвеститорите; Комодор гледаше отчаяно нагоре, но през стъклото не се виждаше нищо, само бяла, непроницаема пелерина от искри и сняг.

В далечния край на арената Каплин мълчаливо гледаше нагоре към фойерверките на Сей, заедно с двамата надзиратели, които трябваше да го държат. Ранк и Мая стояха до изхода, а около тях подскачаше Ради и се дивеше на зрелището. А в очите на Мая имаше сълзи.

Колоната от синьо-бели искри вече излизаше над стадиона. Хората от Нул, Планте и Механика — по трибуните, на игрището, из целите Греховни Земи, безмълвно гледаха нагоре към осветеното небе. Сега голямото състезание трябваше да почака.

Сей преглътна тежко. Той не знаеше дали машината на Антон трябваше да работи по този начин, но страхът не му позволяваше да

мисли, той трепереше, гледаше нагоре с притаен дъх и ръка високо във въздуха. Изведнъж Сей забеляза, че нещо не бе наред. Турбината на върха на голямата тръба не се въртеше. Яркосините искри от центрофугата излизаха свободно през отвора на тръбата и се превръщаха в мощен поток от енергия. Машината изхвърляше изразходения нулит направо във въздуха. „По дяволите!“ — помисли си той — „Проклетата турбина се е заклецила!“

Той треперейки сведе тръбата до себе си и видя, че едро парче нулит се бе заклецило в перките на центрофугата. Опита се да го извади, но когато доближи върха на тръбата, потокът от енергия изгори пръстите му и Сей изплашено дръпна ръката си назад. С лице, изкривено от болка, той бръкна в раницата си и извади първото нещо, което успя да напипа. Беше кутия сладки бисквити. Сей отчаяно започна да удря върха на центрофугата с хартиената кутия, но бисквитите се пръснаха и излетяха нагоре, заедно с мощния поток от енергия. Хартията се запали, но Сей продължи отчаяно да я удря в тръбата. Изведнъж камъчето нулит се пропука. Перката на турбината се помръдна. С последни сили Сей удари върха на стоманената тръба. Вече целият му юмрук бе почернял от изгарящата енергия. В този момент турбината се завъртя. Нулитният камък се строши и излетя нагоре заедно с дебелата палеца струя. Центрофугата забуча оглушително и облакът от нулит над стадиона започна да се върти като циклон.

Комодор Паликс се беше свил в замъгления стъклен купол в пълен ужас, без да знае какво става навън. Инвеститорите го гледаха ужасено, сякаш като малки деца очакваха и този път Великия Собственик да ги увери, че всичко е под контрол.

Кръжащият сноп от енергия изведнъж започна да се свива и да става все по-плътен. Снегът се въртеше около площадката, а белите искри бавно се оформиха в огромен блестящ конус. Над Сей изгря ярка спирала, висока почти колкото Кристалната трибуна, но лека като перце. Той не можеше да повярва, че грамадният въртящ се свредел над главата му не тежеше повече от металната тръба, за която бе закачен. Поток от леденостуден въздух се стовари върху Сей и той усети, че въртящата се спирала започва да го дърпа нагоре. Той грабна здраво кухнята тръба, в която бе промушил ръката си и тялото му бавно се издигна. Синият конус се въртеше все по-бързо и вече стигаше до

върха на стадиона. Сей гледаше надолу и с всички сили се опитваше да не падне от безумната машина на баща си. Пред него се откри оранжевата светлина на гаснещия хоризонт. Сей с лекота насочи спиралата напред и тя спокойно премина през отвора, промуши ниските облаци и излетя навън. Той погледна надолу към светлините на Нул, към малкия кръгъл стадион, на който бяха останали всичките му познати: Ранк, Каплин, дребосъкът Ради... и най-вече Мая. Сърцето му се сви при мисълта, че той сега напуска ада на Нул, а хората, за които би дал живота си, остават като точици, някъде назад, в обятията на Бялата планина.

ЧАСТ 2

„Светът е планина. За тези, които гледат отдолу и виждат само лъжовното небе, той е само планина. Когато се изкача до върха и видя всичко от другата страна, ще ти разкажа какво съм видял.“

СЯНКАТА НА АНТОН

Денят на бунта дойде неочаквано и погълна Бяла планина за броени часове. Антон Рота наблюдаваше бойното поле, което се бе превърнало в лабиринт от високи, остри кристали, покрити в замръзнала кръв. Ледената гора бе преобразила целия град в мрачно зрелище, което ставаше все по-зловещо с приближаването на нощта. Из улиците на Нул се вихреха мътно осветени снежинки, а от устите на бунтовниците излизаше пара, която издаваше позицията им зад дългата барикада. Въпрос на време бе да бъдат открити.

— Ти си дявол! Стой далеч от нас! — Гласът на изплашения мъж от Планте беше заглушен от далечен взрив, последван от мощния грохот на огромна, падаща кула. Механика се разпадаше. Поне в това бунтът вървеше по план.

— Имате право да ме мразите — каза Антон на бунтовниците. — Но трябва да дойдете с мен! Ако останем тук, сме мъртви.

— Не трябваше да те слушаме! — изръмжа човекът от Планте. — Те са много повече от нас! Ще ни избият като кучета!

— Антон е най-добрият ни шанс да оцелеем — каза едър работник с масивна нулитна турбина, закачена за ръката му.

Антон погледна екрана на малкия скенер, който показваше местоположението на бойците в гъстата, замръзнала мъгла. Нещата не изглеждаха добре. Хората на Кобалт Паликс приближаваха, а армията на Планте беше откъсната от общата битка. Тя трябваше да се слее с бунтовниците от Нул и да превземе центъра на града. Вместо това пътят ѝ бе преграден от яростен потоп, който бавно поглъщаше долината между Нул и Планте. Хиляди боси роби, повярвали в думите на един човек, стояха върху калната земя и гледаха прииждащата река, стичаща се през центъра на Греховните земи.

Ходът на Кобалт Паликс беше гениален. Той трябваше само да разруши бенда, който спираше напоителната река на Планте и да взриви мостовете, които го свързваха с другите два града. Така завършващият удар на бунта бе напълно предотвратен.

— Проклетият Паликс! Той ни предаде! — изръмжа Джеймс Ранк. — Кучият син иска да вземе Бяла Планина за себе си! Ще използва хаоса, за да открадне мястото на стария Собственик! Той познава терена по-добре от всеки друг! Имаме ли други възможности?

— Трябва да се върнеш в града, Ранк — каза Антон.

— Какво?

— Ти беше скрит до последния момент. Те не знаят, че участваш в бунта. Ако отклоним вниманието им, ще оцелееш. Ти винаги оцеляваш. Трябва да се свържеш с Третия арбитър. Той още е на наша страна. Може би ще успее да се пребори за живота на пленниците.

— Не мога просто да избягам, Антон! Какво ще стане с вас?

— Не ме подценявай, Ранк! Ще отбием спиралите и ще избягаме в тъмнината. Ще се разпръснем във всички посоки. Ако имаме късмет, ще оцелеем.

Ранк стисна зъби. Той знаеше, че едва ли повече ще види лицата на тридесетте човека, които стояха пред него, но не оспори решението на Антон Рота. Въпреки поражението, всеки един от тези хора изпитваше дълбоко уважение към своя водач. Напук на съдбата той бе поставил Бяла Планина на колене и ги бе довел на една крачка от свободата.

Бараж от свирещи стрели на аркуси прелетя над главите на бунтовниците. Звукът им бе почти като песен. Ледените стрели пробиваха металните заграждения с лекота. Барикадата нямаше да ги защити задълго.

— Погрижи се за момчето ми, Ранк! Никой не трябва да знае, че е мой син! И се погрижи никога да не тръгва по следите ми!

Ранк кимна. Въпреки нежеланието си, той обеща да изпълни молбата на приятеля си. Ранк се промъкна между барикадите и пропълзя между огромните нулитни кристали, които се преплитаха из улиците на Нул. Аркусите бяха повалили много хора и сега нишки от нулит цъфнеха от падналите тела като цветя.

В далечината се чу силен взрив. Войниците на командир Кобалт Паликс настъпваха все по-близо. Оглушителният тътен накара хората на Антон Рота да приклекат уплашено между барикадата и високата стена на центъра.

Рота се изправи пред хората си. Той извика с висок, решителен глас:

— Приятели! Всички вие още сте живи. Искам да ви запазя живи! Ще трябва се доверите на този стар глупак един последен път!

Бунтовниците погледнаха към водача си в чакане на заповед.

— Нощта идва! Нощта е хаос! Ще пробием стената, след което ще взривим една от спиралите. Това ще е достатъчно, за да запуши изхода, поне за малко. Когато излезем, трябва да се разпръснем във всички посоки. Може никога да не се видим отново. Сега е моментът да се сбогувате.

— Чия спирала? Ако взривим една от машините, един от нас няма да може да се измъкне!

— В моята машина има най-много нулит — каза Антон. — Освен това, аз съм единственият, който знае как да го превърне в бомба. Аз ще остана назад.

Думите на Антон Рота смразиха кръвта на бунтовниците.

— Е, с мен ли сте?

Първоначално никой не посмя да потвърди смъртната присъда на водача си.

— С мен ли сте?! — извика още по-силно Антон.

„ДА“.

— Тогава запалете светлините си!

АНТРАКТ — МОМЧЕТО, КОЕТО ТИЧАШЕ

Една утрин, в месеците след майския бунт, прашните улици на Нул спяха под меката мъгла. Бялата мека пелерина беше необичайно красива, като дар, паднал от света там горе. Но за Сей тя беше нещо повече. Беше скривалище. Вече беше на около дванадесет — достатъчно голям, за да оцелява сам, и докато тичаше с откраднатата плячка през тесните улички, наистина се чувстваше в безопасност. Скъсаните му обувки вдигаха прах, но кой щеше да го последва сега?

Когато най-накрая седна, за да огледа днешната плячка, осъзна, че тук беше любимото му място в Нул. Беше открито, далеч от погледите на надзирателите. Откакто бе свършил големия бунт, места като това бяха останали пусти и необитаеми. Прашна земя, сигурно от някое бойно поле. И камъни, очукани и насечени на парчета от нещо ужасяващо. Тогава Сей осъзна, че не бе сам.

— Хей, ти! Какво правиш тук?

Беше момиче. Сигурно две години по-голямо от Сей, със сигурност по-високо. Имаше червена коса, която изглеждаше твърде чиста за това място. Сей я погледна и се спря.

— Тичам. Просто ей така.

— Откраднал си нещо, нали?

— Нищо не съм откраднал! Намерих го. Тичам, защото надзирателите са подозрителни копелета и ще ме набият, дори да не съм направил нищо.

— Я да видя?

Момичето дръпна парцаливата дреха на Сей и видя комат стар хляб. Беше мухлясал. Наистина не го бе откраднал — никой от работниците не би ял подобно нещо, но момчето го държеше като съкровище.

— Какво? Ще кажеш на надзирателите, че съм тук ли?

— Може би... — каза строго момичето. — Откъде го взе?

— От никъде!

— Откраднал си го отнякъде! Знаеш ли, че кражбата се наказва със смърт?

— Не съм го откраднал! Ти от „руум сървис“ ли си? Знам ви Вас! Малките принцеси на надзирателите! Правите се на велики, защото само Ви приказват колко сте ценни! Всичко ви е поднесено на тепсия!

Сей отхапа част от комата, сякаш щеше да му бъде взет във всеки момент.

Момичето се намръщи:

— Принцеси? Наистина ли мислиш, че нещата за нас са толкова лесни?

Тя погледна дрехите на момчето. Бяха ужасни. Горната му дреха бе толкова прокъсана, че плячката му се виждаше, покрита или не.

— Забранено е да тичаш из улиците, дори по време на мъгла. Трябва да те докладвам!

Сей се намръщи и понечи да си тръгне.

— Нямаш ли родител?

— Не... остави ме на мира!

Момичето погледна учудено.

— Как си оцелял толкова дълго без родител?

Сей взе храната си и побягна.

— И да бягаш, видях лицето ти!

На следващия ден тя отново го намери. На друго място, но отново се бе запътил към края на града. Той видя, че тя не бе докладвала на Бяла Планина, затова се съгласи да ѝ разкаже за „системата“ си.

— Надзирателите не могат да следят всеки. Знаят, че всички трябва да работят, за да ядат. Работниците си купуват си храна. Влизат и излизат от мините и вземат парите си. Понякога купуват повече, отколкото могат да изядат. Когато се развали, го изхвърлят.

— И... обикаляш града за остатъци?

— Само за добри остатъци. Днес не беше добър ден.

Мая погледна към момчето. Не беше добре охранен. Но на лицето му имаше горда усмивка. Тя погледна към високите огради, които слагаха край на града. Зад четирите реда висока мрежа имаше следи от разруха. Но момчето гледаше към огнения залез, процеждащ се през облаците.

— Красиво е, нали?

— Кое?

— Ето там. Всеки ден сядам, за да го гледам. Обзалагам се, че там има нещо голямо.

— Не виждам нищо.

— Под облаците. Когато светлината отиде там, виждам нещо под облаците. Нещо размазано. Хващам се на бас, че е вода.

— Как така вода? Няма нищо под облаците и нищо над тях!

— Аз искам да отида и да го видя! Някой ми каза, че светът е огромна топка на име Манна и ние сме залепнали за нея. Ако е топка, значи можеш да тръгнеш във всяка посока, без да спираш!

— Светът не е топка! Планина е. Всички го знаят!

— Как може да е планина? Щом е планина, какво има над нея и под нея?

Мая не искаше да изглежда по-неука от това хлапе, затова каза многозначно:

— Има и друга планина, много по-голяма от тази. Там живеят собствениците. Както и да е, не можеш да крадеш храна от другите! Трябва да докладвам! Не можеш да живееш така! Да ядеш боклук и да не правиш нищо!

— Да не правя нищо?! Всеки ден хвърлям повече пот от теб, принцеске! Спечелил съм си го!

Тя се намръщи.

— Добре... тогава се състезавай с мен! Ако спечеля, ще взема откраднатата ти храна!

— А ако аз спечеля?

— Ще я запазиш!

— Искам и още нещо! Какво ще кажеш за това около врата ти?

Тя погледна медальончето си. Не струваше нищо. Само пластмасова дрънкулка със синьо цвете, нарисувано отгоре. Тя се съгласи.

Двамата се приготвиха за състезание през покрайнините. Сей беше сигурен, че ще спечели. Но когато започнаха да тичат, бързо разбра, че момичето бе в доста по-добра форма от него. Беше по-голяма поне с две години, а и стомахът ѝ сигурно не я стягаше всеки път, когато прескочи камък или дупка. Задъхан, той клекна и погледна към нея.

— Ти... си бърза!

— „Руум сървис“ не обучава само добри прислужници. Трябва да сме във форма, за да изпълняваме задачите си!

Сей с мъка даде мухлясалия хляб. Момичето го взе със себе си и потегли обратно към закрилата на „руум сървис“.

— Ще те намеря и утре. Ако искаш да се насладиш на гледката с храна в ръцете си, ще трябва да станеш по-добър.

Ден след ден, двамата се срещаха на едно и също място. Сей често изяждаше половината си плячка още преди да пристигне, за да има с какво да оцелее до следващия ден, ако пак загуби. Ден след ден, той успяваше да се приближи до нивото на добре тренираното момиче от „руум сървис“. Най-накрая спечели. Изяде хляба си с настървение, после каза гордо:

„Искам и наградата!“

„Награда?“

Говореше за медальона. Тя му го даде с очакване да го захвърли, щом го видеше отблизо. Но макар че не беше ценно, той го прибра и се сбогува до следващия път.

Двамата се срещнаха отново. Без да казват и дума, се състезаваха. Не за друго, а за да се насладят на гледката към непознатия безкрай извън Нул, с комат стар хляб в ръка.

Един ден, година след като се бяха запознали, той я победи решително. Наградата беше откраднатата кутия сладки бисквити от Нарис. Цяла, непокътната. Сей нямаше търпение да я отвори. Задъхано, той каза на Мая:

— Спечелих... Направо те размазах!

Тя не се чувстваше добре. Но стисна зъби и каза твърдо:

— Все пак си момче... Така работи светът.

— Какво?

Мая седна на една от развалините, гледащи към красивата мъгла в далечината.

— Случва се рано или късно. Ние сме бързи отначало, но после телата ни предават. „Руум сървис“ ни обучава да сме физически силни, но тези, които се издигат, в крайна сметка, са мъжете.

В очите ѝ имаше болка. Сей застана невярващо, с кутията още в ръце. Той я захвърли ядосано и бисквитите се разпиляха по прашната земя.

— Значи не си хвърлила всичко от себе си! Ако знаех, че ще се подиграваш с мен, въобще нямаше да се състезаваме!

— Не се подигравам с теб. Хвърлих всичко от себе си. Но не е достатъчно. Вече не трябва да се състезаваме.

— Какво, отказваш ли се?!

— Няма да те докладвам. Можеш да крадеш колкото си поискаш. Не мога да те спра. Просто... така работи светът! — каза момичето, борейки се да не заплаче.

— Тогава майната му на света! Ако смотаният свят не работи както искаш, значи ще го измамиш! Мислиш ли, че през цялото време побеждавах честно? Мислиш ли, че никога не съм мамил?

— Измамил си ме?

— Разбира се! Да не мислиш, че ще те оставя да ме умориш от глад?

— А днес?

— Хич няма да ти кажа!

Сега в очите на момичето имаше гняв. Сей се смееше. Харесваше, че отново е разпалил амбицията ѝ.

— Каквато си принцеска, сигурно ще ме изпортиш, но не ми пука. Ще ти кажа какво ще направя, когато вече не трябва да крада.

— Какво?

— Някой ден ще завладее този град. Ще си събере банда и ще освободя всички хора в това проклето място. Този свят не ми харесва. Затова ще го променя както ми харесва. Ще мамя, докато не стане истина. Заклевам се пред теб!

Мая не знаеше дали да се смее или плаче. Тези думи щяха да са равносилни на грях, ако не бяха толкова нелепи.

— Тогава и аз ще ти кажа какво искам да направя.

— Какво?

— Един ден ще те задмина. Ще задмина лъжите и измамите ти! И после ще се изсмея в лицето ти! Заклевам се пред теб!

Каза го с такава увереност, че Сей се засмя.

— Да бе! В маменето никога няма да ме биеш! Винаги ще си втора, а аз винаги ще съм пръв! И като някой ден се кача на върха на планината и видя върха с очите си, ще ти се изсмея отгоре. А втория път може да те викна със себе си!

— Мечтай си!

СИНЯ ПТИЦА

„Ще го видя... мамка му... ще го видя с очите си!“

Шумното боботене на спиралата проглушаваше ушите на Сей. Той вече бе на края на силите си, когато забеляза, че ослепителният конус бе започнал да се свива и гасне. Колкото по-нависоко се изкачваше, студът все повече вкочаняваше едната му ръка, а другата — почернена от нулитния огън, едва се държеше за долния край на тръбата. За щастие, той все още усещаше болка в пръстите си — добър знак, че не ги е загубил напълно, но скоростта на спиралата вече не беше същата.

„Ако нулитът ти не е достатъчен, спиралата ще изчезне и ще умреш.“ — беше краткият пасаж, с който Антон го бе оставил в Нул. Антон винаги беше прям. Значи това бе имал предвид Ранк с глупавата си приказка за Икар. Не следвай лудия си баща!

„Чудя се колко ли съм загубил... мамка му... половината... може би повече!“. По-рано от очакваното спиралата започна да губи енергията си. Облаците отдолу вече не изглеждаха толкова красиви. Той щеше да умре.

— Не! Дръж се, бракма такава! Още малко! Още малко...

Сей погледна нагоре. Нещо заседна в гърлото му, когато видя какво имаше над него. Огромна сянка, голяма колкото десет града, покриваща цялото небе. На хоризонта тя се държеше на хиляди нулитни нишки, падащи надолу като дълги крака на паяк. Скрит свят, почиващ на стотици нулитни колони.

Това беше Планината. Сей разклати машината с всички сили. Пръстите му започнаха да се изплъзват, но той ги вкопчи още по-силно в ръба на металната тръба. С последни сили, турбината издаде мощен тътен и искрящата спирала отново увеличи скоростта си. Тя прониза бялата мъгла и се насочи право нагоре. За няколко минути въздухът се прочисти. Имаше малки процепи светлина, идващи от града. По средата на всичко това имаше огромен отдушник, който бълваше жълтеникава колона от мръсен дим, падащ надолу, към Греховните земи. Сей се ядоса, когато го видя. Значи това беше мръсният,

задушаваш облак, който тровеше всичко отдолу и скриваше чистия свят на собствениците. Това беше източникът на неговото небе.

Сей беше толкова ядосан, че забрави за болката в тялото си. Това беше причината грешниците да взимат таблетки за дробове и кости всеки ден, разболяващи се, остаряващи преждевременно. Най-лошото бе, че всички бяха привикнали, дори и той.

„Не спирай! Дръж се още малко, проклет боклук...“

Голямо парче нулит се отцепи от свредела, изръмжа покрай лицето му и едва не го отсече. Сякаш машината се обиждаше да я нарича боклук, след като го бе домъкнала толкова далеч. Дъхът застина в дробовете му. Острото парче проряза облаците и освети пътя си обратно към Греховните земи. Някой беден грешник сигурно щеше да осъмне с голям къс кристал, забит в покрива си. Сей погледна задъхано към искрящите процепи в черното небе. Светлината от спиралата почти бе изгаснала, нулитният конус се бе превърнал в прозрачен, бавно въртящ се винт, който едва успяваше да го издигне.

С последен взрив на нулит той успя да мине през отвора, удряйки се в метална тръба. Спиралата едва не се разцепи, но продължи трескаво да се върти и той полетя между стените на тунела. За миг му се стори, че видя десетки очи, светещи в тъмнината, като че бяха плъхове или хора. *„Не, глупости!“* помисли си той, докато летеше извън тунела.

Най-накрая видя небето. Или поне тънък процеп небе между редове от невъзможно високи сгради.

„По дяволите! Забави!“ — извика той, докато летеше към една от сградите. Той обърна спиралата в обратната посока и това едва не откъсна ръката му. Машината го дръпна назад като парче месо, нулитът изгря за последен път, после угасна. Той се сгромоляса върху земята близо до купчина боклук в средата на запусната уличка.

Изкашля се, помъчи се да диша. Изпитваше болка, но поне не бе изпотрошил ребрата си. Въздухът не беше приятен. Миришеше на боклук, но Сей бе твърде изтощен, за да помръдне. Но и нямаше нищо против. Той се засмя.

„Жив съм... мамка му, тук има земя!“

Лежа така известно време. Всичките стави го боляха. Имаше ожулвания по целия му гръб и ръката му се усещаше като буца замразена кайма, но поне можеше да я усеща.

Опита да помръдне ръката си, но сякаш бе заклецена. Сей осъзна, че нулитната спирала още не бе изчезнала. Те излизаше като усукано стъкло, промушващо близката стена като шип. Значи това бе оръжието на баща му. Ужасяващ свредел от енергия, вибриращ, изкривяващ въздуха като мараня. Сей опита да го помръдне, но върхът на огромния кристал бе прорязал метална кофа за боклук като парче хартия и се бе забил дълбоко в стената отзад.

С последен изблик на енергия турбината опита да се завърти още един път. Без особено съпротивление нулитът издълба парче метал от кофата и се вряза още по-дълбоко в стената.

Сей ужасено гледаше как спиралата си пробиваше път през метал и камък. Костите му щяха да се счупят във всеки момент. Тогава енергийния конус угасна и Сей веднага усети облекчение в ръката си. Кристалът се пръсна на хиляди малки парчета, които се разлетяха навсякъде. Нулитът се бе върнал към предишната си форма — синкав, прозрачен камък. Дребните песъчинки се смесиха с мръсотията и боклука, а големите заседнаха между решетките на канализационната шахта. Сей успя да измъкне обгорялата си ръка и опита да събере, каквото виждаше. Той изрови няколко камъка и отпусна грохналото си тяло върху купчината боклук.

„Жив съм... Значи това е *небето*. Аз съм *вътре в небето*.“ Той се усмихна, защото звучеше абсурдно. Мая и Кап нямаше да го повярват. Онези, прекарали цял живот под оранжевия дим, под фалшивото небе, не можеха да си представят нещо подобно. Цял град, построен в небето. Въздух, толкова чист, че изпълваше белите дробове, като че влизаше право в кръвта. Влажен, студен въздух, който оставаше прозрачен, дори в далечината.

Сигурно беше дело на богове. Сей почувства, че всичко ще се срути под краката му и ще потъне надолу, но земята беше твърда, като тази на Нул.

Защо беше сторил всичко това? Сей се опита да си спомни. Нима му пукаше за онези там долу? Нима искаше да им покаже нещо? Че незначителните им животи можеха да се опълчат на Великия Собственик? Не, той го бе направил, защото искаше. По средата на игрите. За да види, дали бе възможно. Беше се изплюл в лицето на техния Бог, за да се изсмее и да ги предизвика. Да ги предизвика да направят същото.

* * *

Сей беше уморен до смърт. Вървеше из улиците и ядеше сладките си бисквити като пияница, упоен от сладостта им. Видя няколко истински пияници и те сякаш го вземаха за един от тях.

Това бе наградата му. Почувства се ограбен, когато разбра колко малко бисквити имаше в големия пакет. Остави си малко за после и внезапно осъзна, че замръзва. Беше мръзнал от доста време. Трябваше да се отърве от дрехите си. Значката на Бяла планина, защита гордо върху гърдите му, сякаш крещеше: „Собственост на Комодор Паликс. Моля, върнете на собственика.“

— Я гледай... — някой се изсмя. Сей се обърна и видя двама млади мъже, вървящи към него, леко попийнали. Бяха по-млади от него, но дрехите им бяха инвеститорски, на млади, начинаещи бизнесмени, които наскоро бяха завършили академията си.

— Мръдни се, боклук! — извика единият и бутна Сей настрана. Сей падна на земята.

— Мамка му, докосна бездомник! Ще имаш лош късмет. По-добре се измий!

Двамата се засмяха. Сей остана на земята, за да избегне подозрение.

— Чакай малко! Я да видим какво яде! — младежът се наведе и взе кутията сладки бисквити. Беше обгорена и мръсна и смачкана. Момчето я разгледа и каза:

— Не знаеш ли, че тези неща са вредни? Зъбите ти ще изгният!

Младежът я захвърли към Сей. Бисквитите се разхвърчаха и изпопадаха по мократа улица.

— Трябва да мислиш за здравето си, мизерник такъв! Мога да ти покажа един хубав ресторант на другата улица. Искаш ли да дойдеш?

Сей ги изгледа. Бяха разглезени хлапета. Нямаше смисъл да отговаря. Ако видеха емблемата на дрехите му, нещата щяха да се усложнят.

Той погледна надолу и взе една от бисквитите на земята, след което я изяде.

— Какъв загубеняк! Видя ли какво направи! — изсмя се единият с още невъзмъжал глас.

Сей дояде бисквитката си на спокойствие. Изчака ги да отминат и пое по улицата.

Беше студено. След няколко минути той забеляза простор, висящ близо до пътя. Покатери се върху един контейнер за боклук и опита да грабне някоя дреха. Беше тъмно. Той изгуби равновесие, падна и удари ръката си. Опита отново, пак без успех. След няколко опита, нещо най-накрая падна на земята.

Той слезе и го разгледа. Беше мека дреха. Много по-мека от парцалите, които се носеха в мините. Но имаше странен цвят. Червено и розово, с малки снопчета козина, които блестяха в нощта. Беше женска дреха. Удивително грозна женска дреха.

„По-зле е и от униформата ми!“

Сей се намръщи и я натъпка в раницата си. Продължи да броди из улиците уморен и отчаян. Изведнъж чу глас:

— Хей, ти! Бездомния!

Сей се огледа в тъмнината. Беше разглезеното хлапе от по-рано. Бе го последвал! Беше сам.

— Колко за бой? — попита той.

— Какво?

— Не се прави на тъп. Колко искаш за бой?

Сей беше объркан. Нима хлапето искаше да се бие? Изведнъж, малко парченце метал удари лицето му.

— Сто кинта, за да стоиш мирно, докато те бия! Повече е, отколкото събираш за цял месец!

Сей видя малко блестящо късче метал на земята.

— Хайде, отрепко! Ако съм доволен, ще дойда пак следващата седмица!

— Слушай, не те познавам. Не искам проб...

Хлапето замахна към лицето на Сей. Той успя да избегне удара, но младежът го избута назад и го ритна в стомаха. Сей се преви от болка, а момчето се изсмя с дразнещ глас.

— Само колкото да не можеш да дишаш! Трябва да порботиш за парите си! Забавно е, нали?!

Беше млад и силен. Отново ритна Сей, още по-нахъсано. След няколко ритника, Сей отскочи назад. Сърцето му биеше бързо. Той проследи следващия удар и успя да избута човека настрана.

— Ти... ти ме удари! — Каза младежът с истинска изненада. — Ти наистина ме удари!

В очите му имаше гняв. Това явно беше някакъв вид забавление в големия град и Сей нарушаваше правилата.

— Не знаеш как да играеш! Сега ще ти покажа! Знаеш ли кой съм аз? — той извади джобно ножче. Щеше да...

Ударът дойде моментално. Сей хвърли бърз, здрав юмрук право в носа на хлапето. То отстъпи назад и ножът изхвърча някъде в тъмнината. По устата на момчето се стече бърз поток от кръв.

— Ти... аз... — промърмори той замаяно, осъзнавайки станалото. Той опипа кръвта и я изгледа с ужас. Вторият удар го свали на земята. Той падна върху купчина боклук и посегна с ужас към лицето си.

— Ти!!!

— Дай ми дрехите си! — заповяда Сей.

— Д... дрехите ми?

— И обувките — изръмжа той. Битката не беше честна. Момчето едва ли някога се бе било наистина.

Сей посегна и издърпа вратовръзката му.

— Това е кражба... — изсумтя той. — ще те изпратят в мините! Знаеш ли кой е баща ми?!

Това развесели Сей. „А знаеш ли кой е моят?“ — помисли си той.

— Не... не можеш да ме оставиш на улицата! Ще з-замръзна!

Сей се замисли. После бръкна в раницата си и хвърли розовия комбинезон в ръцете на объркания младеж.

„По дяволите...“ — мърмореше си Сей, докато бягаше из пустите улици. Тичаше, докато краката му не отказаха. Не можеше да си позволи повече такива рискове. Той забеляза нещо в тъмнината. Отворен прозорец. Сградата приличаше на стар хотел, с ръждясали стени, закърпени с дърво. Нямаше светлина. Стаята най-вероятно бе празна.

Той се промъкна през дървената ограда и се изкатери по пожарния изход. Тръбите и дървените дъски изскърцаха под краката му.

„П... по... дявол... л...“ — Сей избърса носа си и опита да вдиша топъл въздух в измръзналите си ръце. Той стигна до най-горния

етаж на паянтовата сграда, хвана се за парапета и погледна надолу за последен път.

Студената мъгла грееше в мека бяла светлина. От толкова високо улиците изглеждаха красиви. Сей се промъкна вътре, треперейки, опитвайки да си проправи път в тъмната стая.

„Легло... одеяло. М... мамкк... ка му, од... деяло!“

Той заключи вратата, пъкна се под дебелия завивка и едва не се заплака. Измръзналите му крайниците започнаха да се отпускат. После погледна през мъгливия прозорец, с пара, излизаща от устата му. Беше в небесата, но не беше умрял. Видя град, покрит в мъгла и високи сгради, никнещи нагоре и пробиващи облаците. Видя кули от метал, стъкло и дърво, кабели, висящи от сграда до сграда, достатъчно дебели, за да може по тях да пропълзи човек. И когато погледна надолу, видя объркан младеж по розов комбинезон, скитащ се безнадеждно из криволичещите улици на Нарис.

АНТРАКТ — ПОДАРЪКЪТ МИ ЗА ТЕБ

Свирещ звук, постоянен и хипнотизиращ, оживяваше тъмнината над Нул. Той караше всички онези спомени за Голямото Състезание да бледнеят и чезнат. Тук имаше мир. Това бе място на справедливост и наказание, и мир.

— Няма ли да ме погледнеш, посерко? — каза глас в тъмнината.

— Не. Махни се, Ранк! Махни се!

— Донесох ти нещо. Добре е да го видиш.

— Какво е това?

— Тефтер. Поне... половинка от тефтер.

— Тефтер? След всичко, което стана тук, ми даваш тефтер?

— Това е тефтерът на Сей, Каплин. Той ме помоли да дам другата половина на Мая. От всички хора в този град, момчето е избрало теб и нея. Никога няма да разбере преценката му. Но обещанието си е обещание.

— Не. Сей е предател! Аз обичам Собствениците... Ще го дам на тях!

Ранк изглежда бедното момче. Едва ли сам вярваше на думите си.

— Обещаха да ме пощадят... Те ще ни простят... ще премахнат дълга ми, ако...

— Ти видя какво направиха. Сей не е виновен. Мисля, че твоят приятел знаеше точно какво иска да постигне.

Каплин стисна очи и от тях потекоха сълзи. В тъмнината се виждаше само това. А от другата страна беше само светлината на сирените. И свиренето на оръжията.

КОНСУЛТАНТЪТ

Сей отвори очи. Всичко ли беше сън? Всичко?

Часът беше пет. Усещаше се. Оставаше му само половин час преди мините да отворят. Беше му гузно за нещо. Другите сигурно вече бяха готови, а той още лежеше в леглото си. Нещо глождеше съзнанието му. Работа. Щяха да го накажат, може би да добавят още към дълга му. Работа. Бездействие. Трябваше да стане.

Сей се надигна от леглото, още покрит в одеялото си. Трябваше да се измие, да вземе лекарства за дишане в мината, лекарства за будност, за издръжливост. Трябваше да яде. Да приготви работните си дрехи. Тъмният силует на мината го чакаше. Работниците, мъждивите улични светлини и машините. Тогава той погледна през прозореца и по гърба му пролазиха тръпки.

Нямаше огради. Нямаше надзиратели. Имаше само светлини. Хиляди светлини, греещи отдалеч в мъглата. Това не бе неговото легло. Не бе неговият дом. Беше градът в небето. Всичко беше потопено в облаци от пара и тънък скреж. Той отново мръзнеше. Не беше сън.

Дори студът го караше да се усмихва. Светлините го караха да се усмихва. Металните кули на Механика бяха винаги тъмни, осветени само от червени, индустриални лампи. Но това беше град, окъпан в светлина. Нищо чудно, че всички се държаха толкова префърцунено. Те живееха... в небесата. В царствен град, потопен в мъгла. С кого щеше да се запознае? Какво щеше да види?

Сей избърса очи. Небето над Нарис беше продължение на мъглата и скриваше горната част на безкрайните сгради, но това го правеше красиво. Мъглата светеше с размазания силует на утринното слънце, както Сей никога не го беше виждал. А до слънцето светеше още нещо, по-бледо, но много по-голямо.

„Нарис е мястото, където ще намериш безопасност.“ — той си спомни редовете от тефтерчето на баща му. — *„По-нататък пътищата ни се разделят. Можеш да се свържеш с мен само веднъж. Но не можеш да тръгнеш по следите ми. За да оцелееш, трябва да намериш консултант. Това са хора, които ще направят всичко за*

пари, затова недей да се скъпиш и си намери някой добър! Той може да спаси живота ти. Нулитът, който ти казах да събереш, трябва да е повече от достатъчен.“

Сей въздъхна. Антон нямаше да се отърве от него толкова лесно.

Той отвори прозореца и погледна навън. Трябваше да слезе надолу. Внимателно прекрачи перваза и се хвана за един от дебелия кабели. Успя да стъпи върху стар покрив и после скочи върху бордюра. Задъхано, изтупа луксозния си костюм и сякаш нищо не беше станало, се насочи към светлината на главната улица.

Беше толкова чисто и оживено. Широк булевард, пълен с важно изглеждащи хора, бързащи за важни места. Сей се сливаше добре — повечето от мъжете носеха скъпи костюми като него, а жените бяха красиво облечени и имаха нещо странно на лицата си. Тънки, изкусно нарисувани татуировки около очите им. Някои бяха малки и трудно забележими, а други бяха плетеница от красиви цветя и форми, стоящи като бална маска около двете очи. Сей започна да разбира, че колкото по-високо в обществото беше една жена, толкова по-сложна и изкусна беше татуировката.

Улиците бяха чисти, неопетнени от бездомни. Един от тях се появи, за да проси, но група надзиратели бързо го изгониха далеч от красотата. Значи това беше висшето общество — помисли си Сей.

— Чу ли какво е станало снощи? — Сей дочу двама бизнесмени да си говорят. — Един от бездомните вчера е ограбил инвеститор! Можеш ли да повярваш? Каква наглост!

— Дано да го намерят бързо! Ако ме питаш, всичките трябва да ги изловят и да ги тикнат в мините!

Сей скри лицето си. Трябваше да намери така наречения „консултант“.

На следващия ъгъл видя проповедник. Той само стоеше и наблюдаваше тълпата. До него мина мъж, дребен, с нервно изражение, постоянно чешещ лявата си ръка. Проповедникът го спря и му каза нещо с учтива усмивка. После извади нещо от ръкава си и го даде на бедния човек.

Мъжът го взе и го глътна с усмивка. Скоро започна да се усмихва прекалено много, сякаш всичките грижи на света се бяха изпарили. Свещеникът му прошепна нещо и човекът кимна, сякаш нещо го караше да вярва на всяка дума, която чуваше.

Гледката беше странна. Докато проповедникът водеше мъжа за ръка, Сей за кратко зърна очите му. Бяха черни. Почернени с нещо, сякаш с въглен. Сей извърна поглед и продължи по улицата. Накрая стигна стара сграда. На нея имаше дървена табела с голям надпис: „Консултант. Фердинанд Алатристе.“ До вратата стоеше едър портиер и няколко души чакаха на опашката, но той ги отпращаше един по един.

— Имам пари! Пусни ме!

— Мосю не е в настроение днес. А и той има обича да пробира клиентите си.

— Как да ги пробира? Казваш, че съм беден ли?

— Казвам, че сте... недостоеен за вниманието му — каза едрият мъж и започна да оглежда ноктите си.

Това разяри клиента и той изръмжа:

— Не съм шибан работник! Имам пари!

Започна да пребърква джобовете си, но едрият пазач само размаха ръка пред лицето му и го отпрати.

— Вие, господине? Мога ли да Ви помогна? — портиерът попита Сей.

Сей прецени, че трябваше да бъде или изключително любезен, или крайно високомерен, ако искаше да постигне нещо. Избра второто.

— Бих искал да видя консултанта.

— Той днес не е на разположение.

— Виж, последните дни ми бяха... интересни. И аз не съм в настроение. Кажете на шефа си, че го чакам!

— Но сър...

— **КАЖЕТЕ МУ, ЧЕ ГО ЧАКАМ!**

Сей успя да произведе най-глезената и високомерна физиономия, на която бе способен. Постара се да имитира хлапето, което бе пребил предния ден. Това стресна портиера. Той погледна отново към костюма. Замисли се и почука на вратата.

Щеше да е по-лесно от очакваното, помисли си Сей. Всички се стряскаха от чин и положение, тук, или в Бяла Планина.

Портиерът потропа отново. Отвътре се чу глас:

— Даа, идвам...

След няколко минути вратата се отвори. Човекът, който излезе, изглеждаше сякаш току-що се бе събудил. Имаше полуотворената

роба, подпухнало лице и тънки, вирнати мустаци. Това ли беше „Мосю?“

Очите му се отвориха, доколкото можеха. Той изгледа Сей от глава до пети и въздъхна:

— Влез!

Лъх на алкохол и парфюм се блъсна в Сей, докато следваше мъжа по опушения коридор. Той бе настанен в мек фотьойл пред малка дървена масичка. Отгоре имаше чаша кафе. Сей бе вкусвал кафе само веднъж в живота си и му бе струвало много. Стаята беше пълна със странни предмети. Книги, пепелници, рисунки на непознати пейзажи. И тиха, прашяща музика, идваща от стара машина с въртящ се диск и игла. Гласът на жена, пееща на неразбираем език завършваше неловката атмосфера.

— Портиерът Ви беше груб!

Странният човек направи жест на Сей да замълчи и зачака със затворени очи до края на песента. Когато свърши, той каза:

— И Вие бяхте груб с него. Но един добър консултант първо трябва да направи клиентите си малко по-скромни, за да може да им помогне.

— По-скромни?! — Сей се надигна, за да си придаде важност. Но човекът просто се усмихна и отпи от чашата си.

— Името ми е Фердинанд Алатристе — каза той със завъртане на езика. Но варварите тук ме наричат „Мосю“. Произнасят го с такъв обиден акцент, че ми се завива свят. Но ги търпя. Добрият консултант е като добър актьор. Професионален до последно и напълно отдаден на работата си... ако пожелае да я приеме. аз още не съм решил.

— Мога да си платя повече от добре! — Сей се усмихна, защото знаеше най-бързия начин да затвори устата на досаден търговец. Мъжът, обаче, не му обърна особено внимание.

— Със сигурност имате средства. От какво имате нужда?

— Трябва ми карта. Искам да правя търговия, но нямам доверие на картите, което купувам наоколо. Трябва ми нещо по-надеждно.

Сей повтори почти наизуст думите в бележника на баща си. Антон го беше инструктирал да си намери нов живот в Нарис и да купи карта на града.

— Карта? На Нарис?

— Не. Карта на света.

Консултантът повдигна едната си вежда.

— Карта на град е едно. Картата на света — това е нещо много по-скъпо... и незаконно.

Сей претърси джобовете си. Той извади шепа нулит и го сложи на масата. Когато го видя, чужденецът вдигна и другата си вежда, и челото му се набръчка като склоновете на Бяла планина.

— Това ми е подарък ми е от приятел — Сей продължи да рецитира сценария на баща си. — Знам какво значи и бих искал да се отърва от него. Разбирате ли какво имам предвид?

Чужденецът въздъхна и наля джин в кафето си.

— Бих искал да поиграем на една игра — каза той.

— Игра? Не съм дошъл за игри!

— Някой по-некадърен консултант би се впечатлил от толкова щедър дар. Но за да реша, дали да го приема, трябва да поиграем на една игра.

Сей усещаше, когато някой се опитваше да се пазари. Нулитът в джобовете му сигурно струваше повече от очакваното. Онзи просто искаше повече пари. Сей реши да играе.

— Чудесно — каза чужденецът. — На този свят има само шест вида хора. Любопитно ми е от кой вид сте Вие. Ще отговоря на въпросите Ви, но всеки отговор ще Ви струва един камък нулит. После Вие трябва да отговорите на един мой въпрос. Справедливо ли Ви се струва?

Сей кимна. Той приплъзна по масата най-малкия камък, който имаше.

— Е, имате ли карта на света?

Мосю се усмихна. Той взе нещо от един от рафтовете. Купа, пълна с малки каменни топчета. Извади две от тях и ги търкулна по масата. Сей едва успя да ги хване. Едното беше черно — от оникс, а другото — от син малахит.

— Това е най-добрата карта на света, която имам. Една за твоя свят и една за моя. Можете да попитате за карта на Великата Планина. Или карта на Нарис. Но светът не е само една планина. Има си истинско име, макар и много хора са го забравили. Черното топче се казва Манна.

Сей бе едновременно объркан и подразнен от отговора. По топчето от оникс нямаше нищо, освен няколко бели петна и пукнатини.

— Сега е мой ред. Кой е любимият Ви цвят?

— Любимият ми... цвят? Зелено... май? Що за въпрос е това?

„Значи определено не си номер четири“ — подсмихна се Мосю.

— Няма значение. Следващият Ви въпрос?

— Планината. Имате ли карта на планината?

— Имам три карти, които са много ценни за мен. Първата е карта на Нарис, Канта, Крит и търговските градове. Това е най-често срещаната карта, но в моята има някои *не много легални* маршрути. Втората карта, която имам, е на Греховните зами под нас. Аска, Микена, Бяла планина и куп други жалки градчета с жалки собственици. Чували сте за тези места, нали?

Сей кимна нервно.

— Третата карта съществува само в главата ми. Представи си, че този свят е Планина с три слоя, стоящи един над друг. Моята карта включва и четвърти, който зърнах само за миг, когато бях заточен на това място. Затова мога само да ти разкажа за него. Но историите ми ще ти струват доста повече.

„Заточен?“

— Е, мой ред! В кой сезон си роден?

— Кой... сезон?

— От това може да се научи много за характера на човек. Например, аз съм роден сред горещите ветрове на лятото, в място с дървета, култура и театър. Името му е... е, и без това няма да можеш да го произнесеш.

„Горещ въздух под налягане!“, помисли си Сей.

— Зима... — Сей сложи още един камък на масата. После попита:

— Възможно ли е... да се пътува през слоевете? За да плати за превоз на човек?

— Интересен въпрос. Искаш да изпратиш човек до Високите земи... или да откупиш някого от Греховните земи?

— И двете. Платих си за отговор! — сопна се Сей. Мисълта за Мая го накара за миг да загуби хладнокръвие и чужденецът го забеляза.

— Боя се, че спасяването на грешници далеч не е по възможностите ми. А и би струвало доста повече от това, което виждам на масата. Грешниците са ценна стока. Те струват много

повече от размера на греха си. Цената им е цял живот труд. Не може просто да платиш дълга им. И така, господин инвеститор, искам да Ви задам още един въпрос.

Мъжът отиде до един от рафтовете и намери чифт стари окъсани дрехи. Той ги хвърли в ръцете Сей и попита:

— Колко ще платите за чифт стари дрехи?

— Какво... какво е това?

— Кажете ми... колко време си прекарал в изкупителен център? Защото изглежда, че сте живял под камък.

Ужасът върху лицето на Сей беше достатъчен, за да потвърди подозренията. Мустакът на чужденеца се вирна още повече.

— Е, господин грешник. Трябва да си призная, че си интересен тип. Но далеч не си велик актьор. Великите актьори на миналото имаха... определено отчаяние в очите си, определено... отдаване на ролята, която играят. Всъщност... мисля, че имам книга за това.

Сей тръгна да бяга, но Мосю го спря.

— Няма смисъл. Можеш да си тръгнеш и бързо да разберем колко струваш наистина... Или можеш да останеш на мястото си и да ми позволиш да си върша работата.

Мосю даде на Сей стара книга на име „Изкуството на актьора“.

„По дяволите... по дяволите!“

— Казах ти, клиентите трябва да бъдат сведени до земята, преди да може да им се помогне. Не си първият отчаян човек, който идва при мен. Но си от малкото, които успяват да заблудят колегата ми. Това само по себе си е впечатляващо.

Сей се огледа за раницата си. Чужденецът някак си я бе измъкнал изпод масата.

— Ще ти дам книгата безплатно. Приеми я като знак на доверие. За дрехите обаче ще трябва да си платиш. Те ще ти помогнат да останеш незабелязан в този град. Ще ти струват осем нулитни камъка.

Сей увисна на стола си. При що за човек го бе пратил баща му? Всички ли консултанти бяха като този? Той с мъка примъкна осем камъка по масата.

— Добър избор — рече консултантът. — Значи не си номер едно. Скромност и уважение — това е основата на всяка добра сделка.

„Добра за теб...!“ стисна зъби Сей.

— Колко ще ми струва... да стигна до горния слой?

— До горния слой? Момчето ми, толкова ли си закъсал, че да ме питаш подобно нещо? Няма да питам откъде си взел дрехите. Забавно ми е само като си го помисля. Но едва ли престъплението е толкова голямо, че да търсиш убежище... там.

Поне в това Сей бе успял да заблуди чужденеца. Той дори не подозираше колко голямо бе престъплението му наистина. Доверие... и скромност.

— Ще Ви дам каквото имам. Трябват ми пари само колкото да оцелея. Но трябва да стигна там.

„Интересно... Значи не си и номер пет.“

— Виж, хората, които отиват там... не се връщат. Те... се променят. Мога да ти намеря безопасно място за живеене за три камъка. Работа — за още два. Но не ме карай да те пращам на място, където сам не бих отишъл. Каквото и да си мислиш, че ще намериш, не си струва...

Сей не трепна. Той сложи още един камък на масата.

— Можеш ли да го направиш, или не?

„Не си... номер три...“

— Мога да го направя. Мога да те запечатам като стара консерва с риба от Греховните земи и да те пратя горе. Отрепките в този град го правят постоянно, макар че е незаконно. Клиентите им често умират по пътя. Ако не умрат, горе не ги чака нищо по-добро. С две думи, пътуването не е безопасно.

Сей настоя. Чужденецът въздъхна и му върна раницата.

— Имам един последен въпрос. Ако ми отговориш честно, ще помисля, дали си струва да рискувам с теб. В противен случай, ще те помоля да приемеш загубите си и да бягаш далеч от тук. Ясно ли е?

Сей кимна.

— Добре. Ако умреш там горе, някой ще скърби ли за теб?

Въпросът беше изненадващ. Сей не беше сигурен. Мълчанието му сякаш бе достатъчно за Мосю.

— Мамка му... номер шест...

Сей учудено надигна глава. Консултантът въздъхна примирено:

— Е, за съжаление предчувствието ми беше вярно. Трябва да те взема за клиент. Ако не те взема, ще отидеш при онези фалшиви свещеници от Братството, а те наистина ще те затворят в консерва с риба.

Мосю отпи от кафето си, остави го на масата и каза:

— Добре. Остави ме да се приготвя. Ще отнеме не повече от петнадесет минути. Момчетата в агенцията ще се зарадват, когато ме видят.

Точно петнадесет минути по-късно в стаята влезе елегантен мъж, в скъп бял костюм.

Сей не можа да повярва на очите си. Горчивото кафе приседна в гърлото му и той изкашля малко от него през затворена уста. Беше Мосю. Само за петнадесет минути той се бе превърнал в сериозен бизнесмен с ръкавели, вратовръзка и даже запалена цигара в ръка. Дори бе прикрил истинското си лице с лек грим, така че подпухналите му очи изглеждаха почти нормални. А Сей стоеше с широк невярващ поглед.

— Да тръгваме! — каза „актьорът“ с аристократичен тон. — Ако побързаме, ще хванем тези ужасни селяни в агенцията преди обедната им почивка.

* * *

— Знаеш ли защо ти помагам, господин Грешник? — Мосю попита, докато двамата вървяха през огряна от слънцето мъгла, покриваща улиците на града. Сей беше объркан от шума и помпозността наоколо. Хората тук обичаха да показват положението си. Той забеляза още няколко жени с очни татуировки, които показваха важността им.

— Помагам ти, защото си ми забавен. Не съм виждал човек с толкова малко познания за света.

— Помагаш ми, защото ти плащам цяло състояние! Не можеше ли поне да ми намериш прилични дрехи?

— Прояк, пък и с претенции! Каж ми, какво е да бъдеш на тъмно толкова дълго?

— Какво е? Шибано, ето какво!

— Не можеше ли да изработиш дълга по нормалния начин? Този град е пълен с грешници, които са успели някак си да се измъкнат.

— Няма *нормален начин*. Не и когато носиш нечий чужд дълг. Когато си дете и плащаш за изцепките на някой близък, не може да не

затънеш още повече.

— А, ясно. Е, в моя дом имаше една поговорка. Чувството за дълг е като красив принц. Но принцът има двама грозни братя. Старият се казва робство. Младият — безхаберие.

— Май не разбрах.

— Естествено. Идваш от място, където старият брат е убил другите двама. Но някои от нас са благословени с по-широк поглед върху нещата. Божичко, добре, че поне това ми остана.

Мосю се отплесна, сякаш си спомни нещо отдавна позабравено.

— Така и не ми каза в кой център си бил продаден. Чувал съм, че всеки си има някакъв тъп номер, с който държи длъжниците. Едни използват хазарт, други разчитат на тежки наказания. Твоят от кои беше?

— Има ли значение? Няма да се върна. А и не съм бил „продаден“ от никого. Просто се озовах там.

— Бил си, и още как. Всеки дългов крепостник е покупка и печалба. Мислиш си, че онези, които събират дългове са същите, които притежават центровете ли? Ако ще ставаш убедителен актьор, господин Грешнико, трябва да знаеш най-основните факти. А, това ме подсеща — трябва да си измислиш ново име. Какво ще кажеш за нещо със „С“?

— Остави това, защо всички ме гледат така?

— Ами, заради дрехите ти. Превръзката на лицето ти значи, че си болен. Кашляй от време на време. Но не се престаравай, че да не опразниш улицата.

— Наоколо има ли пазар? Ще ти дам още един камък, ако купиш няколко неща вместо мен.

— Какво ти трябва? — усмихна се Мосю, знаейки, че Сей си нямаше и представа за обменния курс на нулита.

— Обикновен приемник и... слаб лъч.

— Слаб лъ... Божичко, наистина си живял под камък! Казва се „кликер“.

Сей се почувства крайно изостанал. Технологиите около него го учудваха. Той дори не бе виждал истински „слаб лъч“ — единствената му представа бяха чертежите на баща му. Знаеше само, че това бе устройство, което можеше да осъществява контакт през слоевете. Стара, забранена технология.

— Ако искаш да ти намеря такъв, ще ти струва два камъка. Тези неща се използват от контрабандистите, а рискът струва пари.

Сей стисна зъби. Този кождер сигурно отново се възползваше от него. Но за да намери Антон, трябваше да си плати. Той се съгласи и двамата се приготвиха за пътешествието си през Нарис.

— Така и така ми одираш кожата... мога ли да задам още един въпрос?

— Вие „грешниците“ сте толкова подозрителни! За мен е обида да твърдиш, че вземам повече от необходимото!

— Откъде си?

Мосю продължи да върви с непроменено изражение. След минута, той каза само:

— И да ти кажа, не би ми повярвал.

— Опитай.

— Мястото, където съм роден, е доста далеч. За повечето хора тук, дори не съществува. Но още помня синьото небе и океана. Още помня представленията и свободния дух на градчето си. Както и да е, това е в миналото.

— Кажи ми още нещо. Тези номера, за които говореше, каза, че съм номер шест. Какво означават другите номера?

— Само по един въпрос, господин Грешник. А и не бих ти казал това, дори да ми платиш.

Двамата продължиха през шумотевицата на Нарис. Ярките гледки и силните звуци накараха Сей да се почувства като варварин, изплашен от всичко заобикалящо. Един от гигантските екрани грабна вниманието му. Това беше лицето на Паликс. Огромно, греещо върху екрана, със странни червени букви, течащи отдолу: „-31%“. Скоро числото се промени. „-34%“. Големи червени букви, незначещи нищо. Не след дълго на екрана се появи друга картина. Беше размазана снимка на ярка синя светлина, огряваща нощните облаци. Беше снимка на бягството му!

— Изглеждаш блед. Видя ли нещо? — Мосю погледна към екраните, но те вече се бяха сменили на друга новина. — Не припадай, преди да стигнем до агенцията. Не ти ли дадох нещо за ядене?

— Май забрави...

— А, я виж, стигнахме до пазара!

Пазарният площад беше още по-шумен, а хората изведнъж станаха по-грозни от преди. Несполучливи разкрасителни операции, несполучливи татуировки и доста по-съмнителни физиономии. Сърцето на Сей застина, когато двама униформени мъже се запътиха към тях. Но Мосю запази хладнокръвие. Той кимна уважително към единия.

Полицаят не върна усмивката. Изпитото му лице остана твърдо като желязо и той продължи напред.

— Тези двамата съм ги подкупвал много пъти. Но не съм ги виждал в такова настроение... Е, както и да е, това е мястото. Тук ще намериш всичко. От обикновени лекарства до забранени технологии. Ако още не си се отказал да пътуваш *там горе*, ще ти трябват лекарства против повръщане.

— Забранени технологии?

— Машини, лекарства... Всичко, което може да се използва като оръжие. Всичко е забранено от *онези там горе*. Те са блокирали цялата търговия между слоевете, освен това, което им изнася. Но контрабандистите намират начини да се докопат то тях. Например, има една секта на име „Братството на съдбата“. Имат лекарства, които могат да променят мозъка ти. Едно хапче за „временна глупост“ и ще повярваш на всичките им глупости за „вярата“ и „Бога“ им. Мамка му, крадат ми толкова много клиенти...

„*Временна... глупост?*“

— Затова те предупредих, да не ходиш *там горе*. Но твоята глупост не е временна. Както и да е, отивам да купя кликера. Стой тук, връщам се след малко!

Мосю изчезна между сергиите с два нулитни кристала в ръка и Сей остана сам в гъстата навалица под тътена на шумната музика. Всичко беше някак си нереално — той дори не можеше да види върховете на сградите, под които стоеше. Наистина ли имаше още нещо *там горе*?

— Е', приятел! — чу се глас от тълпата. — Искаш ли 'си купиш малко 'апчета?

Беше потресаващо грозен мъж, носещ маска на лицето си. Той протегна ръка, за да се здрависа.

— Ъ... какво?

— Е', приятел! Искаш ли да си купиш малко подобрители? Тия ше те направят красив като богаташ! Ше си намериш някоя хубавица да те издържа — намигна той. — А тия сменят цвета на косата... може би. Или на кожата, забравих. Хм... имам „красиви очи“... а, и „прекрасна кожа“.

Сей изгледа човека. Той определено нямаше „красиви очи“ и „прекрасна кожа“. Ако лекарствата вършеха някаква работа, щеше да ги е използвал върху себе си.

— Махай се! Не виждаш ли, че съм болен?

Сей се изкашля, но това сякаш не отблъсна странния човек.

— Е то и аз съм болен! Мислех си, че си от нашите!

— Мамка му! — Сей дръпна ръката си и я избърса в другия си ръкав. Продавачът се намръщи и изчезна в тълпата.

— Мамка му! — повтори Сей и продължи да чака Мосю.

Краката му го боляха. Повече от половин час човекът, взел нулита му не се върна. Сей стоеше по средата на този пазар като просяк и привличаше все повече погледи на презрение и погнуса. Бяха го изиграли. Защо не го бе видял по-рано? Всичко беше измама. Той се почувства като най-големия глупак на света. Трябваше да бяга. Трябваше да се измъкне бързо! В този момент той чу познат глас.

— Воала! Успях да намеря слабия Ви лъч!

Беше Мосю. Той държеше нещо, увито в малък вързоп. Беше машина, която изглеждаше като стар, ръждясал телескоп. Сей го разгледа с любопитство. Имаше истински лентов мотор, за какъвто само беше чувал от баща си. Толкова сложна машина, че никой не знаеше как работеше. Той завъртя малкия вал отстрани и се чу слабо цъкане. Моторът работеше на малки стъпки, толкова фини, че се изплаши да не го счупи. Но това, което най-много изненада Сей, не бе машината, а човекът, стоящ зад нея.

— Е, съмняваше ли се в мен? Хайде, господин грешник, новият ти живот те чака!

* * *

Стъклените врати на Агенцията за далечен износ се отвориха и двамата мъже се насочиха към рецепцията. Мосю извади карта с номер

от вътрешния си джоб и я подложи под скенера във фоайето. До него вървеше Сей, вече без превръзка на устата си. Чу се тракащ звук и по дългия конвейер в съседния коридор се плъзна редица от огромни контейнери, които преминаха един по един през портата.

— О, не... — единият от служителите на рецепцията прикри лицето си с ръка и сръчка колегата си. — Пак... пак е онзи!

— Господа! Радвам се, че Ви виждам отново! Може ли да прескочим формалностите и да се видя направо с ръководителя Ви?

— Съжаляваме, но той в момента е... — подхвана вторият служител, но първият го прекъсна притеснено:

— Аз... ще му звънна веднага. Моля, изчакайте. Той ще се зарадва да Ви види. Сигурен съм, че ще иска да Ви обслужи възможно най-бързо! — каза той с насилена усмивка.

— Какво ще пращате този път? — попита подозрително вторият чиновник. Мосю открито се подразни от въпроса. Той изчака няколко секунди и отговори назидателно:

— Картофи.

Той успя да го каже по такъв снизходителен начин, че двамата веднага изгубиха интерес да продължат разговора. Те мълчаливо изчакаха още няколко минути и скоро от близката врата се показа лицето на пълен, плешив мъж.

— Заповядайте... — рече мустакатото лице през малкия отвор.

Сей и Мосю влязоха в кабинета на началника на агенцията. На бюрото му имаше голяма кана с кафе, но той не предложи нищо на гостите си — очевидно искаше срещата да мине възможно най-бързо.

— Разбрах, че ще изпращате хранителни продукти за Високите земи. Предполагам, по стандартния начин?

— Разбира се — отвърна Мосю. — Ще използваме същия подизпълнител, както всеки път. Нарис Граундлайн. Имате думата ми, че агенцията ще получи високи оценки както от нас, така и от тях.

Сей мълчеше през цялото време и си даваше сериозен вид, но началникът разбираше много добре към кой от двамата трябваше да се обръща.

— Вижте... — каза с неудобство той. — Нарис Граундлайн не са най-престижния транспортър. Миналия месец една от капсулите им се разби и се наложи да ни правят проверка. Мога ли да Ви предлага нещо по-качествено?

На лицето на чужденеца се изписа силно възмущение.

— По-качествено? А може би аз трябва да намеря по-качествена агенция! Такава, която не упражнява натиск върху избора ми на подизпълнители! Повярвайте ми, това ще се отрази върху рейтинга Ви!

— Съжалявам... не исках да кажа това. — Усмивката на управителя беше толкова насилена, че изглеждаше болезнена. Сей не беше виждал такава комбинация от стегнати мускули върху човешко лице. — Разбира се, Нарис Граундлайн е чудесен избор!

Мосю отново се усмихна. От многото роли, в които се бе въплъщавал през живота си, той за кратко бе работил като адвокат и никога не пропускаше да го натърти.

— Ще попълня документите сам. Искам да се подсигурия, че този път ще маркирате стоката ми правилно. За бога, твърде късно ли е да подам жалба за онзи случай? Какво ще кажеш?

Сей кимна автоматично, като не стана ясно дали искаше да каже „да“ или „не“.

— А, няма нужда... Пратката ще е готова за по-малко от час! Моля, изчакайте в столовата и се почерпете за сметка на агенцията!

Сей беше впечатлен. Той не беше очаквал всичко да мине толкова бързо. Мосю наистина беше добър. Ролята му прилягаше толкова добре, че беше почти плашещо. Нещо в лицето му обаче издаваше леко притеснение.

— Какво има? — попита Сей.

— Нищо. Просто си мислех за дома...

Мосю отключи вратата към товарното помещение и я затвори зад себе си. Пред двамата се разкри голяма платформа, пълна с контейнери, главно плодове, на път за горните слоеве.

— Наистина са картофи... — каза Сей, когато Мосю посочи контейнера, в който трябваше да се намести.

— Разбира се, какво очакваше? Няма да ти е много просторно, а и повярвай ми, капсулите са бавни. Но ако не хванеш някоя болест, всичко трябва да е наред.

— Ами онази капсула, която се е разбила преди няколко седмици?

— Е, винаги има такава възможност. Но не мисля, че това ще те откаже. Забравяш, че вече знам що за човек си.

— Изглеждат... развалени!

— Вътре има чувал, ако те е гнус. За още един от онези нулитни камъни, можех да ти уредя нещо по-добро. Но трябва да ядеш нещо, когато стигнеш горе.

Сей провери колко камъни му бяха останали. Не бяха много.

— Надявам се да намериш това, което търсиш.

Нещо трепна в гласа на Мосю, но той бързо прочисти гърлото си. Когато Сей се престраши да влезе между развалената контрабанда, той затвори капака и натисна бутона на конвейера, който бавно задвижи конвейера. Един по един, контейнерите се наредиха в линия и се насочиха към изхода, където огромна метална ръка ги повдигаше и товареше в транспортните капсули.

— Така и не ми се довери достатъчно, за да ми кажеш истинското си име. Но ще ти кажа моето. Там, откъдето идвам, Фердинанд означава „спокойно пътешествие“. Надявам се и твоето да е такова.

Мосю Фердинанд тропна още веднъж по контейнера, за сбогом. Не очакваше грешникът да го чуе през дебелия метал.

— И благодаря, че ме накара да си спомня за дома си. Трябва да е красив по това време на годината. Пожелавам ти да го видиш някой ден.

„Казвам се Вей“ — изкънтя глас отвътре. Закъснението в отговора накара мустака на Мосю да щръкне отново. Не очакваше да бъде чут. Във всеки случай, това вече нямаше значение. Онзи страх, скрит дълбоко в съзнанието му, се бе оказал оправдан. Четирима въоръжени мъже преминаха покрай тесния прозорец на товарното помещение, погледнаха навътре и когато видяха Мосю, се затичаха към вратата.

— Отвори! В името на Бяла планина и Комодор Паликс, отвори тази врата!

— Какво ли щях да кажа... А, да, книгата. Надявам се да я прочетеш — каза си Мосю, докато чакаше надзирателите да разбият вратата.

— Какво става? — каза Сей и опита да надигне капака. Беше заключен.

„Ти... си знаел... Знаел си, че ме преследват!“

— Питаше ме и за номерата. Е, ще ти кажа. Вече е късно да го пазя в тайна. Номер едно — прекалено глупав. Номер две — прекалено

отчаян. Номер три — прекалено себичен. Номер четири — прекалено скучен. Номер пет — прекалено алчен. Номер шест...

Още един тропот. Вратата беше на път да поддаде.

— Номер шест... — той погледна към надзирателите с усмивка.
— Твърде прибързан.

Грамадната роботизирана скоба повдигна контейнера на Сей, обърна го настрани и го натовари в капсулата. Отвън се чу силен тропот, металната врата се огъна и се сгромоляса с тежък звук.

— Здравейте, господа! — каза Мосю с отворени ръце, гостоприемен както винаги. Двама надзиратели от Бяла планина се насочиха към него, без да спират.

Докато машините водеха капсулата на Сей през тунела, той дочу звуци, идващи отвън. Беше шум, който можеше да познае дори насън, защото го бе чувал много пъти. Несъмненият звук на човек, пребиван почти до смърт.

Сей усети мачкаща болка в сърцето си. Не бе очаквал подобно нещо. Никой в Бяла планина нямаше достойнството на този мъж. И от това болеше най-много. Той опря глава в студената стена на контейнера и затвори очите си в тъмнината. Вече никога вече нямаше да има толкова спокойно пътешествие.

АНТРАКТ — ПЪРВИТЕ ЗАСЕЛНИЦИ

Тежка е съдбата на първите заселници на Манна. Забравени са песните им. Забравена е искрата, която даде началото на Ерата на Скитниците и ги накара да отпътуват към заледен, пуст свят в тъмнината. Тези мъже и жени са най-доброто и най-лошото, най-красивото и най-грозното, което нашият вид е успявал да създаде. Тежка е съдбата им. Забравени са песните им.

Когато този нов свят, обвит в лед, дошъл от тъмнината в обятията на Слънцето, някои го нарекли Манна. Истински дар от небесата, предлагащ спасение. Място, канещо лудите да дойдат. И те дошли.

Те пробрили ледовете, построили градове в калта, създали чудеса, които бавно надминали тези на Земята. Напук на всичко, те оцелели.

Един от тези заселници бил млад техник на име Капрификус. Кръстен на обикновеното смокиново дърво, той отначало не се отличавал с нищо. В нощта, когато станал на тридесет, той сънувал висок, остър трън, пробождащ небесата. Този образ го погълнал и никога не напуснал съзнанието му. Изгаряща амбиция и жажда за власт растели в него. Той осъзнал, че заселниците са допуснали грешка. Те се простирали вечно навън в ледовете на новия свят. Търсели нови съкровища, но градовете им били малки и разединени. Вместо това, той искал строи на едно място и да създаде най-силния град в двата свята. Като предизвикателство към стария свят, той построил планина, растяща все по-високо към небесата. Най-отдолу поставил Греховните и Ниските земи. Стабилна основа от милиони незначителни животи. Нагоре били Високите земи. Място за онези с амбиция и чиста кръв. Строителите на цивилизацията. А над всичко стоял неговият скъпоценен камък. Върхът на света, където ревностно пазел цялото си знание и власт.

Стотици градове се надигнали срещу това изчадие. Мнозина нарекли Капрификус предател към духа на заселниците. Той спрял да търси нови хоризонти и оградил всичко в един. Онези, които го познавали, казвали, че той бил обладан от нещо чуждо, от вдъхновение, от демона на амбицията. Умолявали го да се предаде. Да

разруши града си и да сподели широкия свят с останалите. Но той вече не ги бил един от тях. Бил бог.

Един ден, Бог осъдил света. Всички земи извън пределите на Великата Планина просто изчезнали, погълнати от черен, кипящ океан. Ледовете изчезнали, а с тях и градовете. Децата, които мечтаели и старите, които ги учили. В този ден Безсмъртния удавил света. Удавил духа на скитниците.

Тогава светът придобил нова форма. Формата на първите оръжия, първите високи сгради, първите кораби към тъмнината. Бодил на цвете, остър шип пробиващ небесата. Безкрайна планина, построена върху милиони човешки тела, вечно растяща, преследваща стария дом.

В този ден Манна престанала да бъде дете. Тя била изчадие. Под облаците на новия свят се родил демон. Почерняло море, погълнало душата му. На този ден, небесата били заключени завинаги. Никой не знаел какво станало. Никой не смеел да попита. Светът останал заключен в пределите на Планината, завинаги.

Онези, които оцелели, можели само да си спомнят бледнеещ сън за просторно небе, видяно отдавна. За истории, които никога вече нямало да бъдат разказвани. Тежка е съдбата на първите заселници. Забравени са песните им.

Автор — непознат. Из „Ерата на скитниците и живота на първите заселници“

ГЛУПАКЪТ

Компактната капсула си проправи път през подземния тунел. Тя увеличи скоростта си, докато пътуваше извън града, към широката летателна площадка. Когато наближи, започна да се забавя. Подземните релси и механичните скоби вършеха всичко автоматично докато десетките цилиндрични ковчези се показваха през силозите си и един по един се насочваха към дестинациите си. Мъничките спирали на покривите им едва успяваха да ги поддържат във въздуха и беше цяло чудо, че не се разпадаха още при излитане. От друга страна, широкото поле от цимент беше достатъчно отдалечено и празно, в случай че някоя капсула все пак се разбиеше. На циментовото поле имаше няколко зловеци тъмни петна от минали неуспехи, но за щастие Сей не ги виждаше от вътрешността на контейнера си.

Картофите се разтресоха около него. Те заудряха лицето му и го закопаха още по-дълбоко в купчината контрабанда. Конопеният чувал, в който се бе скрил за защита, беше скъсан и гниещите картофи влизаха от всички страни. Мосю го бе предупредил да очаква дълго и неприятно пътуване. Но не го беше предупредил, че ще трябва да го прекара надолу с главата. Стомахът му се обърна, когато капсулата изведнъж се изстреля нагоре, прекара няколко ужасяващи секунди в свободно падане и после започна да се изкачва бавно нагоре, към Високите земи.

Страховитата скорост премина към бавно, досадно чакане. Лъкатушенето и равномерно скърцане на паянтовата капсула бе започнало да приспива Сей. След час той започна да се чувства като едно цяло с картофите. Точно когато започна да затваря очи, силен, скърцащ звук възвърна страха в очите му. След няколко минути се повтори.

Капсулата беше стара и разнебитена. Чу се свистене и всичко се покри в пара. Всичко изведнъж се обърна настрана и контейнерът на Сей се пръзулна към ръждивата стена, едва спирайки се в защитните перила. Това го зарови още по-дълбоко. Затрупан от тежестта на гниещите зеленчуци, той усети нещо студено и гладко в дъното на

контейнера. Беше още стока. Явно и други контрабандисти бяха натъпкали капсулата със свои неща, надявайки се да не бъдат открити. Сей се пресегна през дупката на скъсания чувал и грабна каквото можа. Имаше и още. Той хавана нещо друго, промъквайки се покрай разпадащ се картоф и скоро джобовете му се напълниха с всевъзможни предмети.

Капсулата отново се изправи. Сей усети рязко спиране и всичко спря на място. Капсулата не се движеше. Беше пристигнала.

Той дочу бавни, тежки стъпки. Дебел дрезгав глас започна да боботи в далечината. Отвърна му друг, мазен глас, последван от шумен смях.

Изведнъж дебела космата ръка надигна металния капак на контейнера. Сей беше издърпан за яката от огромен мъж, който приличаше по-скоро на глиган, отколкото на митничар. Той изсумтя и лошият му дъх за малко не уби Сей на място.

— Ти ли си човекът на Ферди? Айде, плащай!

— Ферди? — Сей се досети, че говореха за Мосю. По ухилените им физиономии разбра какво искаха.

— Хайде, побързай! Шефът слухти за тези неща.

Никъде нямаше шеф. Просто искаха подкуп. Сей бръкна в джоба си и извади два от трите камъка, които му бяха останали. Когато видя погледите им, той веднага съжали. Синият нулит явно струваше още повече във Високите земи, отколкото в Нарис. Глиганът грабна камъните, преди да успее да ги скрие, после се усмихна. Сей отвърна със същото и побърза към изхода.

— Чакай! — изръмжа митничарят. — Не оттам! Излез през другия изход!

„Другата страна“ вонеше. Миризмата беше на струпана, разваляща се храна и когато Сей видя „изхода“, малкото храна в стомаха му започна да се бунтува. Беше шахта за отпадъци. Тясна, квадратна вратичка, омазана от всички страни с развалена храна.

Сей преглътна с отвращение. Точно когато беше почти събрал сили да се спусне, отзад се чу гласът на другия дебелак:

— Чакай! Тук има още един!

Отзад имаше още един беглец, мъчещ се да излезе от контейнера си. Мъжът бе оплескан от глава до пети в развалени домати, а на

лицето му се четеше отвращение, което далеч надвишаваше това на Сей.

— Хайде, ти си втори!

Мъжът се нареди на опашката.

Сей прекрачи отвора. Пое си въздух и се спусна по тунела. Падането бе бавно. Мръсотията бе станала толкова гъста и лепкава, че Сей се изхлузи бавно надолу и падна на земята като парче месо. Беше планина от развалена храна. След малко до него се просна и другият мъж, който затъна до колене в гадостта. Сей хвърли поглед към новия човек. Мъжът беше пълен, едър, с груби черти и заплашителна брада, но на лицето му грееше добронамерена усмивка.

Сей се спусна по високата купчина храна и опита да разбере къде се намираше. Небето изглеждаше съвсем различно. Беше розово-червено.

— Мамка му.... — каза той, докато очите му свикваха с гледката.

На хоризонта имаше нещо. Той присви очи и видя осъзна, че гледа към планина. Огромна, червена планина, която пробождаше небето като шип. Тя влизаше в завихрените облаци и върхът ѝ чезнеше някъде далеч нагоре. Под нея имаше нещо още по-впечатляващо. Бледо, блещукащо очертание на още една планина, сякаш направена от злато и стъкло. Сей отначало помисли, че се заблуждава, но нещото приличаше на град. Изглеждаше голямо като планина, но когато погледна долината под нозете си, видя малки градчета и хълмове, осеяни из широката земя, водещи към него. Имаше цял хоризонт разстояние между това нещо и него. Дълго пътуване надолу по долината и може би цял ден ходене до най-близкото градче.

Сей нарами раницата си и пое по пътя си.

— Чакай! — каза брадатият. — Няма ли поне да ми кажеш името си?

Сей не му обърна внимание.

— Казвам се Джак. Джак Пайк. Аз съм човек на Бога. Искаш ли да ти разкажа за него?

Сей започваше да се отегчава.

— Аз съм с Братството. Братството на Съдбата. Ние вярваме, че там ни чака спасение. И ти ли си на същия път?

— Ти ненормален ли си?! На всеки срещнат ли разказваш това? Ходи, където си искаш! Само не ме занимавай!

Изражението на мъжа се смрачи. Той сметна това за крайно неуважително. Сей внезапно осъзна, че този беше доста по-едър от него. Беше разумно да го изслуша.

— Виж, прекарах три часа в чувал с картофи. Не ми е до разговори!

— Аз прекарах три часа в бидон с домати, приятелю. Но всичко е наред. Всичко ще се оправи, щом се срещнем с Бог.

— С Бог?

— Знаех си, че ще ти е интересно. Чакай да ти разкажа за Него. На върха на този свят има безсмъртен бог. Той може да опрости всичките ти грехове, стига да го послушаш. Казват, че щом чуеш шепота му, ще видиш истината. Той е създал целия свят и довел Манна в обятията на Слънцето! Той е разтопил ледовете и накарал реките отново да потекат!

— Мхм.

— Това не е случайност. Знаеш ли какви са шансовете един свят да дойде от нищото и да попадне точно тук?

— Не.

— Нула! Невъзможно е!

— Мхм...

— Виж, не съм учен човек. Можеш да ме наречеш глупак и няма да се обидя. Но знам, че е било съдба! Това значи името *Манна*. Дар от бога!

Сей се изкуши да му каже, че наистина е глупак, да го прати в някоя друга посока, но не посмя.

— Чакай да ти покажа! — каза мъжът и извади малка верижка изпод палтото си. На медното синджирче висеше лъскава месингова топка с два меридиана, пресичащи се на кръст в двата полюса. Беше символ на вярата му.

— Братството на Съдбата ни учи, че светът е кръстопът. Всички почваме отгук — каза той и посочи единия кръст, после прокара пръста си надолу — Можем да направим избор. Да идем насам... или насам. Ама накрая пак стигаме на същото място.

Джак държеше малкото топче, сякаш беше най-ценното нещо на света.

— Не вярвам в тези неща. Чувал съм всякакви приказки, но вярвам само на очите си.

Джак се усмихна и каза:

— Не, приятелю, ще го видиш! Е, не трябва да развалям изненадата.

Сей продължи да върви, надявайки се, че човекът просто ще се отклони от пътя, или ще заспи от собствените си истории. За жалост, това продължи.

— Аз бях грешник, престъпник, но Братството ми показа праведния път. Те ме спасиха, могат да направят същото и за теб!

— Слушай, не ми трябва помощ от теб и не искам да ми разказваш целия си живот!

Човекът свъси вежди и видът му изведнъж стана наистина страшен. Сей осъзна, че този луд можеше и да е бил убиец, преди да реши да намери спасение в някоя сенчеста секта. Сигурно бе получил доза „временна глупост“, за да повярва на тези глупости. Сей реши да не рискува и побърза да тупне приятелски странника по рамото.

— Слушай, забрави... Казвам се Сей. Дълъг път, нали знаеш? Е, значи ще се срещаме с Бог?

Това сякаш бе достатъчно да умилостави едрият мъж. Джак се усмихна и погледна към Регал.

— На върха на тази планина има божествени създания с най-чиста кръв. Порти от чисто злато и слонова кост ще се отворят и ще ни покажат пътя. Казват, че зад всеки камък в Регал има история. Например Камъкът на Скитниците, посветен на първите заселници...

Сей ставаше все по-отегчен. Джак най-накрая разбра накъде отиват нещата и каза:

— Извинявай... Сигурно ме мислиш за пълна откачалка. Не вярваш и на дума от това, което ти говоря, нали? Хахахаха.

Погледът на Сей не опроверга думите му.

— Обещавам ти, приятелю... — продължи Джак. — Всичко ще стане ясно, когато пристигнем пред Слоновите порти. Ще си промениш мисленето, когато се запознаеш с лордовете на Регал!

* * *

— Лордовете на Регал? Те са най-отвратителните хора по тези земи! — каза отвратителен човек, който изглеждаше сякаш не се бе

къпал от месеци и дори тогава го бе направил с особено нежелание. Сей и Джак бяха стигнали до малко градче в подножието на Регал, потопено в смесената миризма на печено месо и животинска тор. В центъра на градчето имаше някакъв фестивал или нощен пазар, но никой от „гражданите“ не се бе облякъл подобаващо. Всички изглеждаха толкова неспретнато, че дори двамата митничари от по-рано приличаха на изискани джентълмени в сравнение с тях. Сей нямаше търпение да се изкъпе, но когато ги погледна, прецени, че в този си вид щеше да се впише доста по-добре.

— Тези натруфени свинчуги — продължи пълният мъж — постоянно се опитват да ни прилъжат да отидем да работим за тях! „Елате да се цивилизовате!“ — ни разправят те... Ама ние от Гамсли знаем номерата им! Помним какво направиха те! — изимитира той генните лордове и показно се изплю на земята.

— Лордовете са идвали тук? — рече Джак с нотка презрение.

— Наскоро — не. За последно съм ги виждал преди около десет години. И докато ритна камбаната, не искам да ги виждам!

Джак се намръщи, сякаш бяха обидили родната му майка.

— Трябва... да си купим някои неща. Най-вече храна и части за машини. Можете ли да ни помогнете? — Сей опита да прозвучи възможно най-любезно.

— Машини... не, такава нямаме... — мъжът почеса небръснатата си брада. — Иначе, знам един много добър пилещар, от когото ще ти потекат лигите! Очаквам бакшиш за услугата.

Тримата минаха покрай свит старец, заключен в дървена клетка, висяща от стълб в средата на площада. Дрипавите му дрехи бяха осеяни с птичи изпражнения. Някой го беше оставил сам, за унижение или наказание. По ръцете му имаше татуировки, а лудият му поглед плашеше дори местните селяни, които минаваха покрай него.

— Всички забравихте! Забравихте кървавия цар! — викаше той. — Когато той беше жив, ние бяхме силни! Но някои още помнят! Почакайте само крилете му от кръв да се разкрият отново! Когато небето се пропука...

Мъжът обаче набързо млъкна, когато клетката му беше разклатена от преминаваща фигура, с няколко педи по-висока от дървения стълб. Сей отстъпи назад от страх, когато видя „съществуването“, проправящо си път през пазара.

Беше... чудовище. Гледката го изпълни с внезапен страх, защото той знаеше, че подобни създания не съществуват. То бегло приличаше на човек, носещ окъсана кожена маска. Но ръцете му бяха толкова огромни, че стигаха чак до колената. Приличаше на гротесков човек, едър и див. Широкият гръб, увисналата кожа по лицето му и притвореният поглед, виден през прокъсаната маска, го караха да изглежда като сънлив звяр. От устата му струеше пара. Окъсаните дрехи сигурно някога му бяха ставали, но сега стояха като парцали, размъкнати около кръста и краката му. Огромни ръце се поклащаха бавно, докато трима номади го водеха напред, окован с метални вериги. Единият подритна бавното чудовище за забава.

— Движи се, иначе ще ти клъцна някой пръст!

„Хррмм...“ — измуча то, но замах на пръчка по лицето му го накара да продължи напред.

Сей стоеше със зяпнала уста, като на малко дете, виждащо голямо животно за първи път. Нещото беше по-огромно от Глухия Канон. По-огромно от Джак, от всеки човек, когото беше виждал. Тези кости не бяха израснали във формата си по естествен начин.

— Какво по дяволите е това? — каза той изплашено.

— Стар фоксер от войната — засмя се дебелият мъж. — Вече не е толкова страшен, а?

— Не... — каза Сей, макар че не го вярваше. Чудовището със сигурност можеше да разкъса господарите си, ако поискаше. Но спокойният дъх, извиращ на облаци от устата му, докато селяните се гавреха с него, разказваше друга история. Волята му бе изцяло сломена.

— Този е заловен преди много време. Опитомен е и е кротък като агънце. Искате ли да го ударите?

— Не благодаря...

В лицето на чудовището все пак имаше нещо човешко. Сърцето на Сей биеше ускорено само при вида му.

„Фоксер...“

Джак не изглеждаше по-весел. Той измърмори:

— Къде можем да ядем?

— А, ето там! Хайде!

Пилето на жар наистина изглеждаше вкусно. Твърде вкусно — повечето хора ядяха овес или ориз. Мъжът сигурно ги бе отвел в най-

скъпото място в градчето, само за да види, дали Сей можеше да си го позволи. Сей опита да намери специалист, който не започваше с думата „пиле“, но скоро се отказа и поръча „Пиле по майсторски“. За да не остане по-назад, Джак си поръча две порции „Пиле от червената планина“, което поне на рисунката изглеждаше като орел.

— Видя ли това нещо?? — подшушна Сей към Джак, още мъчещ се да проумее видяното.

— Когато ти казах, че лордовете са божествени, не ти разказах за слугите им. Те също са божествени същества. Но тези варвари са направили нещо ужасно... Гади ми се, като го гледам!

— Какво ви води в малкото ни градче? Ние нямаме много технологии. Ония там горе ни предлагат разни неща, но ние им нямаме доверие. Мога обаче да ви намеря хубава гостоприемница. Ако можете да си я позволите, де — старият шмекер се ухили и показа малкото си останали зъби.

— Няма да оставаме повече от една вечер — отсече Джак Пайк. — Искаме да се срещнем с генните лордове възможно най-скоро.

— Шшшшш... Ти полудя ли, момче? Не можеш да говориш за това тук!

Сей се огледа и видя, че двама леко пияни мъже на отсрещната сергия погледнаха заплашително при споменаването на генните лордове. Затова реши да отклони темата.

— Колко можем да вземем за това? — той бръкна в джоба си и извади малка кутия с тънки пръчици, които бе взел от контрабандния контейнер. Изглеждаха направени от метал, но грапави като камък.

— Кремъци, а? — каза дебелият мъж и разгледа пръчиците с усмивка. — Може би на запад, където задниците им измръзват от студ, ще вземеш повече. Тук няма да ти стигне и за вечерята. Имаш ли нещо друго?

Сей пребърка торбата си и намери черна кутийка с лекарства. На нея имаше няколко обозначения: „Уста“, „Стомах“, „Кости“. Той отвори първата капачка и извади няколко малки, бели хапчета.

— Ще ти дам десет от тези. Хапче за уста от Ниските земи. Лекува зъби, почиства всичко за няколко минути. Ще стигне ли за една нощувка?

— Ниските земи, а? Дай ми цялата кутия и ще си помисля! — Той взе едно от хапчетата и го лапна.

— Не го гълтай! Размий го с малко вода и после го изплюй! — Сей повтори дословно инструкциите, които получаваха всички затворници в Бяла планина при дневната си доза хапчета за уста и „бял дроб“.

Мъжът взе чаша бира, нажабури се и скоро усети как мръсотията по зъбите му започна да се разтваря. Изглеждаше, че отдавна бе зарязал устната си хигиена покрай всичко останало. Той изплю сместа и се усмихна доволно към гостите. Устата му наистина изглеждаше почиста, кафявите петна сякаш избледняваха пред очите им. Не след дълго един от по-развалените зъби се разтопи дотолкова, че падна от устата му.

— Бог да ме удави...

Всички погледнаха към падналия зъб, очаквайки дебелакът да се разгневи, но той само се засмя.

— Морето да ми е гроб, момче! Този зъб ме болеше от много време!

Мъжът избърса устата си и посегна да се здрависа със Сей. Той неохотно се съгласи.

— Сега скрий тея неща, момче! — каза той, оглеждайки се наоколо. — Някой може да ги види!

— Пилето е готово! — изръмжа старият готвач и тропна две чинии с месо пред двамата гости. Те побързаха да опитат препеченото пиле, което вероятно беше единственото добре стерилизирано нещо наоколо.

— Това място не ми харесва, Сей, — рече Джак с парче бяло месо в ръката си. — На тези им нямам доверие. Трябва да стигнем при генните лордове! Те могат да ни помогнат с всичко!

— Аха...

— Казвам ти, те са нещо повече от хора! Не стареят бързо като нас. Знаят всичко за света. И не отказват вход на никого! Номад, крадец... няма значение — стига да искаш да се промениш.

— И какво печелят от това?

— Какво печелят?! Не, Сей, те не мислят за печалба! Те вече имат всичко, което може да се постигне на света. Затова мисленето им е съвсем различно от нашето. Извинявай, но говориш като човек, който не е виждал добро дело през живота си!

Джак не беше далеч от истината.

— Не те обвинявам. Израснал си на такова място, нали? — каза Джак, още с пълна уста. — Още не си виждал истинска цивилизация. Ще го разбереш, още като видиш Слоновата порта. Казват, че дори враговете на Регал плачели, заради красотата ѝ.

„Казах ти, че тези две копелета са хора на Регал!“ — чу се груб глас отнякъде. Двама едри мъже се насочиха към Сей и Джак, хванали по една бутилка в ръка.

— Ей, дебелията кучка! Ти от градовете ли си? — подвижна единият към Джак. На челото му имаше грозна татуировка на кръг с око по средата и десет криви шипа.

Сей протегна ръка по масата и посегна към една от вилиците. Джак обаче го спря и спокойно се изправи пред двамата мъже.

— Не, не сме от Регал! — каза с незатихваща усмивка той. — Дори не сме стъпвали там. Просто минаваме оттук, ще си тръгнем още утре!

— Мога да позная курва на Регал от хоризонт разстояние... Знаеш ли какво правехме с такива като вас по време на войната? Чувал ли си за кървавата орда?

— Кървавата... орда?

— Ние служихме на Кървавия цар — изръмжа вторият мъж — здравеняк с къса коса и широка злобна усмивка, прекосяваща цялото му лице.

Джак пристъпи към тях и приятелски сложи грамадната си ръка около раменете на мъжа. Той изглеждаше като мечка, облегнала се върху крехко дръвче, което всеки момент щеше да се скърши. Побойникът едва сега установи, че отблизо Джак съвсем не беше толкова безобиден. Когато погледна лицето му, той съвсем изгуби куража си за битка.

— Стига, нали всички сме братя? Дайте да ви черпя по едно в знак на приятелство! — рече весело Джак. — Какво ще кажете?

Вторият мъж още не беше загубил желанието си за бой, но когато погледна внезапно изтрезнялото лице на приятеля си, неохотно се съгласи с предложението. Хората, които минаваха наоколо, започнаха да се подсмивват на пияните мъже.

— Нямам пари. Можеш ли да ми помогнеш? — каза Джак.

Сей се усмихна и плати за напитките. Изглежда бе подценил новия човек. Съвсем скоро двамата побойници паднаха мъртвопияни.

— Знаеш ли, май си по-мъдър човек от мен, Джак. Ако не ме беше спрял, щях да направя нещо глупаво.

— Не се безпокой, приятелю! Не знам какви врагове си срещал в миналото, но тези двамата не знаят какво е истински бой. Хващам се на бас, че жените им в момента ги търсят из градчето.

— Познавам ги, откакто ходеха прави под масата — каза старият готвач със строга физиономия. — Бяха деца по време на войната. Искаха да се бият за Кървавия цар и ордата му. Да отмъстят за родителите си. За тяхна жалост, войната свърши, преди да видят истински бой. Тези двамата натъпкаха толкова мечти в джобовете си, че накрая им паднаха гащите.

Сей се подсмихна, защото не беше чувал този израз у дома.

— Тия белези по челата им — не са истински знаци на кървавата орда. Сами са се белязали, защото боготворяха Кървавия цар. Но лесно се познава, че са фалшиви. Затова кучетата на лордовете още не са ги арестували.

Сей сведе поглед към ръката на стареца. Иззад ръкава се показваше бледото очертание на истинска бойна татуировка, зачеркната от голям белег. Старецът се бе постарал да я скрие. Сей рече:

— Мечтите са опасно нещо.

На лицето на стария готвач най-накрая се прокрадна усмивка.

— Най-умното нещо, което съм чул тази вечер! Хайде, ще ви черпя по още едно!

Вечерта мина неусетно. Когато Джак и Сей бяха достатъчно пияни, за да развържат езиците си, Сей плесна ръка върху рамото на едрия мъж и каза:

— Значи... ти си човек на бога, а? Никога ли не се биеш?

— Да. Отричам насиетието. Отрекох го завинаги!

— И какво си правил, преди да станеш „човек на бога“? Като гледам белезите ти, май невинаги си бил такъв миролюбец.

Джак се отдръпна и скри ръката си от срам.

— Не ми се говори за това. Ами твоята ръка? И ти не ми приличаш на някой светец!

Сей погледна юмрука си, още обгорен от нулитния огън и превързан набързо в дома на Мосю.

— Хайде... и двамата да не говорим за това.

Двамата се здрависаха още веднъж и отпиха от черната бира.

— Там, откъдето идвам, няма много светци — каза Сей, опитвайки се да изкриви историята си до неузнаваемост. — Само хора, които мислят за себе си. Сигурно и аз съм от тях. Най-важното нещо за мен е времето ми. Не искам никой да краде от времето ми.

— А за мен най-важното нещо е съдбата. Изкуплението на греховете.

— Знаеш ли какво мисля аз за греховете? Светът е пълен с хора, които ти обясняват за греховете, които си сторил. Наричат те грешник само за да вземат нещо от теб. Дори и да са прави, те са същите грешни копелета като теб и нямат никакво право да говорят! Майната им на греховете!

Тези думи стреснаха Джак.

— Не го мислиш наистина.

— Забрави. Разкажи ми за себе си.

— Аз... съм истински грешник. Казват, че кражбата е най-лекият грях, защото се наказва със смърт. Убийството е по-тежко, защото се наказва с живот. А бягството от отговорност е най-тежкият грях, защото не понасяш наказание. Но го понася душата ти.

— Мислиш ли, че имаш душа, пън такъв? — подхвърли шеговито Сей. Джак не се усмихна.

— Израснах в Канта, на изток от Нарис. Брат ми се грижеше за мен, защото нямахме родители. Той е единственият светец, когото познавам. Искаше да ме защити от всичката мръсотия на света и поемаше всичко на свой гръб. Казваше, че трябва да се изуча и някой ден да стана „важен богаташ“. Замеси се с едни съмнителни типове и започна работа като бодигард. Всеки ден носеше пари и казваше, че са за ученето. Затова и учех. Един ден брат ми изчезна. Когато попитах къде е отишъл, хората на шефа му ми казаха, че му е писнало от мен и е избягал. Бях само на шестнадесет, но знаех, че ме лъжат. Брат ми никога не би избягал. Би умрял, преди да избяга.

— И какво направи?

— Направих нещо, за което няма прошка. Спрях да уча. Предадох желанието на брат ми и започнах работа при същия онзи тип. Казах му, че ми трябва пари, но исках само да разбера какво се бе случило с брат ми. Изпълнявах задачите на шефа, наранявах хора, само и само да се доближа до него и да спечеля доверието му. Един ден

неговите хора се върнаха пияни от задача и ги чух да си говорят. Единият спомена, че пак е трябвало да убият един от своите. Предател. Каза, че човекът е направил същата глупост, която се е опитвал да направи брат ми. Да открадне пари от шефа и да избяга някъде, заедно с цялото си семейство. Сигурно за брат ми щеше да е по-лесно.

Сей съжали, че е попитал. Но искаше да чуе историята докрай.

— Този ден направих нещо ужасно. Взех едно старо оръжие и от гняв убих мъжете — Джак стисна зъби и отпи от бирата си. — После отидох до стаята на шефа и го убих с голи ръце.

Сърцето на Сей се присви. Не можеше да си представи този мирен човек в състояние на гняв. Не искаше да си представя.

— Отмъстил си за брат си. Това не е грях.

— След като направих това, избягах. Бях откраднал малко пари и можех да оцелявам. Но после разбрах, че шефът е имал дете. Искан да се погрижа за него, но вече ме търсеха. И това са трите ми греха. Кражба, убийство и бягство от отговорност.

Сей се почувства гузно и сложи ръка на рамото му.

— Тогава ще ти разкажа една моя история — каза той и отпи от бирата си. — След утрешния ден сигурно нямаше да види този човек повече. Искан да разкаже историята си.

— Имаше едно момиче. Тя работеше за един истински задник на име Гос Харкс. Всички го знаеха и казваха, че се грижел за момичетата си като за градина с цветя. Грижел се за градината си и ги карал да се чувстват ценени. Карал ги наистина да обичат работата си като слуги, защото трябвало да станат достойни и ценни компаньонки. Когато станели на определена възраст, ги извиквал да дойдат с него, за да им покаже истинския свят. Показвал им мините, които били жестоки и непоносими за тях. Показвал им мъжете, които били жестоки и необразовани. После им казвал, че имат избор. Да станат слуги на тези мъже, които никога няма да ги уважават, или да станат част от Високото общество. Да станат компаньонки на важните мъже, които живеели горе. И в двата случая, вече нямало да бъдат гледани като цветя. Повечето избирали да запазят начина си на живот, ценени и обгрижвани. Един ден момичето, което познавах, също получи този избор.

— И... какво направи?

— Каза на този човек, че вече е виждала истинския свят. Измъквала се е, за да се състезава с едно момче без родители. Надпреварвали се из улиците и виждала глада в мините. Но не се изплашила. Казала, че не всички хора в мините са жестоки. И наистина го вярвала.

— Ти си бил момчето?

— Да. Срецах се с момичето всеки ден и й обещавах всякакви неща. Най-лошото нещо, което съм правил през живота си, е да я накарам да ми повярва. Мислеше си, че мога да променя мястото, където живеехме, и да я измъкна от съдбата й. Това е най-големият ми грях.

— Не мисля, че те мрази.

— И защо мислиш така?

— Дори и да си я предал, сигурно не съжалява, че е последвала теб, а не онзи човек. А и сигурно не го е направила само заради теб.

Сей се засмя. Имаше нужда някой да му каже, че не е центърът на света.

— За Бог всички сме нищожни. Или за съдбата, ако не вярваш в богове. Но можем да се опитваме да оправим нещата.

— Можем.

— Имам един въпрос. Обичаше ли я?

Джак за първи път видя Сей истински смутен.

— Защо ме питаш това? — изчерви се Сей — В центровете няма време за подобни неща! Тя ще оцелее. Познавам я. Но има един друг човек, за когото не съм сигурен.

— Значи си тук, за да намериш този друг човек?

— Тук съм, защото съм голям инат. Всички казват, че е умрял отдавна, но не им вярвам. Вярвам на едно нещо, което той ми каза преди много време.

— Какво?

— Обеща ми, че не може да умре.

— Това е... голямо обещание. Някой близък ли беше? Брат? Баща?

— Сей веднага съжали, че е изпил толкова бира. Но добряшката усмивка така и не напусна брадатото лице на Джак.

— Бог не оставя недовършени неща, Сей. Каквото и да търсиш, ще го намериш тук. Това е съдбата ти.

Сей се усмихна и вдигна последна наздравица за вечерта.

— За съдбата! — каза Джак.

— За шибаната ни съдба!

Дървените им чаши се сблъскаха шумно и пръснаха капчици бира по косата на задремалия пътеводител. Това не го разбуди. Те се измъкнаха тихо и потърсиха гостоприемница. Когато най-накрая намериха такава, управителят вдигна цената няколко пъти. Сей не беше в настроение да се пазари. Той плати с шепа контрабанда и потегли уморено към стаята си.

* * *

— Ставай! — каза Сей и разбута още спящия Джак, който в съня си бе усукал завивките на леглото си като масур.

— Ъ?

— Навън има нещо. Да тръгваме!

Още съненият Джак стана и погледна през прозореца. Погледът му още беше размазан. Сей метна дрехите върху лицето му и се облече по пътя към вратата.

— Какво... какво става?

— Видях онова нещо. Някой го е пуснал да души наоколо.

— Кое нещо? — Джак се огледа и видя огромния силует на стария фоксер от войната. Полузвярът се бе откъснал от веригите си и душеше сутрешния въздух по пътя, от който бяха дошли Сей и Джак.

Огромната му ръка грабна една от дъските в близката ограда. С лекота, фоксерът откъсна парчето дърво из основите, заедно с още два метра ограда.

— Мамка му... да се махаме!

Двамата опитаха да намерят изход. Джак отново погледна фоксера и стисна зъби в гняв.

— Кой е направил това? Сигурно са онези варвари... Махнали са маската му!

— А?

— Фоксерът е гневен. Някой е махнал маската му и това го е разгневило. Те са свещени същества. Не искат никой да вижда лицата им!

— Свещено? Това нещо ще ни разкъса на парчета!

— Искам да му помогна!

— Ти луд ли си?! Това нещо ще те убие.

Сей не дочака отговор и дръпна Джак към задния двор. Зад ъгъла на сградата чудовището изръмжа в грозен, дълбок рев.

— ГОС... ПОДАРРР! — измуча животното. Увисналата кожа по лицето му се разтресе, после зяпналата му челюст се затвори като клещи. То предъвка думите, сякаш едва разбираше смисъла им.

— Гос... ГОС... — пъшкеше то, докато търсеше миризмата на Джак и Сей. Някой бе вързал окървавена кърпа около врата му. Джак бързо я позна. Беше негова. Някой бе откраднал стар парцал от багажа му и го бе напоил с кръв.

Двамата се промушиха през дупка в оградата и побягнаха като попарени между храсталаци и дървета, надолу по стръмния склон във от градчето. Запъхтени, те вървяха поне час, преди да са сигурни, че се бяха отървали от фоксера. Стигнаха до река, където Сей най-накрая остави раницата си и си почина.

— Наистина ли си мислеше, че можеш да помогнеш на това нещо?

— Можех да се опитам!

Сей се загледа към Джак. Всъщност, той не изглеждаше толкова по-дребен от чудовището.

— Можехме да го прелъжем към Регал. Лордовете сигурно ще могат да му помогнат.

— Не отивам към Регал, Джак.

— Какво? Но вчера ми каза, че... Съдбата ти...

— Трябва да намеря баща си. Той може да е отишъл навсякъде. Искам да ти дам нещо за сбогом. Бих ти дал повече, но ми остана само това.

Сей извади двете топчета, които му бе дал Мосю. Едното от син малахит, а другото — от черен оникс.

— Това била истинската форма на света. Каза ми го един човек, който го е виждал отвисоко. Дано някой ден да го видиш наистина.

— Не мога да го приема! Безсмъртният бог иска да отидем в Регал, нали ти казах?!

— Ще ми се да се запозная с Бог, но май няма да е днес. Тук има много градове. Сигурен съм, че съдбата ми минава през един от тях.

Сей извади малкото трикрако устройство, което си бе купил от Нарис, постави го близо до брега и започна да завинтва дългите му крака дълбоко в земята. Кликерът скоро стана напълно стабилен. Сей завъртя малък ключ, който накара машинката да издаде тих, цъкащ звук.

— Какво е това?

— Кликер. Седни ето там и не мърдай!

Сей беше научил наизуст стъпките, които Антон Рота бе описал в тефтерчето си. Кликерът беше деликатно устройство. Той търсеше обикновени радиосигнали, съдържащи местонахождението на друг кликер. Щом намереше познат код, той изпращаше тесен сноп от частици, които преминаваха през земята и установяваха контакт. Тази технология се използваше предимно от контрабандисти, защото никой не можеше да предвиди кога и къде ще се появи такъв сигнал.

Машината улови стотици обикновени сигнали, но нито един от тях не носеше кода, който му беше написал Антон Рота. „Q 12 12 36 D“. След около половин час чакане, Сей започна да губи надежди. Той гледаше отчаяно към малкото екранче, което изреждаше десетки комбинации от числа и букви, но нито една от тях не съвпадаше. Първата част на кода винаги се колебаеше между „С 16“ и „D 13“ и дори не се доближаваше до „Q“.

— Слушай, губиш си времето — каза Джак, уморен от чакане. — Вече ти казах къде трябва да отидем, защо не ме слушаш?

— Тихо... — махна с ръка Сей и продължи да гледа към екранчето. След няколко минути първите цифри спряха да се променят. Те се заковаха на „Q 12“. Не след дълго на екрана се изписа „12“, после „36“ и накрая „D“. Дъхът на Сей спря. Той разви дълъг кабел от кликера и го потопи в реката. Детекторът трябваше да превърне водата в огромен приемник и да увеличи шанса за засичане на сигнал.

Кликерът започна да пици все по-силно, след което малкият му телескоп се нагорещи почти до червено. Той изпрати невидим сноп от частици през града, през скали и стени, търсейки приемника. След малко металът изстина и на екрана се изписаха координати. Сей помисли, че има някаква грешка, но изражението на Джак беше недвусмислено. Кликерът сочеше право към Регал.

— Какво се хилиш? Това не значи нищо! — подразни се Сей. — Това, че сочи натам, не значи, че сигналят идва от Регал. Може да е на

сто хоризонта зад него.

Но кликерът показва разстояние от 1.4 хоризонта. Сигналят наистина идваше от града. Скоро на екрана излезе кратък надпис, който спря дъха на Сей.

„Антон“.

Една дума беше достатъчна, за да изпълни Сей с радост. Той дори не усети как на зачервените му очи набъбнаха сълзи.

— Антон? Кой е Антон? — каза Джак.

Сей изтича до брега на реката и потопаи главата си във водата, за да си докаже, че не сънува. Баща му беше жив! Беше жив — и то точно тук, в Регал!

— Братството на Съдбата никога не греша, Сей! — каза самодоволно Джак. — Ако тръгнем сега, ще пристигнем пред...

Дълбок, мощен рев прекъсна думите му. Той погледна към върха на близкия хълм. Отгоре се показваше грамаден силует, а от главата му струеше пара.

„Господарю...“ — измуча животното. Той бавно се затича надолу по склона. Сей и Джак застинаха на място. Това нещо щеше да ги убие. От върха на хълма обаче се надигна мощен шум, като от зловец музикален инструмент. Животното изведнъж увисна, тялото му се свлече по тревистия склон и то остана с лице в калта.

Сей погледна нагоре. Това беше звук от аркус. Различен от онези в Бяла планина. Стрелците бяха двама униформени мъже, придружени от стар, дебел номад.

— Това са те! Нямаше нужда да убивате проклетото нещо!

Униформените мъже слязоха по склона. Човекът зад тях беше старият измамник от миналата вечер.

— Казах ви, че имат контрабанда! Гледайте!

Сей побърза да прибере кликера, но мъжете стреляха отново, само на сантиметри от ръката му.

Човекът от Гамсли се ухили.

— Тия двамата се опитаха да ме подкупят с контрабанда. Дадох ми хапчета от Ниските земи, за да мълча. Но видях какво имаше в торбата. Забранени технологии! Вижте!

Митничарят отвори раницата на Сей и видя откраднатите хапчета.

— Трябва да получа награда за това! — каза старият гид и подритна мъртвия фоксер. — Ама убихте псето на мелничаря. То струва поне десет аури.

— Копеле такава! — извика Джак. Той погледна към убития фоксер. Очите му още бяха отворени, сякаш дори сега искаше да види изгубения си господар. Той искаше да удуши стареца, но единият от митничарите го срита в корема и той падна безпомощно на земята. Другият опря върха на аркуса си право в челото на Сей.

— На животното му трябваша два изстрела. На теб колко ще ти трябват?

Митничарят изкопчи торбата от хватката на Сей и прерови принадлежностите му. Нещо друго обаче грабна вниманието му.

— Кликерче! Леле-мале, сега вече загази! Я да видим!

Униформеният се наведе, за да види машината. Сей извика:

— Не го пипай! Трябва да видя!

Въоръженият се разгневи и настъпи кликера, после срита Сей в корема. После се засмя и навря върха на аркуса в устата на Сей.

— Сега вече ме ядоса! Ще ти направя дупка в главичката, момче!

Мъжът извади оръжието и стреля от упор, на педя от главата на Сей. Стрелата на аркуса прободя земята и изчезна без следа. Зловещото свирене проглуши ушите му и го замая. Гласовете сякаш идваха отдалеч, крещяха от всички посоки.

— Какво става тук? — изгърмя изведнъж непознат глас.

Сей опита да стане. Нещо се бе променило. Лицата на въоръжените мъже изведнъж придобиха съвсем различен вид. От другата страна на реката идваше светлокож мъж в бели дрехи. Всичко в облеклото му беше изящно, общито с тънки сребристи нишки. Беше възседнал красив черен кон, придружен от двама едри фоксери. Това беше генен лорд. Лорд на Регал. Едно от „божествените създания“, за които така горестно бе разказвал Джак.

Сей се вгледа в очите на аристократа. Бяха плашещи, пъстросиви, почти бели. Макар и стар, погледът му беше остър, а кожата — светла и равна, като на млад мъж. При вида на лорда, митничарите отстъпиха назад. Единият се престраши да каже нещо:

— Лорд Санкти. Ъ... не знаехме, че се разхождате толкова далеч от града. Моля Ви, не ни обръщайте внимание! Само искаме да приберем двама бежанци от Ниските земи.

— Да не обръщам внимание... — рече генният лорд. Той хвърли поглед към убития фоксер. После към аркуса, по който още имаше скреж от изстрела. Митничарите замълчаха.

— На моя територия, в земя, принадлежаща на семейството ми, Вие посмяхте да използвате оръжие, доверено Ви от Безсмъртния. Кажете ми имената си.

— Аз... не стрелях, сър... Тоест, стрелях, но към тревата. Не съм убил фоксера! Той го уби! — изплашеният човек посочи към колегата си. Другият изведнъж преbledня и цялата кръв се източи от лицето му.

Лордът гледаше спокойно. На лицето му нямаше видим гняв, но всички усещаха яростта му.

— Значи няма да ми дадете имената си? Тогава какво е Вашето име? — обърна се той към Джак.

— Аз, ъ... казвам се Джак Пайк, сър. Искахме да потърсим убежище в Регал!

— Значи сте хора на Братството...

— Да, сър. Искахме стигнем до Регал, но тези мъже ни заплашиха със смърт!

— Шибан лъжец! — извика униформеният мъж, но генният лорд надигна ръката си.

— Не искам да чувам и дума от вас. Ще се погрижа да бъдете наказани. Що се отнася до вас двамата, вие сте мои гости. Фоксерите ми ще се погрижат за всичко.

Джак и Сей се усмигнаха. Митничарите свалиха оръжията си. Двата големи фоксера пристъпиха напред и нагазиха до кръст в реката. Бяха съвсем различни от окаяното чудовище, което лежеше мъртво на земята. Носеха чисти дрехи и черни маски, приличащи на издължени кучешки глави. Така изглеждаха истинските слуги на божествените същества. Едри, безмълвни пазачи, без които никой лорд на Регал не напускаше пределите на града. При вида им митничарите и старият негодник се дръпнаха уплашено назад.

— Крах! Отдай чест на слугата!

Висок фоксер с издължени крайници пристъпи напред. Крах имаше обратна захапка, видна дори зад маската му. Той грабна тялото на мъртвия фоксер и го завлече с лекота към водата. Течението на реката погълна чудовището. Джак притвори очи при вида на слугата. И лордът видя искрените му сълзи.

— *Можех... да му помогна...* — Джак стисна зъби.

— Нека душата на този слуга бъде пречистена. Нека водата измие болката му — каза с тих гняв благородникът.

Двамата едри фоксери помогнаха на лорда да прекоси реката. Те се спряха до лежащия на земята Сей. Сведоха лорда от коня му и той слезе внимателно, внимавайки да не изцапа лъскавите си ботуши в калта. Той подаде ръка към Сей и каза:

— Моля, изправете се!

Беше необичайно едно „божествено създание“ да прави подобен жест. Но Сей хвана бялата кожена ръкавица и прави на крака. Докато пазачите извеждаха двамата през реката, Сей изгледа стария измамник от Гамсли, който изглеждаше, сякаш бе видял самия дявол.

Лордът на Регал отведе Джак и Сей на север, по пътя към божествения град. Сей забеляза, че фоксерите му вървяха с измокрени дрехи и не казаха нищо. Зад кучешките им маски сякаш нямаше душа — те живееха само за да изпълняват заповедите на господаря си.

— Слушай, благодаря ти, че ни спаси! Няма да го забравя. Но като гледам, момчетата ти са на път да умрат от студ. Да спрем, за да се поизсушат. Какво ще кажеш?

Джак почервения от срам. Обикновен номад не можеше да говори така с един лорд. Но благородникът просто изгледа Сей и нареди на фоксерите да спрат.

— Вие също ли сте човек на Братството?

— Ъ... да.

— За в бъдеще се обръщайте към мен с „милорд“.

Сей не бе свикнал да нарича някого „милорд“, но се съгласи:

— Да, милорд...

Лорд Маркус Санкти се усмихна, когато видя лицето на Джак, по-червено от домот. Обърна се към двамата си слуги и нареди:

— Крах! Антон! Чухте гостите ми. Те настояват да си починете. Имате десет минути.

Кръвта на Сей застина. Можеше ли да е случайност? Единият фоксер, изглежда, се казваше Антон. Може би по-ниският? Името бе често срещано, а и телосложението на мъжа бе съвсем различно от спомените, които пазеше за Антон Рота. Но мисълта, колкото и странна, не напускаше главата му. В следващия час Сей така и не можа да откъсне очи от маскирания мъж, вървящ безмълвно до него.

ЛОРДЪТ И СЛУГАТА

Слоновата порта се откряна с бавен животински рев. Четири огромни метални плочи се издигнаха една след друга, откривайки път към божествения град. Джак гледаше с притаен дъх, поразен от величествените статуи, които ревностно пазеха Регал и неговите жители. Два огромни златни слона, изправени на задните си крака, изскачаха напред към изумените гости, с хоботи, преплетени надолу като клони на дърво. По ръба на портата пълзеше златен обков, изваян от десетки живописни сцени от миналото — с животни, хора и богове. Произведението вероятно бе отнело години труд на най-добрите майстори във Високите земи и при вида му дори Сей се почувства недостоен да прекрачи прага на Регал. Той чувстваше някакво неспокойство, влизайки в града. Споменът за Бяла Планина все още не беше избледнял в съзнанието му. Преди да успее да размисли, домакинът слезе от креслото си, стъпи върху идеално чистите павета на улицата и каза доволно:

— Пристигнахме. Добре дошли в Регал, господо! Казвам се Маркус Санкти. Фоксерите ми ще поемат принадлежностите ви. Всичко, от което имате нужда, ще ви бъде осигурено тук.

Джак доброволно им даде раницата си. Сей бе принуден да направи същото. Той извади всичките предмети от джобовете си, освен книгата на Мосю, скрита в дрипавата му дреха.

— Дай ми ръката си! — каза един от пазачите на портата.

Сей неохотно подаде ръката си. Преди да разбере какво става, остра болка прониза всичко надолу от лакътя му. Тя отмина почти мигновено и го остави по-скоро стреснат, отколкото ядосан.

— Генна проба — каза монотонно мъжът. — Всички, които минават през портите, трябва да бъдат регистрирани във Върха на Света.

Джак даде своята генна проба с огромна усмивка и дори не забеляза убийствения поглед на Сей. Раздразнението на Сей обаче премина, когато той се обърна и видя Регал в цялата му красота. Целият град бе облян от златиста светлина, отразена от царствените

куполи от стъкло и метал. Между сградите се виеха широки улици, гъмжащи от хора, вървящи напред-назад. Скоро обаче Сей забеляза, че повечето бяха слуги, носещи бели маски, подобно на фоксерите, с издължени кучешки носове. Слугите стрижеха тревата, оформяха храстите, събираха боклуците с пълно съсредоточение, сякаш цялата им душа се изливаше в незначителните им задачи. Никой от тях не поглеждаше нагоре. Колкото повече ги наблюдаваше, Сей забелязваше нещо нередно в тях. Нещо в телата им. Бяха с необичайна форма, а много от тях имаха липсващи пръсти. Понякога по два, три или повече. Пръсти, загубени в унеса на работата.

Лордът и гостите му продължиха по пътеката, където ги посрещна неестествено висок фоксер, който стоеше по средата на улицата с разперени ръце и глава, надигната към небето. Муцуната на маската сочеше право нагоре и му даваше вид на вълк, виещ към искрящото розово небе. Когато се доближиха той направи ритуално движение — обърна дланите си надолу и се снижи напред към гостите. Ръцете и челото му опряха земята в дълбок, коленичещ поклон.

Гигантът остана в това положение пред смаяните погледи на гостите.

— Той изразява уважението си към новите души, влизащи в Регал — обясни Санкти. — Ще остане така, докато спре да чува стъпките ни.

— Сър... ние... не заслужаваме такава чест! — каза Джак с тих глас. — Да си призная... аз съм само обикновен наемник... Не съм свикнал на такива неща... — Сей погледна „божественото създание“. После изгледа Джак, който се бе превърнал в скимтящо куче за броени секунди.

— Напротив, заслужавате го! Вие сте част от Братството. Съдбата ви води тук. Няма от какво да се притеснявате!

Сей можеше да се закълне, че на околото на Джак лъщеше малка сълза. Беше или сълза, или капка пот, стекла се по мокрото му чело, лъщящо под яркото слънце. Миризмата на развалени домати, която се разнасяше от едрият мъж също не се вписваше в царствената атмосфера, но лордът се постара да я пренебрегне. И двамата гости изглеждаха като прасета след кална баня.

— Не се притеснявайте от външния си вид. — каза Санкти. — Слугите ми ще ви помогнат да се пречистите и преоблечете, когато

пристигнем в имението ми. Между другото, така и не научих името Ви. Въпросът хвана Сей неподготвен.

— Самбан. Казват ми... Самбан Вълка...

Джак погледна изненадано. Сей не можеше да повярва, че е казал толкова глупава лъжа. От толкова имена, които можеше да измисли, защо точно това? Той побърза да отклони темата:

— Пазачите Ви... изглеждат много предани, господин Санкти. Как бяха имената им?

— О, Антон и Крах? Да, човек не може да мечтае за по-лоялни спътници. Понякога си мисля, че господин Рай ги е направил прекалено лоялни.

— Господин Рай?

— Да, Максвел Рай. Той е главният генетик в Регал. Отговорен е за новото поколение генни слуги. Сигурен съм, че ще се запознаете с него съвсем скоро.

— Генни слуги... — повтори Сей, докато гледаше към приведените тела на десетките работници около него.

— Прекрасни са, нали? Без насилие, без омраза, в тях няма и капчица номадска кръв. И всички те са тук доброволно. Хора, които искат да започнат нов, цивилизован живот.

Гледката на тези „генни слуги“ хвана Сей неподготвен. Нещо в тях го караше да се чувства неспокойно. Тези същества трябваше да имат някаква собствена воля. Той се загледа отблизо и видя, че някои от тях имаха издължени ръце, къси крака, сякаш някой си беше направил жесток експеримент с телата им. Някои изглеждаха така, сякаш бяха изваяни във форма, предназначена само да забавлява. От белите маски, които носеха, го побиваха тръпки, но те сигурно скриваха нещо още по-ужасно.

— Те са най-високото постижение на генетиците ни — каза старият лорд. — Номадската кръв е изпълнена с насилие и гняв, но когато преминат през процедурата на опитомяване, всичките им грехове просто изчезват. За един лорд е трудно да приеме слуга, който е опожарявал градове, убивал невинни хора и дръзвал да предизвика гнева на Безсмъртния. Но децата на Аврора са различни. Те наистина са... наши приятели.

— А... Аврора? — попита с недоумение Сей.

— Ще научиш много повече на вечеря. Вие сте мои гости. Моля, насладете се на престоя си!

Сей се загледа в движенията на хората с белите маски. В тях имаше нещо странно, но той не можеше да разбере какво. Беше прекалено гладен, за да мисли. Толкова изтощен, че изцяло забрави за Слоновата порта, която тропна в далечината. Докато ехото се разнасяше из града, Сей започна да разбира в каква каша го бе забъркал Джак. Той искаше да извие врата му и същевременно да му благодари. Подмазването на Джак все пак ги бе спасило. То бе дало на Сей шанс да помисли, да хапне и да възстанови силите си. Но най-важно — бе му дало шанс да разбере какво се криеше зад маската на стария фоксер.

* * *

— Ще те убия, Джак!

— Какво? Защо?

Сей вървеше из двора на Санкти с престорена усмивка на лице. Той и Джак бяха изкъпани, нахранени и преоблечени в дълги бели роби — духовната носия на Братята на Съдбата. Процедурата по „изкъпване“ беше меко казано болезнена. Освен бактериите по телата им, лордовете се погрижиха да бъдат изтребени и зловонните култури в устите им, в косите им, под мишниците и на други сенчести места. През цялото време Сей се чувстваше като куче, хванато против волята му и обтрито с всевъзможни пасти и лосиони, които трайно да заличат противната миризма на нисшите им тела. След процедурата се почувства като бебе. Познатата миризма в устата му беше изчезнала, както и множество бенки и неравности по кожата му.

— Знаеше за това, нали?! — изсъска той. — За тези ритуали... за тези генни слуги?

— Какво за тях?

— Те нямат души! През цялото време си знаел! В какво по дяволите ме забърка?

Сей погледна към маскиран прислужник, който работеше спокойно над един от храстите. Беше толкова изряден, накланяше

главата си ту наляво, ту надясно, търсейки някое несъвършенство в работата си.

— Имат души, Сей! Душите им са в по-добро състояние от нашите! — ухили се Джак, напълно убеден в това, което казва. — Ако Безсмъртния Бог е благосклонен, и ние ще успеем да измием греховете си! Ти също имаш нужда от спасение, приятелю!

На лицето на Джак грееше мъдра усмивка. Сей скръцна със зъби. Нямахме смисъл да спори с този глупак. Все едно да убеждава крава да избяга от стадото си.

На двайсетина метра назад Санкти стоеше под сянката на верандата и говореше с усмихнат мъж, носещ дълго, свещеническо расо. Беше плешив, дебел и доста висок. Носеше всевъзможни украшения около пръстите и врата си. На гърдите му висеше златен синджир на Братството, като този на Джак, но значително по-тежък и ценен. Големите златни пръстени, който носеше на ръцете си, показваха не толкова, че е човек на Бог, колкото че участваше в много печеливш бизнес. Свещеникът избърса голото си теме от потта, която се стичаше заради жегата, и погледна към Санкти, чиято кожа бе дразнещо суха.

— Е, какво ще кажеш, Маркус? По хиляда аури за всеки?

— Мислех, че ще е само един.

— Понякога бройката се обърква. Това не е проблем, нали?

— Изглеждат ми достатъчно здрави. Но единият сякаш няма голямо уважение към нас. Сигурен ли си, че е минал през курсовете Ви? Няма да платя повече от петстотин за човек, който се нуждае от допълнително обучение.

— Глупости! Сигурно имат трески за дялане, но и двамата са добра стока! Не че има голямо значение за теб, Маркус. Когато минат през Максвел Рай, ще са кротки като агънца. Не забравяй какво се договорихме. Плащаш ми, за да ги довеждам тук! Казвам ти къде да ги намериш. Останалото е работа на генетиците ви.

— Все пак генните слуги наследяват част от чертите на оригиналите си. Имам чувството, че нарочно подбирате най-грубите индивиди. Чудя се дали няма да получа по-добра цена направо на улицата.

— Не се опитвай да извиваш ръката ми, Санкти! Няма да намериш никого. Без Братството този двор щеше да е празен като

пустиня. Радвай се на това, което получаваш! Знаеш, че става въпрос за бивши престъпници. Или приемаш стоката, или я давам на някой друг член на Ордена ти!

Изражението на Санкти остана непроменено.

— Няясно съм с положението. Зависим съм от Братството. Всички сме зависими. Но това не ми пречи да поискам да изпратят нов представител в Регал. Старият започва да се настанява твърде удобно в този град. Особено пивниците и бордеите. Какво би казал вашият бог за всичко това?

— Хайде, Санкти! Да не си разваляме приятелството! — усмихна се още по-широко свещеникът и потупа лорда по рамото. Маркус погледна ръката му с отвращение. Там липсваше един пръст — единственият, на който нямаше пръстен. Сенчестото минало на свещеника не беше тайна в града и той сякаш не се притесняваше от него. — Познаваме се от доста време, нали? Казвам ти, стоката е добра. Ако не ми вярваш, ела да си поговорим с тях!

Двамата приближиха към Сей и Джак. Духовникът извади най-благата си усмивка, разпери ръце и каза с бащински тон:

— Чедо мои! Вие пристигнахте! Сега знам, че Безсмъртният бог вярва в спасението Ви!

Джак се усмихна притеснено и се поклони пред свещеника.

— Отче! Аз съм брат Джак. И се моля за милостта на Безсмъртния бог!

— Ще предам думите ти, чедо. Няма защо да се притесняваш.

— Но... аз съм троен грешник. Извърших и трите си греха в един ден...

Духовникът сякаш се стресна от тези думи и побърза да прекъсне Джак, преди да е свалил цената си твърде много.

— Е, това няма значение, братко. Щом си стигнал до тук, значи Бог има планове за теб. Важното е да искаш изкупление.

— Искам го повече от всичко, сър! — каза почти през сълзи Джак.

— А вие, братко...

— Брат... брат Самбан — каза Сей, проклинайки собствената си глупост. — Аз съм единичен грешник. Наследих дългове и бях затворник за тринадесет години.

— Само това ли? Чудесно, чудесно! — В този момент лицето на свещеника отново грейна от радост.

— На колко години си, братко Самбан?

— На 24.

— Отлично! Изглеждаш здрав. Поне 50 години служба. Какво ще кажеш, Маркус?

Лицето на Санкти остана непроменено. Свещеникът беше твърде нетърпелив да приключи сделката и да се върне към забавленията си в Регал.

— Е, видяхте ли, господин Санкти! Братята са отлично подготвени! Няма да има нужда от допълнително обучение. Сигурен съм, че ще могат да се запознаят с господин Рай още утре. Е, уговорката остава, нали, Санкти?

Сей започна да разбира играта, която играеше отецът. Джак беше троен грешник. Човек, виновен за убийство, кражба и бягство от отговорност. И въпреки това свещеникът се опитваше да го пробута на Санкти на всяка цена. А Санкти беше готов да го приеме. Думата „допълнително обучение“ обаче привлече вниманието му.

— Всъщност... и аз имам грехове, за които трябва да призная, отче... Скрити грехове, които тежат на душата ми!

Свещеникът скръцна със зъби. Преди да отвори устата си, Сей се преклони толкова дълбоко, че заприлича на онзи фоксер, сведен почти до земята.

— Милорд! — каза той, преигравайки толкова много, че ако Мосю можеше да го види, сигурно щеше да го зашлеви през врата. — Аз съгреших! Моля се Безсмъртният бог да ми прости! Аз бях водач на банда в изкупителен център! Крадях, нападах надзирателите. Използвах мръсни думи, дори нагрубих една жена...

— Добре... добре... Братко, Безсмъртният бог ще ти прости...

— Така и не се научих да следвам заповеди — изплака той. — Искам да Ви служа, милорд! Но умът ми не е чист! Аз съм нечист! Мислите ми са нечисти! Трябва ми още обучение...

Сей протегна отчаяно ръка към Санкти. Благородникът се дръпна назад, прочисти гърлото си и заяви:

— Да... разбира се. Ще го получите... Очевидно някой не е свършил изрядно работата си. Моля, господа, изчакайте ме отвън!

Сей се преклони още по-дълбоко, за да скрие усмивката си. Той избърса очите си, дръпна Джак и се оттегли към дворната врата.

Свещеникът и благородникът закрачиха бавно по меката, къса трева на градината. В следващите няколко мига нито един от тях не каза и дума.

— Хиляда и за двамата? — усмихна се Санкти.

— Хиляда и за двамата... — каза мрачно свещеникът.

МРЪСНА КРЪВ

Тази вечер слугите на Санкти бяха приготвили пищна вечеря за гостите. Благородникът, жена му и двете му деца бяха седнали встрани от масата и наблюдаваха Сей и Джак с интерес. Двамата фоксери ги пазеха, за всеки случай. Около тях имаше и други генни слуги, припкащи наоколо, грижещи се за всяка нужда на лордовете.

— Значи сте бил дългов слуга! Колко интересно! — възкликна жената на Санкти с малка сребърна лъжичка в ръка. Капка ягодово сладко падна от лъжичката ѝ, но бързо беше избърсана от верния ѝ слуга.

Сей не беше чувал думата „дългов слуга“ — вероятно това беше названието, което външните хора използваша за обитателите на Греховните земи. Трябваше му още време да научи жаргона на „свободните хора“.

Дъщерята на Санкти гледаше към Сей с нескрит интерес, което го смущаваше. Момичето беше забележително красиво. Генетично променената ѝ кожа нямаше и едно несъвършенство. Очите ѝ бяха по-светли дори от тези на баща ѝ, а красиво сплетената ѝ коса беше почти снежнобяла. Тя гледаше към Сей, сякаш той бе животно, или пък играчка в растящата колекция на имението. После погледна към Джак и погледът ѝ премина към погнуса.

Около младата девойка се мотаеше дребен генен слуга, който поклащаше топчестото си тяло в очакване на вниманието на господарката си. „Породата“ не му позволяваше да бъде по-висок от дете — краката му бяха къси и набити. Имаше лъсната маска на домашен любимец, съвсем различна от тези на работните слуги. Той обикаляше игриво около момичето, сякаш искаше да си играе с нея, но тя не му обръщаше голямо внимание. Сей беше погнусен от това съществуване, но се постара да не го издава.

— Защо тези слуги още не са опитомени? Мръсната кръв няма място в дома ни! — каза момичето.

— Моля те, Клер! — лордът се свъси към дъщеря си, но физиономията му бързо стана блага. — Те имат нужда от

допълнително обучение, Клер. Кръвта им ще стане чиста, щом се срещнат с господин Рай.

Сей изведнъж се изправи на нокти. Трябваше му още време!

— Ъ... Имате... много хубав дом, сър — каза той. — Можем ли да го разгледаме?

— Да не забравяме, че все пак сте номад, господин Самбан. Има си правила срещу тези неща. Но щом бъдете пречистени, ще имате пълна свобода да се движите из града.

Другото дете на Санкти, младеж с не по-малка красота от сестра си, се почувства длъжен да се обади.

— Не е правилно да ги наричаме номади! Те са хора като всички нас!

Това почти разсмя стария лорд.

— Моят син... Голям идеалист! Сигурно е от академията. Пълнят им главата с всякакви глупости. Добре е да си идеалист, докато си млад, но щом започнеш да поемаш отговорности, започваш да разбираш, че някои неща просто са си така.

Младежът се смръщи, но това не отне от красотата му. Беше на около осемнадесет, с искрящи сини очи и чуплива коса. Приличаше на сестра си по лице, но не и по характер.

— Дариус ще трябва да ме наследи някой ден, но преди това трябва да научи да приема фактите от живота. Не е обидно за един номад да бъде наричан такъв, нали господин... Пайк?

— Ние сме номади, сър — отговори Джак. — Това е истината. Бягаме от своя дом в търсене на цивилизацията. Кръвта ни е мръсна в сравнение с тази на лордовете. Вие не носите болести, имате отлично зрение, остър ум, не страдате от болезките на старостта. Аз вече имам няколко бели косъма. Вие сте като божества за нас, милорд.

— Видя ли, Дариус? Не е обида. Ти си лорд, за Бога, дръж се като такъв!

Сей се усмихна, защото видя интересна възможност да действа.

— Сър, Вашият син е много буен. Не го винете, че казва това, което мисли. От опит знам, че от такива хора стават най-великите водачи.

Санкти се усмихна при този комплимент, а момчето остана намръщено.

— Когато той стане мъж и дойде време да си спечели име, ще има нужда от най-верните и най-силните пазачи в Регал. Хора като Вашите фоксери, Крах и Антон.

— Да, точно така.

— Ако имаме избор в назначението си, бихме искали да станем фоксери. Вие ни спасихте от сигурна смърт. Няма по-голяма чест от това да ви се отплатим с живота си.

Красноречието на Сей впечатли Санкти и той за първи път изглеждаше наистина замислен.

— Не съм... сигурен. Имах други планове за вас...

— Аз и приятелят ми бяхме опитни бойци в Ниските земи. Аз управлявах банда от тридесет човека. Наричаха ме Самбан Вълка. А той беше непобедим на улиците на Нарис. Както знаете, той е...

Сей направи драматична пауза, за да подсили ефекта...

— Троен грешник...

Джак увисна в стола си от срам. Санкти се обърна към съпругата си.

— Да. Какво ли ще каже онзи негодник Елон, когато го чуе. Винаги се е хвалел с онези близнаци-убийци. Представям си изражението му, ако научи, че при мен служи троен грешник.

Госпожа Санкти погледна отегчено. За мъжете бе въпрос на чест да покажат превъзходството си един пред друг. За жените в Регал животът беше доста по-светски.

— Все пак, няма да променя мнението си. Има огромна разлика между свещен фоксер и обикновен бияч, господин Самбан. Но виждам, че няма да бъдете убеден, докато не видите истината с очите си. Елате в двора след час. Ще наредя на фоксерите си да направят малка демонстрация.

Сей не знаеше какво бе намислил лордът. Но само сведе глава в примирение.

— Крах, Антон! Пригответе се за кратък спаринг с гостите ни. Като тях, и вие сте били различни хора в миналото си. Убийци, бунтари, водачи на хора. Искам да покажете на господин Самбан колко дълъг път сте изминали.

* * *

Сей и Джак чакаха в двора на Маркус Санкти, докато благородникът търсеше фоксерите си в отделението за слуги.

— Не искам да се бия, Сей! Казах ти, опитвам се да обърна гръб на насилието!

— Хайде, Джак! Видя стареца, когато му напомних за миналото ти. Искаше лордовете да се гордеят с теб, нали? Съдбата ти е да бъдеш боец, да ги защитаваш.

Думите на Сей сякаш уцелиха Джак право в сърцето.

— Не разбираш, Сей... По-добре да умра, отколкото отново да нараня някого от гняв!

— Гняв? Не, представи си, че защитаваш някой много важен за теб човек. Бог ти е дал тази сила, за да я използваш. Може би някой ден ще се наложи да спасиш стареца и сина му от някаква опасност. Ако вземеш да станеш някакъв градинар, няма да си им много полезен, нали?

Джак се намръщи. Сей сложи ръка върху рамото му.

— Не мога да си те представя ядосан. Ти не би убил и плъх!

— Казах ти, аз убих човека, за когото работеше брат ми!

— А, да.

— А, да?!

— Забравих. Но... това не е истински грях, нали? Първо е убил е брат ти.

— Разбира се, че е грях! Няма значение защо си убил някого! Убийството е убийство! Откраднах оръжието му и убих двама от хората му. Това са два греха. Но третият ми грях е най-лошият!

Гласът на Джак стана задавен.

— Тези хора ме оставиха без брат. Дори и сега не ги съжалявам. Братството ми даде лекарства, за да проумея греха си. Но дори сега мисля, че бих го направил от ново.

— Тогава какъв е проблемът?

— Направих същото като тях. Оставих дете без баща.

— Ами... може би е щяло да стане като баща си... — смръщи се Сей и разбра колко глупаво звучеше това... — Мамка му...

— Да...

— Троен грешник, а?

— Да... Най-лошият ми грях е бягство от отговорност. Кръвта на Аврора е единственото спасение за мен.

Сей въздъхна.

— Седни, Джак!

— Защо?

— Ако ще разказваме тежки истории, и ти ще чуеш моята.

Джак седна на бордюра. Сей седна до него.

— Знаеш ли, винаги съм обичал да тичам. Когато бях малък, можех да тичам колкото си поискам. Обичах да търся места, които никога не съм виждал и после да ги показвам на баща си. Не помня много, но един ден бягах толкова дълго, че краката ми започнаха да кървят. Намерих една тъмна пещера, толкова черна, че вътре не се виждаше нищо. Миришеше на изгоряло. Влязох вътре и намерих една лисица. Краката ѝ бяха изгорели и мога да се закълна, че на очите ѝ имаше сълзи.

— Сълзи?

— Не мога да го опиша. Може и да е било сън. Всеки ден търсех различни места и разказвах на баща ми. Понякога си съчинявах, само за да има за какво да си говорим. Но един ден баща ми изчезна. Всички казваха, че е умрял, но не им повярвах. Продължих да бягам, защото си мислех, че една вечер ще се прибера и ще си говорим пак за новите места, които съм открил.

Джак сведе глава. Самият той си бе мечтал да разкаже на брат си за куп глупости, куп тъжни и смешни неща, които бе преживял сам. Но това така и не се бе случило. Сега, когато седеше на бордюра със Сей, в главата му изплуваха всякакви истории, които искаше да сподели.

— Както и да е, — продължи Сей — не искам да ти досаждам. В края на краищата си обещах си да направя едно. Да избягам от мястото, където бяхме затворени. Да видя какво има навън, след като цял живот ми бяха натяквали, че не мога.

— Избягал си? Мислех си, че са те пуснали...

Сей помисли, дали да продължи. Джак сякаш бе разбрал нещо, което не трябваше.

— Ти си... беглец. Чух нещо за бегълци точно преди да замина за Високите земи.

— Сигурно си чул нещо друго. Няма значение, забрави!

— Не ми казвай, че ти си беглецът от Бяла планина?

Нещо сякаш заседна в гърлото на Сей. Сякаш Самбан Маркелис бе изпълзял от тъмнината и го бе хванал за гушата, за да си върне

откраднатото име.

— К... какво си чул?

— Преди да замина, из целия град се носеше новина. Нещо беше станало в Греховните земи и мините на Нул, но не разбрах точно какво. Нещо за избягал грешник и размирици.

— Какво? Какви размирици?

— Ами... не знам точно.

— По дяволите, спомни си!

Бялата врата на имението се отвори и Сей и Джак застанаха като виновни деца, хванати да крадат от нечий двор. Санкти фоксерите преминаха през портите като божествени войници, току-що приключили битка. Черните маски бяха изцапани, а дрехите им — раздърпани и мокри, сякаш току-що излизаха от тренировка. Освен да пазят господаря си, фоксерите трябваше да се бият помежду си всеки ден, за да усъвършенстват уменията си на пазачи и войници в армията на Регал.

— Вие изразихте желанието си да станете фоксери! Сега нека ви покажа разликата между божествен пазач и обикновен човек, господин Самбан. Ще участвате в кратък двубой с пазачите ми. След като свърши и вие сте победени, ще започнете от най-ниското ниво на служба в двора ми, както е прието. Мисля, че това ще е добър урок за вас.

— Милорд, аз... — Джак започна да си търси оправдания да не се бие, но Сей го скастри:

— Приемаме предизвикателството, сър. Няма да се откажем.

Той изглеждаше уверен, но когато видя огромния фоксер, с глава по-висок от него, осъзна, че това нямаше да е обикновен тренировъчен двубой.

— Това е Крах. Той е бивш войник, спасен от ръба на смъртта от господин Рай. Всъщност, той е войник в истинския смисъл на думата. Човек на войната, който така и не се научи да живее в цивилизования свят.

Сей се приближи. Крах беше плашещо висок. Ботушите му сигурно можеха да се надянат върху неговите. Той имаше издължени крайници, прегърбен врат и заплашително наведена напред глава. Иззад маската му блестеше къса посивяла брада и нещо като злобна усмивка. Но това не беше фоксерът, от когото Сей се интересуваше.

— А този... е Антон. Не знаем много за миналото му. Но той идва от Греховните земи. Знаем само, че е бил дългов слуга като Вас, господин Самбан.

Антон беше едър, по височина колкото Сей, но доста по-набит. Около врата му имаше пристегнат синджир, а ръцете му бяха увити с бинтове, изцапани със засъхнала кръв. Сей се опита да си спомни за фигурата на баща си, но тя вече бе избледняла в съзнанието му. А трансформацията към генен слуга вероятно променяше тялото до неузнаваемост. Сей протегна ръка и се здрависа с противника си.

Нощта вече се спускаше над Високите земи и през въздуха захвърчаха дребни пращинки, предвещаващи идването на червената буря. Никой не знаеше защо Безсмъртния бе наказал тези земи с такова проклятие, преди да се затвори напълно от света. По-суеверните твърдяха, че е наказание за децата му. Богохулниците дори твърдяха, че той бе забравил нищожния свят под себе си. От мъдрост или лудост, той всяка нощ окъпваше Високите земи във фин, червен прах, правеше планината все по-висока и превръщаше всичко в яркооранжев пейзаж, чак до идването на сутринта. Тогава Високите земи, като добре поддържана машина, впрягаха всичките си работници в почистване, което обикновено отнемаше не повече от два часа.

Съвсем скоро цялото небе се смрачи от розово към тъмночервено и светлините на имението огряха целия двор в жълтеникава светлина.

Антон и Крах застанаха в бойни пози. Санкти сложи бяла копринена пелерина на устата си, за да не вдишва прахоляка, и даде начало на тренировката.

— Ще се биете, докато някой от вас се откаже! Искам да видя колко добре се справяте в бой и колко добре работите като отбор.

Сей не изчака лорда да довърши мисълта си и нападна пръв. Той се изстреля към Антон, опитвайки се да го събори на земята, но старият фоксер се отдръпна встрани и отклони удара. Сей залитна напред и се хлъзна по тревата. Джак стоеше на мястото си с надеждата, че ще може да избегне боя, но Крах вече се бе засилил към него и се вряза в тялото му, поваляйки го на земята.

Сей се обърна към Антон и отново се хвърли към него. И този път фоксерът се отдръпна встрани, но в последния момент Сей промени посоката на удара и остърга дясната част на лицето му. Маската на Антон се пропука, но пазачът не се впечатли от това,

грабна Сей за ръката и го срита силно в корема. Сей падна на колене и се изкашля тежко. Битката не тръгваше на добре. Санкти започна да си мисли, че е направил грешка, давайки шанс на двамата младежи да се бият с истински войници, но в този момент Сей го изненада. Той допълзя до краката на Антон, стисна ги с всички сили и успя да го повали на земята. Използвайки шанса си, той застана върху него, приклеци го с краката си и започна да го удря безпощадно. Ударите на Сей бяха точни и силни — фоксерът се опитваше да се защитава, но Сей вече имаше силно предимство. Той се целеше в лицето му, опитвайки да разбие напълно маската му и да види какво се крие зад нея.

Санкти се усмихна. Гостът му се биеше мръсно, точно както беше очаквал.

В този момент другият фоксер, който налагаше Джак от всички страни, забеляза, че противникът му се бе сгушил на земята и отказваше да се бие. Крах стана, остави Джак да лежи на тревата и се затича към Сей. Той го хвана през кръста, издърпа го нагоре с невероятна сила и го откъсна от Антон, почти повдигайки и двамата мъже във въздуха. Антон се изправи на крака и двамата фоксери се нахвърлиха върху Сей.

Санкти започваше да става все по-въодушевен. Той не се бе надявал, че двамата му гости ще могат да се бият наравно с фоксерите, но опитите им поне бяха забавни.

Сей опита да се изправи на крака, но двамата пазачи бяха прекалено бързи. Те се нахвърлиха върху него като отбор и го приклециха към земята. Крах хвана Сей за краката и му попречи да се движи, а Антон изстреля бараж от удари в тялото му. С всяко движение маската на фоксера започваше да се рони още повече. Сей видя брадата челюст, част от намръщена уста, но нищо повече. Вместо да се защитава, той мислеше как да се пресегне и да откъсне маската от лицето на фоксера. Може би отзад щеше да види отдавна забравено лице. А може би изкривения лик на генен роб, загубил напълно човештината си. Ударите на Антон ставаха все по-жестоки. Скоро Сей почувства, че започва да губи съзнание.

В този момент от другата страна се появи Джак. Той бе видял как двамата фоксери налагат приятеля му, извика силно и се засили към Крах. Като бик, той се вряза със страшна сила в тялото на

неподозиращия фоксер, който сякаш се сгъна на две и падна в безсъзнание на земята. Джак залитна напред и се стовари отгоре му. Главата на фоксера удари земята и маската му падна, разкривайки странно, изкривено лице. Крах имаше мургава кожа, гола глава и груби, нечовешки черти — ниски вежди и издадена долна челюст с широко разделени бели зъби. Късата му коса беше напълно сива — Крах беше стар, но се биеше като човек на върха на силите си. Само преди броени мигове старият фоксер държеше телата на Сей и Антон във въздуха, а сега лежеше безпомощно на земята, в безсъзнание, мъчейки се да си поеме въздух изпод тялото на Джак.

— Достатъчно! — извика Санкти. — Моля, помогнете му! Той не може да диша!

Антон спря да налага Сей, изправи се без усилия, сякаш битката въобще не го бе изморила и се наведе над партньора си. Той избута Джак настрани и надигна главата на Крах. Старият фоксер дишаше тежко, но щеше да оживее. Антон се огледа за маската на приятеля си, вдигна я от земята и се опита да я сложи обратно върху лицето му.

За един фоксер, загубата на маската му явно беше непоносимо унижение. Генните слуги правеха всичко възможно да запазят лицето си скрито от външния свят, сякаш дълбоко в себе си се срамуваха от него.

Сей се изправи на лакти и остана седнал върху влажната трева. Той се изкашля, без да знае дали е заради ситния прахоляк във въздуха, или заради безбройните удари на Антон в ребрата му. Фоксерът вероятно можеше с лекота да довърши двамата си опоненти, но вместо това той изпълни непоколебимо заповедта на господаря си. Антон грабна другаря си през ръце и бавно го отведе към отделението на слугите.

Нощният вятър започваше да носи все по-бурен прахоляк из полетата на Регал. Благородникът стоеше прав в червено-оранжевия двор, обсипан с пустинен прах и дишащ забързано през копринената си пелерина.

— Вие двамата... Това е достатъчно... Свободни сте... Върнете се обратно в стаите си...

Сей бавно се изправи и помогна на Джак да стане на крака. Той се държеше за ребрата от болка, но на лицето му имаше усмивка.

КЛЕР

Само за няколко дни Сей успя да възвърне силите си — раните му заздравяха, лицето му стана жизнено и той заприлича на човек, достоен да върви из коридорите на имението Санкти. Дори успя да прочете част от книгата, която му бе дал Мосю. Онази за „театрите“ и „актьорите“. Беше пълна с изкривени изразения и странни упражнения, но беше достатъчно забавна, за да убие скуката. Ден след ден, той и Джек тренираха ръкопашен бой с двамата фоксери и постепенно се доближаваха до нивото им, което караше старият лорд да става все по-горд с находката си. Дори дъщерята на Санкти скоро започна да му хвърля погледи. Един ден докато се подготвяше за следващия тренировъчен бой с Антон, той бе пресрещнат от момичето и двама нейни слуги.

— Ей, ти! Ела тук! — нареди Клер Санкти. С походка, подобаваща на истинска дама от високото общество, тя мина покрай красивите мраморни колони на имението и се спря пред него.

— Защо не носиш маска?

— Съжалявам, мадам. Просто бързам за тренировка. Баща Ви нареди така.

— Баща ми може да почака. Ела с мен! Трябва да говоря с теб за нещо по-важно!

Сей я последва, опитвайки се да скрие раздразнението си. Той имаше много по-важна задача — да види истинското лице на Антон.

— Искам да ти покажа нещо! — каза момичето и му показа кутия от изкусно издълбан метал. Сигурно струваше повече от всички жетони, спечелени от Сей в мината. Тя прокара пръста си по капака и каза с вълнение:

— Получавала съм много такива подаръци като този. Струва повече от парите, които баща ми е дал за вас. Имам много ухажори и всичките искат да спечелят вниманието ми с такива предмети. Тази е от едно семейство във Върха. Знаеш ли какво означава това?

— Сей опита да изглежда впечатлен, но това беше само кутия.

— Ще стана много важна жена. А на една важна жена ѝ трябват слуги, готови да изпълнят всички нейни заповеди. Да умрат в краката ѝ, ако е необходимо. Готов ли си да умреш в краката ми?

Сей все по-малко харесваше посоката на разговора, но каза:

— Да, мадам. Всички сме готови.

— Ще служиш ли на мен преди всеки друг, ако го поискам?

— Ние служим на господин Санкти, мадам. Дължим му много за това, че ни спаси. Верни сме на него и на тази фамилия.

— Вие служите на името Санкти. Някой ден аз ще управлявам тази фамилия. Брат ми няма нито уменията, нито желанието да го постигне. А и вече имам повече лични слуги от баща си. Ако ти заповядам да станеш мой слуга и ничий друг, какъв ще е отговорът ти?

Сей не харесваше посоката на разговора. Затова просто отсече:

— Ние служим на лорд Санкти.

Из двора отекна звучен шамар. Момичето хвърли силен плесник в лицето на Сей. Нежната ѝ длан придоби ален оттенък, скрит от бялата ѝ дантелена ръкавица.

„Дивак. Знаеш ли защо някои слуги стават само градински помощници, а други служат на господарите пряко, в битка, дори в политически дела?“

Сей знаеше, че не бива да отговаря.

— Има важни слуги, има и маловажни. Такива, които могат да управляват съдбата си, и други, които могат да бъдат премахнати по всяко време.

Тя отвори кутията и Сей видя нещо невъзможно и ужасяващо. Кутията беше пълна с малки създания, приличащи на деформирани хора, но с размера на новородени мишки. Бяха променени до неузнаваемост, неориентирани, направени да се побират в ръката на човек. Всичките бяха слепи, лишени от сетивата си. Обречени на затвора си. Жестокостта на тази гледка го изуми. Не можеше да каже нищо. Клер Санкти се усмихна и погледна в очите на Сей.

— Вторият вид слуги стават само за забавление и удоволствие. От кой вид си ти, Самбан?

Сей почувства отвращение и не можа да го скрие от лицето си. Момичето се наслади на страха му. Тя затвори капака и погледна към Сей, после разтресе кутията с всички сили. Тропащите, приглушени

звуци отвътре ужасиха Сей. Когато утихнаха, тя отвори кутията и той видя ужасяваща сцена на смърт.

Малки, гърчещи се тела, осакатени или умиращи, мъчещи се да се покатерят едно върху друго в затвора си. Това бяха последните им мигове на живот и момичето се наслаждаваше на гледката. Страхът беше най-силното оръжие. Той бе много по-силен от физическата мощ. Сей погледна в очите ѝ. Това беше амбиция, по-страшна от смъртта. Искаше му се да затвори кутията, да скрие този ужас, но момичето я държеше отворена.

— Харесват ми очите ти. Сиви като пепел. Толкова близо до тези на лорд, но толкова далеч. Имам много слуги, но не съм виждала подобно нещо. Ще говориш с баща ми и ще настоиш да бъдеш назначен като мой слуга! Това е заповед!

Сей погледна надолу. Момичето бе протегнало крака си напред. Бялата обувчица се бе оцапала в калта.

— Покажи верността си към мен! Изяж мръсотията от обувката ми! Щом станеш моя собственост, ще се бъдеш в безопасност в този град. Но ако откажеш, ще се погрижа да не останеш дълго в тази къща. Баща ми слуша всичко, което му казвам. Мога да го помоля да те изхвърлят, дори да те екзекутират! Разбра ли ме?

Тя се усмихна. Знаеше как да опитоми един мъж. Как да накара слуга да приеме робството си. Всички бяха еднакви. И тя винаги получаваше онова, което иска.

„Разглезено хлапе...“ каза дивакът. В първия миг момичето не можа да осмисли чутото. Почувства страх, какъвто не беше усещала към никого. Хладният поглед на Сей я смрази. Едва сега тя осъзна, че дивакът бе поне с глава по-висок от нея и сърцето ѝ потръпна, макар и само за миг.

„Ще забравя, че ме помоли да изоставя дълга си. Да стана пак грешник. Млада си и нямаш опит. Ще го отдам на това. Повече не ме питай подобно нещо!“

За миг тя почувства нещо, което никога не бе усещала. Нещо немислимо. Почувства се като дете, смъррено строго за първи път в живота си. Странно сладко и горчиво чувство. Никога не можеше да го има. Искаше да отвърне, да удари дивака отново, но не можа. Просто остана на място, объркана и безмълвна. Вълкът извърна погледа си,

сложи бойната тояга на рамото си и потегли по пътеката към отделението на фоксерите.

— Чакай... не съм свършила! — промълви тя най-сетне, но гласът ѝ бе пометен от прахоляка на идващата буря. Сей вече беше далеч. Меката кожа на ръката ѝ още болеше. Клер Санкти стоеше права, с лице, изчервено като узряла ябълка. Сама във вятъра, сама с червения прах. Сама с изплашените, тихи слуги. И с биенето на сърцето си.

* * *

Сей бе събуден от врява, идваща откъм отделението на слугите. Той излезе навън, посрещнат от загрижения поглед на Джак, който вече бе буден. Той се приближи към портата и осъзна, че нещо лошо се бе случило. Купища слуги гъмжаха наоколо, като че се опитваха да почистят нещо с голяма бързина. Движенията им бяха припрени. Сей забеляза Маркус в градината, но не посмя да го доближи. Изражението на стария лорд беше мрачно.

— Какво става? — попита Сей. Джак не знаеше как да отговори.

— Станало е нещо ужасно. Четирима слуги... са умрели!

— Какво? Как така?

— Разболели са се, без да казват на никого. Лекарите казаха, че такива неща стават рядко. Инфекцията е често срещана и не е опасна за лордовете. Може да е от земята или от храната. Но слугите понякога се разболяват и ако не потърсят помощ, инфекцията става опасна. Тези не са следвали нарежданията си. Сигурно са били твърде предани, за да кажат, че усещат болка.

— Мамка му! — Сей гледаше към хаоса в двора. Три малки тела лежах в градината, покрити набързо с чаршафи, оцапани от калта. Четвърто телце, голямо колкото дете, беше примъкнато настрани, още непокрито. Нервни слуги продължаваха да се грижат за градините с погледи забодени към земята и не посмяваха да погледнат към телата. Но те знаеха какво се бе случило.

Не можеше да е случайност, помисли си Сей. Той забеляза Клер Санкти, която стоеше надалеч в източната градина и наблюдаваше хаоса. Щом видя Сей, тя даде някакво нареждане на обкръжението си

от слуги и се върна към стаята си. Шестнадесетгодишното момиче с удоволствие демонстрираше властта си. Щом можеше да стори това с четирима слуги, с лекота щеше да го направи с двама новобранци. Санкти не подозираше нищо. В неговите очи, тя беше непорочно цвете, мисълта дори не дойде на ума му. Но Сей знаеше какво се бе случило. Тя бе наредила на слугите да мълчат. Дори в предсмъртната си агония, кървейки отвътре, те бяха изпълнили нареждането.

И четвъртото тяло бе покрито. Сей прозря колко малко власт имаше наистина, колко малко съюзници. Джак можеше да е следващият. И двамата можеше да станат жертви на малките игрички на това момиче.

Сей се върна в стаята си, изгарян от гняв и страх. Той пропусна тренировката си, престори се на болен и остана вътре целия следобед. Щеше да привлече още повече подозрения, но не можеше да се изправи очи в очи с Маркус Санкти. Той трепереше. Прокле се, че беше подценил това момиче и посегна към чаша вода, за да се успокои. После я захвърли, осъзнавайки, че може да е отровена, и се скри в леглото си, приютен от мислите си.

На следващия ден той подмина Клер Санкти в двора. Тя го чакаше и пиеше чай, заобиколена от колекцията си от слуги. Той бавно мина покрай нея с гневно свити юмруци, но ги отпусна, щом я приближи. Нямаше друг избор. В очите ѝ нямаше страх, защото знаеше, че е победила.

Сей срещна жестоката красота на това момиче, невъзмутена от смъртта на трима стари слуги и едно дете. Тя го беше излъгала. Баща ѝ не беше човек, който изпълнява всяка нейна прищявка. Затова ѝ трябваше Сей да поиска собственото си предназначение.

— Ще говоря с лорд Санкти — промълви той.

Това и искаше да чуе. Все пак можеше да има всичко, което си поиска. Той потърси следа от емоция на лицето ѝ, но нямаше нищо. Постоянна благородна усмивка, невинна като белите листчета на кокиче.

Безмълвно, той се отдалечи. Скри се зад стената на тренировъчния двор и опря гръб в оградата. Ръката му се отпусна върху бойна тояга от дърво, останала от предишен двубой. Той я взе, сигурно за последно, и с внезапен, силен гняв, я удари в стената, докато от нея не остана друго, освен трески лакирано дърво. Пръстите

му се отпуснаха и ръкохватката падна в прахоляка. Бурята идваше отново. Гневът, кипящ в кръвта му, потвърждаваше онова, което си мислеха благородниците за него. Той бе само дивак. Бурен, виреещ в поле от насилие, но вехнещ в добре обработвана градина. Все пак той си спомни какво го делеше от другите членове на бандата си; от онзи, чието име бе откраднал. Ако най-силният и най-жестокият винаги побеждаваше, той никога нямаше да стане водач. Той скри парчетата от тоягата, огледа се за наблюдатели и отново се сля с тъмнината.

* * *

В идните дни Сей всячески се опитваше да измисли нещо, което да го спаси от този кошмар. Без успех. Бе решил да се свърже с фоксера на име Антон, но тренировките бяха спрели заради болестта. Знаеше, че го чакаше „опитомяване“. Среща с така наречения господин Рай. Болезнено вливане на омърсена кръв, която бавно щеше да промени тялото му, да отнеме волята му. Бе видял един от слугите да преминава процедурата. Кльоцав, отчаян мъж, който бе отпътувал към господин Рай с усмивка на лице. Сей нямаше да забрави изражението му. Двама генетици бяха привързали тялото му, бяха влели нещо в ръката му, което сякаш го доведе до екстаз. Но докато капсулата отпътуваше към Цитаделата, Сей бе видял ужаса на лицето на мъжа през мътното стъкло на ковчега му. Той се престори на поласкан от видяното. Престори се, че като другите новобранци на Братството с нетърпение чакаше реда си. Традицията повеляваше, че новите слуги трябваше сами да дадат съгласието си, преди да влязат в стадото. Всички новобранци на Братството го правеха без колебание. Но Сей знаеше, че в това нямаше никакъв избор. Мозъците им отдавна бяха промити.

Повечето новобранци получаваха мирно разпределение като слуги в някоя зелена градина, където щяха кротичко да подкастрият храстчета до края на дните си. Някои бяха избирани за развлечение, в обкръжението на някой лорд. Отбрано малцинство тренираха, за да станат фоксери. Но този път беше тежък, тренировките бяха толкова безпощадни, че само шепата от тях оцеляваха. А оцелелите трябваше да се бият помежду си, за да поддържат форма. Един свещен пазител бе

равен на десет варвари в битка — така казваха някои. Устройваха се месечни турнири с фоксерите и господарите им в Цитаделата и за един лорд сякаш бе върховна чест да покаже тактическите си умения пред целия град и гостите от Върха. Бяха изникнали остри съперничества между благородническите фамилии и Маркус Санкти не странеше от предизвикателствата на по-младите членове на своя боен Орден. Един лорд рядко рискуваше да загуби фоксерите си в такъв кръвопролитен турнир, но ако посмееше, можеше да пожъне огромен престиж, или пък тежко унижение. Това не бе останало скрито за Сей. Турнирът обзе вниманието му и в него отново се появи искра на вдъхновение. Но плановете му скоро понесоха още един тежък удар.

Още двама слуги се разболяха. Единият бе едва спасен от лекарите, а другият умря ужасяващо, скрит под завивка, оцапана в отвътре в повърнатата кръв. Някой му бе заповядал да се крие. После се бе разболял Джак. Пред очите на Сей, той се бе сринал в двора, кашлящ кръв, в пълна безпомощност. Лекарите го бяха отвели по спешност. Отново, нищо не можеше да свърже натравянето с Клер Санкти. Сей осъзна, че времето му бе изтекло. Той най-сетне поиска среща със стария лорд.

Клер Санкти стоеше в градината и подслушваше разговора им. С неохота, той най-сетне изрече думите, които тя чакаше. Каза, че иска да бъде преназначен като *лично обкръжение*. Санкти беше учуден, но го прие. Сей обаче поиска нещо друго, което учуди младото момиче. Той нагло използва болестта на Джак в своя полза. Поисква докторите да го гледат отблизо, но в случай че нещо стане, поиска да види за последно истински бой между тренирани пазители на генокрацията, за да разкаже на болния си приятел какво е видял. Знаеше, че близо до Цитаделата се провеждаше точно такова събитие.

Санкти не можеше да откаже на подобна молба. Клер Санкти кипна в гняв, но вече беше късно. Тя се постара да скрие яростта си. Старият лорд заръча на Сей и фоксерите да се преоблекат. Синът му, Дариус, също трябваше да дойде.

— Защо трябва да идвам, татко? — възропта младокът. — Знаеш, че мразя този ужасен турнир!

Старият лорд настоя. Клер Санкти изгледа петимата мъже, докато влизаха в транспортния вагон към Цитаделата. Сей срещна гневния ѝ поглед само за миг. Мина покрай нея и влезе в капсулата.

Голям вагон, сякаш изваден от по-стара епоха, ги отведе в центъра на Регал. Беше механически сложен, обкован в сребро. Той се надигна по масивна извиваща се релса и отвисоко Сей успя да види спиращата дъха красота на стария град. Сгради като храмове, крепени от огромни подпори и летящи арки, стояха гордо, устояли дълги епохи на война и болест, и щяха да останат там дълго след като той си отидеше от този свят. Блестящи куполи, широки като планински хълмове, но изградени от зеленикаво стъкло, дебело цял метър, и от украсен жълт метал, почиваха върху колосални стени, окичени със статуи и рисунки, направени от стари майстори. Те стояха като предизвикателство към варварството, порицание към диваците, които някога се бяха опитали да покорят това място.

Сей се отърси от сковавания страх, който лъхаше от всеки ъгъл на този град. Старият лорд се усмихна доволно, защото най-накрая бе видял истинска плахост у своя гост.

Не каза нищо. Лордът ги отведе към открита арена в подножието на Цитаделата. Там се бе събрала тълпа, която наблюдаваше тренировъчен двубой на огромно голо поле. Десетки фоксери, обсипани в охлузвания и рани, се биеха помежду си, предвождани в битка от господарите си. Всичко приличаше на умален образ на война — четири армии се дебнеха из полето, търсеха открития, правеха хитри маневри, за да получат някакво предимство. Дребнички генни слуги се грижеха за ранените като мравки, носеха храна и лекарства. Лека-полека Сей бе започнал да ги възприема като такива. Нищожни, незначителни. А днес носеше маска като тях.

Сей и фоксерите бяха отведени до зоната на слугите близо до полето, която смърдеше на лекарства и човешка пот, а Санкти и синът му бяха настанени в красиви ложи от черен абанос, отделени за Ордена на Пазителите и ценните гости от Върха.

Синът на стария лорд седеше със скръстени ръце, недоволен от зрелището. Групи от фоксери се нападаха и осакатяваха в пълен захлас, насърчавани от тълпата. Дариус забеляза нещо още по-обезпокояващо в ложите. Един от лордовете изглеждаше по-различно от всички други. Тялото му беше огромно, сякаш изтъкано от мазнина. Той седеше върху масивен преносим стол, носен от четирима бледи слуги без маски. Наслаждаваше се на битката и насилието и хвърляше парчета месо и друга храна на полето. Дебелият лорд беше облечен в

потоци лъщящ червен плат, които се лееха надолу по стола и почти стигаха до земята, което създаваше илюзията на изправен гигант, извисяващ се с три глави над всички останали.

Дариус беше отвратен от гледката. Той запита баща си за това същество и Маркус му отговори, че това бе златно дете. Син на Безсмъртния. Чист лорд, дошъл от Върха, за да наблюдава зрелището на големия турнир. Този човек не биваше да бъде заговарян, дори поглеждан без изрично разрешение.

Долу, близо до полето, Сей и другите слуги можеха да наблюдават битката в пълната ѝ жестокост. Те гледаха как другите отбори носеха ранени бойци, разнасяха лекарства и вода, и помагаша на армиите по полето. Един от слугите беше зле ранен и се наложи да бъде изнесен навън под аплодисментите на тълпата. Дори и в смъртта си, слугите се гледаха като герои, а фоксерите — като свещени пазители, защитаващи града, както го бяха направили във войната.

Сей наблюдаваше хаоса по трибуните. Глъчката и вълнението бяха навсякъде; тълпата бе толкова голяма, че бе трудно да се разбере кой на коя фамилия принадлежеше. Той използва възможността да се промъкне между слугите и да влезе в трибуните, с бяла порцеланова маска на лице.

Той си проправи път между тълпата от слуги и опита да подслуша разговорите на лордовете. Повечето бяха прости спорове и залози за боевете. Ако един лорд искаше да предизвика друг на полето, той пращаше парче лъскав плат, избродиран с герба на фамилията му. Но повечето лордове предпочитаха да останат настрани и да наблюдават зрелището. Един от разговорите грабна вниманието му. Млад, рус лорд, заобиколен от три стройни женски фоксера, зяпаше право към другия край на арената.

— Какво прави Санкти тук? — попита той.

— Не знам. Има слухове, че се кани да участва в турнира. Фоксерите му остаряват, той — също.

— Дали е дошъл, за да ме предизвика? Отчаяно иска да се докаже срещу мен.

— Едва ли, Елон. Ако някой направи предизвикателство сега, би бил глупак. Председателят каза, че не иска да се възраждат стари съперничества преди турнира. Не и когато има толкова важни гости в града.

Двамата лордове обърнаха погледи към златното дете в далечината.

— Той каза, че ще е разочарован, ако оставим личните си вражди да ни подтикнат към глупост.

— Като говорим за разочарования, това синът му ли е?

— Да. Чух, че учи, за да става правник. Искал да се измъкне от военно обучение. Казват, че Санкти бил гневен, когато разбрал, но не го показва пред другите.

— Той и баща ми бяха съперници. Сигурно това още го държи.

— Както и да е, старецът не е глупак. Няма да те предизвика. По-добре послушай Председателя. Не го предизвиквай. Не искаме да посраммим старата гвардия преди турнира. Все пак са герои. — каза той с подигравателен тон.

Елон стисна зъби.

— Този град страда от упорита болест, приятелю. Герои. Старци, които отказват да видят колко много сме изостанали, откакто свърши войната. Знаеш ли колко силен е бил този град, когато номадите са го нападнали? Целият свят се е страхувал от Регал. Бил е силен колкото Върха.

— Сега обаче сме тук. Винаги втори след Златните деца, но винаги първи, ако трябва някой да ги защитава. Ако пак има война, ние първи ще пролеем кръв.

— Докато тази болест не се махне, приятелю, нищо няма да се промени.

Сей изслуша разговора на двамата мъже. Забеляза, че двама от близките слуги държаха сини парчета плат, носещи герба на този лорд. Той изчака и бавно се прокрадна между трибуните. Приблужи се към лорда. Точно преди да стигне до него, той се препъна. Сей загуби равновесие и се сблъска с единия от слугите.

— Ей, гледай къде вървиш! — каза лорд от обкръжението на Елон. Сей се поклони дълбоко, подражавайки на плахите движения на слугите, когато молеха за прошка, после ловко се измъкна, като провери, дали е бил забелязан. Никой не подозираше нищо. Дори Елон не забеляза какво се бе случило.

Сей се върна в другия край на арената и приблужи един от слугите на Санкти. Нисичка жена с прегърбена стойка и издаден врат. Той се доблужи до нея и прошепна.

— Дай това на господаря Санкти!

Слугата погледна надолу. В ръката ѝ имаше малко парче син плат, изрисувано с красивия образ на жълт лъв.

За Сей това беше риск на живот и смърт. Ако беше хванат, той и Джак сигурно щяха да бъдат обесени. Но да служи на Клер Санкти точно сега изглеждаше като далеч по-ужасяваща съдба.

— Лорд Елон иска да предадеш съобщение на господаря Санкти. Искане да му го кажеш лично. Това е съобщението...

Той прошепна нещо в ухото на слугата. Тя го погледна с невярващи очи, блещукащи иззад малките процепчета на маската ѝ.

— Пряка заповед от лорд Елон! Тръгвай!

Слугата припна между редовете и плахо доближи лорд Санкти. Тя се огледа нервно, после предаде съобщението. Сей се наслади на промяната в изражението на Санкти, щом го чу. На лицето му бе изписано възмущение. Той взе герба на Елон и го вдигна високо във въздуха.

Ред по ред, тълпата притихна. Членовете на Ордена веднага осъзнаха какво значеше това. Скандал. Те започнаха да се споглеждат нервно. Златно дете също замлъкна учудено.

„Някой е предизвикал стареца!“ каза нечий глас.

С лице към тълпата, Санкти извика:

— Току-що получих предизвикателство! — каза той пред тълпата. — Искане да знам дали това е някаква грешка, или тази закана е вярна!

„Чие е знамето?“ — плъзна шепот из тълпата. — „На Елон е! Нима предизвиква старата гвардия?“

„Защо? Да не е полудял?“

Отначало лордът бе изненадан. Той чу гласовете в тълпата, залозите, които си правеха за него и Санкти. Сигурно беше някакъв номер. Но всички погледи бяха насочени към него.

— Питам отново! — каза Санкти с откровен гняв. — По този начин ли ме предизвикваш, Елон?

По-младият лорд изчака тълпата да утихне. После се усмихна и каза:

— Предизвикателството е мое. Чудя се дали старите войници са готови за кратък урок.

Из трибуните се възцари тишина. Това беше открито предизвикателство към нарежданията на Председателя. Но златното дете от другия край на игрището беше почти замаяно от вълнение.

Елон беше снажен мъж с къса руса коса и руси вежди, които почти не се забелязваха на лицето му. Той имаше уверено изражение и отказваше да се отдръпне от скандала.

— Хайде, Санкти, не се плашиш от малка тренировка, нали? Имам още няколко добри фоксера в имението си. Ще ти дам два-три, ако твоите вече са твърде стари за бой.

— Елон! — приятелят му опита да го усмири, но Елон само вдигна ръка, за да замълчи.

— Уважавам старата гвардия. Без тях ние нямаше да сме тук. Това щеше да е земя на диваци, а кръвта на заселниците отдавна щеше да е загубила цвета си. Но мисля, че са се поотпуснали. Доста дълго вече почиват на стари заслуги. Но защо пък „Бялата роза“ да не ме опровергае?

Обидата беше ясна. Но беше поднесена по толкова игрив начин, че златното дете едва ли щеше да я разбере.

— Всички знаем историята зад името, нали? Цветето на знамето говори много за човека — каза Елон с лека усмивка. — Помним, че тактиката му за милост към врага беше толкова ефективна, че под командването му не бе убит нито един номад. Ако кървавата орда беше почукала на вратата му, той сигурно щеше да я покани на чай.

Тишина обзе трибуните. Елон грешеше. Под командването на Санкти бяха загинали хора, когато градът бе на път да падне под напора на варварите. Под тътена на тълпата Санкти се изправи и бавно пое към терена.

Трибуните избухнаха от овации. Златното дете се бе надигнало от стола си, макар че му липсваха сили да се изправи напълно.

— Е, хайде! Време е да защитим името си — каза старият лорд на слугите си.

— Хаха! Крайно време беше старецът да отговори!

— Ти имаш своята гордост, Елон. Аз имам моята... — каза Маркус. — Спасил съм живота на много хора на полето. Няма да се извинявам за това.

Сей почти беше оглушен от рева на тълпата. И всичко беше заради него. Той бе искал да разбунди духовете, а вместо това бе

предизвикал ураган.

Маркус Санкти нареди на слугите да се подготвят. На Сей беше дадена маска на полеви слуга. Подготвиха се оръжия. Арената беше почистена от кървавите парцали, останали от миналия двубой, а ранените тела бяха изнесени навън.

— Антон — каза спокойно Санкти. — Днес ти ще водиш войските ми в битка. Те са твоя цвят, а ти си техният бодил.

Антон кимна. Той застана срещу бойците на Елон — три женски фоксера с маски, червени като кръв. Двете армии започнаха бавно да се дебнат из терена. Далекобойците не бързаха да хвърлят притъпените си копия, а ръкопашците излязоха напред. Към Крах пристъпиха двама едри фоксера. Те го нападнаха, но високият пазач на Санкти успя да ги задържи. Това освободи Антон. Санкти му нареди да се насочи по фланга и да нападне един от ръкопашците на врага, с помощта на двамата далекобойци. Две притъпени копия изсвистяха във въздуха. Вражеският фоксер направи всичко, за да ги избегне, но позволи на Антон да се изстреля напред и да го повали на земята. Атаката беше изпълнена толкова добре, че няколко лорда по трибуните настръхнаха, когато я разпознаха.

„Това старо куче още не се е отказало. Още настоява да взема пленници.“

Санкти беше помогнал на много хора по време на войната. Защо толкова много от тях го бяха забравили? Защото не беше безпощаден убиец като Елон и баща му? Далеч повече викаха за русия младеж, който водеше своите фоксери като виртуоз, свирещ на красив инструмент.

Три женски фоксера, пръснати из терена като дракони, неуязвими за далекобойците, твърде бързи, за да бъдат хванати от тежките, едри ръкопашци. Една от Трите Сестри мина покрай Крах и той едвам я забеляза. Беше твърде зает със задачата си — да смачка тези дребни врагове в името на господаря си.

Битката беше кървава. Сей вече не съчувстваше на Джак. Поне той беше в безопасност. Летящо копие, макар и притъпено, едва не го удари в гърдите. Към всяка армия бяха назначени помощни войници. Те се сблъскаха първи и започнаха да завземат позиции из полето. Кръв и окъсан плат падна върху земята. Командирите наредиха отстъпление.

„Пазете се! Слугите са толкова ценни, колкото войниците!“ — беше им казал Санкти.

Сей опита да държи темпото на битката. Знаеше, че може да бъде убит, но нямаше да остави Антон да бъде наранен. Той стоеше точно зад фоксера, без всякаква броня, което го откриваше пред врага.

Санкти забеляза това. Той нареди на Антон да поеме напред. Очакваше Сей да се уплаши и да остане назад, но той последва фоксерите право в битка. По неизвестна причина, този слуга рискуваше живота си, за да помогне на фоксерите.

Антон и Крах изоставаха по бързина на Трите сестри, но си наваксаха със сила. Сей всячески се опитваше да оцелее в кръвопролитие. Изведнъж, голямо дървено копие профуча покрай него. Той го избегна, но то полетя напред и удари бронята на стария лорд. Санкти падна назад и се изкашля, мъчейки се да диша. Сей се огледа и видя Елон, който се смееше отдалеч.

— Толкова съжалявам... — каза русият лорд. — Казах им да стрелят по фоксерите! Добре ли сте?

Санкти изглежда изпитваше болка, но се изправи на крака и продължи да командва армията си. Той погледна укорително към Сей, който не беше на мястото си.

Малко по малко, „трите сестри“ на Елон настъпваха към позициите на Санкти. Крах се биеше по забележителен начин. Изпаднаше в необуздан гняв, което не беше обичайно за един фоксер. Нещо от неговото минало избиваше в неговия характер на войник. Но дори и това не бе достатъчно. Скоро той загуби оръжието си. Крах изрева гневно и опита да се бие с голи ръце. Сей реши да се включи. Той изтича по полето и опита да върне оръжието на Крах. Пътем използва възможността да препъне един от чуждите фоксери. Направи го толкова умело, че никой не забеляза. Никой, освен Санкти.

Под залп от летящи копия, Сей успя да вземе падналото оръжие и да го върне на Крах.

Преди Сей да се върне на поста си, трите сестри, подпомагани от двама съюзника, вече бяха стигнали до Антон. Две от тях го повалиха на земята, а голям фоксер започна да го налага с ритници. Крах се притича на помощ, но една от сестрите успя да го задържи съвсем сама. Антон се превиваше под ударите на врага.

— Достатъчно! — извика Санкти.

Елон се престори, че не чу. Вражеските фоксери продължиха да налагат Антон без пощада. Изпод маската му се стичаше кръв. Санкти въздъхна и наклони знамето на фамилията си настрани.

— Добър двубой. Сега им кажи да спрат!

— Толкова рано? Колко разочароващо — каза Елон и нареди на фоксерите си да спрат. Той се провикна пред тълпата:

— Мислех, че ще го пожертваш... Всеки добър командир би го направил. Явно аз печеля.

Елон се наслади на тишината. С голямо синьо знаме в ръка той мина покрай Маркус и каза така, че само той да го чуе:

— Синът ти изглежда разочарован от теб. Трябва да е обратното, не си ли съгласен?

Елон вдигна победоносно ръка към Ордена на Пазителите, после към златното дете, което наблюдаваше всичко с интерес. Без да казва дума, Маркус отдаде военна чест на лордовете и взе флага си към изхода.

— Можем ли вече да си тръгваме, татко? — каза Дариус с лек срам.

Санкти въздъхна и тихо подаде знамето на слугите. Пред него застана Сей. Старият лорд каза:

— Днес беше много безразсъден. Мислиш ли, че целя живота на слугите си толкова малко, че да ги пожертвам в битка?

Порицателният тон не отказа Сей. Той стоеше пред лорда, без да потрепва:

— Сър, взех решение. За преназначението ми... Искам да тренирам като фоксер!

Санкти изгледа младия мъж. В очите му имаше истинска решителност. Нещо, което сякаш синът му никога нямаше да има. Той си спомни нещо, сякаш болезнен спомен, после въздъхна.

— За това ли искаше да говориш с мен?

— Колкото и да са трудни тренировките — отговори Сей, — дори и да умрем от преумора, искам да защитя честта на тази фамилия!

АНТРАКТ — НОВИЯТ ВЕЛИК СОБСТВЕНИК

Мая Авис си мислеше за Сей, докато вървеше плахо през коридора, водещ към тъмната стая на Великия собственик. Мислеше си за състезанията им по границите на града, за разговорите им за края на света. Защо точно сега? Трябваше да изкара тази мисъл от главата си. Когато влезе, видя само тъмно очертание на човек на фона на синята мъгла. Лицето на мъжа беше прикрито от сянка. Това ли беше Великият собственик? Защо бе останал в този ад?

Тя пристъпи напред, за да види лицето Му. Беше различно от това на плакатите. Той... бе различен.

— Добре дошла — каза Паликс с тих уморен глас.

Мая се поклони.

— По-ниско — каза Паликс.

Мая се сведе още по-ниско. Собственикът се засмя и смехът му прерасна в болна кашлица.

— Искали сте да ме видите?

— Напоследък не се чувствам добре. Мисля, че има нещо във въздуха. С всичката кръв, която се излива навън... — каза Паликс и главата му се заклати наляво-надясно, сякаш бе в делириум. Защо бе настоял да я види лично? Погледът му изведнъж се събуди и се стрелна право в очите ѝ, което я изплаши.

— Как мислиш?

— Н... не мога да кажа, сър.

— Толкова много мухи умряха, и все пак не спират да се връщат. Виждали са какво става с тях, но продължават да правят същите грешки отново и отново. Е, не всички. Някои от Вас продължават да ме изненадват. Затова Ви държа.

— Защо искахте да ме видите, сър?

— Да... — той отново се засмя. — Защо те извиках? Предполагам от любопитство. Защо една муха би искала да предаде друга? Какво би искала една муха, ако нейният подарък се окаже толкова ценен, колкото твърди?

Той се изсмя хриптящо, което накара Мая да почувства едновременно страх и съжаление.

— Желая да стана част от Обществото.

— От... Обществото? — промълви той. — Искаш лицето ти да бъде белязано, както жените, които се разхождат там горе? Да показваш положение пред другите мухи?

— Искам да бъда равноправен член на висшата класа. Не ме е грижа за белезите. Искам да се издигна.

— Разбирам. Значи се срамуваш от хората като теб. Искаш да си нещо повече. Значи все пак имаме нещо общо. И аз осъзнах, че има нещо далеч по-висше от мен. То живее над мен и не мога да спра да мисля за него.

— Нещо... по-висше?

— Каж ми, момиче... защо мислиш, че поисках да те видя лице в лице?

— Не знам, сър... не го заслужавам... — каза тя инстинктивно, както я бяха учили в „руум сървис“.

— Защото имам власт. Мога да направя това, което поискам. И ти ще ми помогнеш да остана във властта. Демонът на властта е в мен!

Мая пребледня. Този човек не беше с всичкия си. Изглеждаше като умиращо тяло, вдигнато за един последен път. Единствено очите му изглеждаха живи.

— Има едно... присъствие, което гледа надолу към всички нас. Пред неговата амбиция ние сме като мравки. Откакто видях това същество с очите си, не мога да спя. Част от него остана с мен и сега не мога да се отърва. Усещаш ли я? Амбицията му?

— Не, сър...

— Нямаше да си тук, ако не я усещаше.

Мая отстъпи назад. Погледът на Собственика сякаш се събуди, той премина в разочарование, после в отвращение.

— Аз... забравих... Ти още не си част от Обществото. Ще мине време, преди да разбереш за какво говоря. Какво значи да получиш власт и да видиш нещата отвисоко. Проклета гнида такава... — изхриптя той и обърна стола си към широките прозорци, гледащи стотици метри надолу, към вечерната мъгла на Грешните земи.

— Махни се! Не ти вярвам. Сега искам тялото на Сей Рота, разпънато пред целия свят. Когато всички видят греха му, пречистен

завинаги, ти ще получиш прошката ми.

Мая се поклони безмълвно. Цялото ѝ тяло трепереше. Тя се помъчи да успокои нервите си, но без успех.

— И още нещо... когато го видиш... онази муха, която избяга от светлината... кажи му, че моят демон му праща поздравите си.

ОТМЪЩЕНИЕ

Клер Санкти беше гневна. Тя сякаш не можеше да си намери място след малкия номер на Сей. Още по-лошо за нея, Джак Пайк бе започнал да се възстановява. Докторите бяха останали с него през цялото време. Тя искаше да си го върне за унижението, на което я беше подложил този номад, но не можеше да се противопостави на баща си. Щом Джак оздравя напълно, двамата започнаха да тренират все по-усърдно с фоксерите и бързо настигаха нивото им. Санкти бе наредил специален режим на хранене и постоянно наблюдаваше развитието им.

Задоволен от временния си успех, един ден Сей стоеше и зяпаше поразено през прозореца на стаята си.

„Защо са му на някого толкова много растения?“ мислеше си той, със спомен за грозната, пропукана земя под краката на грешниците в Нул. Тези мизерници сигурно страдаха заради бягството му. Но той не съжаляваше.

Тук, в небесата, редове цветя украсяваха пътеките, градините, дори знамената, веещи се високо над пищното имение. Почти му се повдигаше.

Сей бе опитал да подхвърли някоя дума на Антон по време на бой. „Нул“ — бе прошепнал той. Отговорът бе още по-яръстна битка, в която за малко не бе загубил ръката си. И Джак не помагаше. Едрият мъж имаше огромна сила, но нямаше вкус за насилие. Предпочиташе да чете от светите писания на сектата си във всеки удобен момент.

Докато гледаше надолу към градината, Сей забеляза нещо странно. Старият лорд вървеше напред-назад, олюлявайки се между лехите. Изглеждаше болен. Той викна двамата си фоксери, които го отведоха навън.

Не след дълго Сей забеляза друг човек да се разхожда из двора. Беше младият лорд. Младежът се почесваше нервно, сякаш чакаше някого. След около десет минути на портата се появи пълен мъж с бяло расо и широка усмивка на лицето си. Беше свещеникът.

— Здравейте!

Свещеникът бутна портата и влезе, сякаш бе у дома си.

— Здравсти, малкия! Е, къде е?

Дариус направи сигнал и от близкия храст се появи нисък генен слуга с бяла порцеланова маска. Свещеникът го привика към себе си. Отвърза маската и погледна зъбите на слугата. Намаза пръста си с нещо черно и избърса мехлема по венците на слугата.

— Честито, момче. Няма усложнения. Мисля, че си струва да почерпиш.

Младежът въздъхна и даде на свещеника две златни монети.

— Този път ще ти струва двойно! Не мога да си позволя да идвам тук всеки път щом ти притрябвам!

— Да... разбира се...

Дариус изтича до стаята на баща си и се върна с още пари. Свещеникът се усмихна от ухо до ухо и потупа младия лорд по бузата като малко дете.

— А следващия път цената ще е тройна.

Свещеникът погледна нагоре. За щастие, Сей успя да се шмугне обратно под прозореца.

„Я гледай ти... Сополанкото прави нещо зад гърба на баща си...“

Скоро свещеникът си тръгна, а Дариус побърза да отведе слугата надалеч.

Късно вечерта Маркус Санкти се завърна в имението си, носен от покорните си фоксери. Сей го посрещна на вратата заедно с Джак и двамата се поклониха дълбоко.

— Безпокоихме се за Вас, сър. Всичко ли е наред?

— Да — отвърна Санкти. — Обикновен лов. Влезте! Искам да говоря с вас!

Санкти нареди на фоксерите си да оставят креслото на земята и с помощта им бавно се изправи на крака. Той остави горното си палто у един от генните слуги и покани четиримата мъже в гостната зала. Отвори бутилка тъмно вино и ги покани да седнат удобно на изящните фотьойли. Сей и Джак веднага се възползваха от предложението, но Антон и Крах останаха прави.

— Тази сутрин проведох кратък разговор с дъщеря си. Тя се интересуваше от миналото Ви. Тя смята, че като фоксери, трябва да сте напълно откровени за това, което Ви води към Регал. Казваш, че си бил дългов слуга?

Сей бе хванат неподготвен от внезапния разпит. Каквото и да му бе наговорила Клер, сега тонът му бе напълно променен.

— Да... така е.

— В кой център?

— Ами в... Едрос. На изток от планините.

— Едрос? Не мога да кажа, че съм го чувал. Жалко. Надявах се да чуя нещо друго. Но съм чувал за условията в тези центрове. Казват, че оглушаването и осакатяването на работници по тези места се случва твърде често. Доста нецивилизовано.

— Не е вярно, сър. Правят го само в крайни случаи. За тях работник, който не чува или не може да си върши работата, не е много ценен.

— Все пак си страдал достатъчно. Иначе нямаше да потърсиш спасението на Братството.

— Ами... Братството ми предложи спасение. Помогна ми да изляза от центъра.

— Братството? Обикновено не действат така. Трябва да попитам свещеника. Сигурен съм, че ще потвърди историята ти.

— Ако въобще знае за мен — отговори той, затъвайки все по-дълбоко в лъжите си.

— Ти не си като другите последователи на Братството. Не следваш заповеди. Никога няма да забравя, че ти оспори стратегията ми на бойното поле. Това е нещо, което последовател на Братството никога не би направил.

Сей се преклони, но това не бе достатъчно. Санкти беше гневен.

— Господин Пайк. Какво ще кажете за този човек?

Джак седеше неудобно в стола си. Сей опитваше да изглежда спокоен, но в този момент сърцето щеше да изскочи от гърдите му и да се разходи из стаята.

— Самбан беше... добър ученик.

Сей онемя. Последното нещо, което очакваше, бе Джак да се застъпи за него.

— Така ли?

Джак хвърли осъдителен поглед към Сей, но продължи с лъжите.

— Отначало не беше много посветен на вярата. Когато дойде от... Едрос... Но после си спомни какво го бе накарало да търси спасение...

— Какво?

— Вярата в приятелите. Беше я изгубил, беше предал свои близки приятели. Но после разбра, че те вярват в спасението му. И после започна да учи мантрите една по една. Сигурен съм, че вярва в съдбата още по-силно от мен!

Сей стоеше със зяпнала уста. Джак се бе увлякъл в историята. Лъжите му бяха наведнъж като пробит язовир.

Джак се усмихна към Сей иззад гъстата си брада.

Санкти беше смаян от този абсурден поток от похвали.

— Дъщеря ми имаше една-две молби към мен. Тя настоя да бъдете опитомени възможно най-скоро. Според мен тя искаше да станете нейни слуги. Какво мислите за това?

Светът причерня пред очите на Сей. Той едвам успя да промълви:

— Сър... Съжалявам за станалото на бойното поле... Но Вие ни заповядахте да тренираме с Антон и Крах...

Ръцете му трепереха, той беше готов да побегне от мястото си във всеки миг.

— Мисля, че приближаваме нивото им. Резултатът засега е четири на десет победи в тяхна полза. Те са добри... но мисля, че започвам да виждам слабото им място.

Джак се изчерви от срам. Дързостта на Сей нямаше край. Обикновен слуга нямаше право да критикува свещени пазители, камо ли да се сравнява с тях!

— Слабото им място?

— Има слабост в начина, по който се бият Антон и Крах. Всъщност... мисля, че важи за всички фоксери.

— О? И каква е тази... слабост?

— Уменията за... измама. Фоксерите са по-силни от нас. Те са много смели и доблестни. Но това е и слабостта им.

— Смяташ, че... доблестта е слабост?

— Нямах това предвид... Ще дам пример. Когато фоксер получи заповед да нападне по фланга и да плени противник, той ще го направи. Може да измисли някаква хитра маневра и да подлъже врага... но в края на краищата, ще го направи. Само трябва да слушам командите на господаря им. Това е и козът ми. Когато се бием сами,

сме в слаба позиция. По-силни са от нас и разчитаме на бързината си. Но ако сме на полето... мисля, че знам как да победим.

— Интересно... — каза Санкти, докато Джак тънеше в срам.

— Ти си човек с амбиция, Самбан. Това... не е добро качество за слуга.

Сей сложи ръце на коленете си, за да спре треперенето.

— Нека ти разкажа историята за миналото си, Самбан. Както чу, някои ме наричат „Бялата роза“. Някои използват това име с подигравка, сякаш доблестта е слабост.

— Съжалявам, сър! Не исках да кажа това.

Лордът накара Сей да замълчи с вдигната ръка. Той отпи още една глътка от прекрасното планинско вино, за което Сей и Джак внезапно бяха изгубили вкус.

— Млади мъже като Елон гледат на това с насмешка, но по онова време тези прякори се печелеха с много кръв. Слухът, че никой не е умрял под командването ми, не са съвсем верни. По време на война неминуемо умират хора. Особено когато врагът не цени ничий живот и ничии правила. Лесно е да намразиш такова зло. Но... не всички номади са такива. Всъщност, един от тях ми помогна да спечеля името си...

Сей и Джак слушаха със затаен дъх.

— В края на войната кървавата орда ставаше все по-отчаяна. Кървавият цар беше чудовище. Не беше рядкост да видим червата на съюзниците си, разпилени около проходите, върху старите паметници на заселниците, като някакво предупреждение. Отчаяни действия на губещ враг. Но един от генетиците ни направи всичко възможно, за да намали кръвопролитията. Беше разработил „опитомители“ — нови оръжия, които обезвреждаха вражеските войници още на полето. Беше грубо оръжие, предизвикващо много болка. Но вместо да убива враговете ни, то ги превръщаше във фоксери. Беше изключително ефективно и обезкуражи враговете ни. Спаси много животи. Настоявах да използваме това оръжие, но повечето лордове предпочитаха да избиват враговете си.

Санкти отново отпи от виното си. Нямахше и помен от слабия, болен човек, опитващ се да се задържи на крака тази сутрин. Миналото сякаш му бе дало сили.

— Отначало другите командири ме наричаха страхливец. Присмиваха ми се, че показвам такава слабост пред чудовищен враг. Споменът за жестокостите на ордата и царя им беше твърде пресен, за да видят човечността в номадите. Но аз никога не забравих онзи номад, който ми помогна да спася толкова животи.

Гъстата брада на Джак започваше да трепери. Едрият мъж бе на път да се разплаче.

— Името на този човек е Крокхус. Учителят на Максвел Рай. Двамата са почетни номади в този град, защото са направили повече за лордовете от много благородници. Те са лечители. След като Крокхус умря, ученикът му, Рай продължи да работи върху пречистване на вродените болести, които ни сполитат. Считам и двамата за приятели. Те ми помогнаха да разбера, че дори един номад може да бъде доблестен... да бъде спасен. Дори един от фоксерите ми е бивш враг с доста кръв по ръцете си. Но миналото им няма значение. Те са мои съюзници.

— Тогава... това е амбицията ми — каза Сей, забелязвайки шанс да се възползва от емоцията на лорда.

— Амбицията ти?

— Нарекохте ме амбициозен човек. Тогава амбицията ми е да бъда Ваш съюзник. Да бъда като тях. Като този... Крокхус.

— Крокхус... не беше слуга.

— Така, както Вие не се извинихте, че искате да спасите хора, и аз няма да се извиня за амбицията си. Искам да защитавам тези около мен. И да изплатя дълга си към Вас. Искам да бъда Ваш съюзник.

— Вие сте умел боец, господин Самбан. Ще Ви го призная. Но да споменете себе си и Крокхус в едно изречение е наистина твърде неуважително към името му... — усмивката на Санкти изчезна и той остави виното си настрана. Сей не бе успял да го заблуди. Тези думи го пронизаха като нож. Той бе надценил възможностите си по най-лошия начин.

— Това е достатъчно. Днес беше наистина изтощителен ден. Искам да събера мислите си и да си отпочина.

Сей се поклони, защото само това можеше да направи. Чувстваше, че се дави. Мосю би претръпнал след такова изпълнение, би посочил грешките му, би показал на Сей как да лъже като майстор. Но Мосю не беше тук. Сей се извини и напусна заедно с Джак, двамата

гневни по различни причини. Времето на Сей в този величествен град бе на път да изтече.

* * *

Грешката на Сей ставаше все по-осезаема в следващите дни. Санкти спря да говори с гостите си и настояваше те да тренират до грохване, всеки ден по няколко часа наред. Сей и Джак бяха изгонени от стаите си и принудени да спят в отделението на слугите, в студени, неприятни стаи. Беше им забранено да виждат семейството му, преди да бъдат опитомени. Санкти стана строг и хладен, не само с тях, а с всички.

Един ден, докато Сей си почиваше до оградата на отделението, той забеляза как лордът бродеше из двора на имението, по-ядосан и по-болен от всякога. Люлееше се. Дишаше тежко. Беше облякъл една от най-официалните си военни униформи, сякаш се готвеше за поход. Жена му и децата му не бяха наоколо. Той нареди на Антон и Крах да доведат коня му и излезе без тях.

„Какво по дяволите става тук?“ — помисли си Сей. Вече го побиваха тръпки. Трябваше да се измъкне от това място, но не и преди да види Антон!

Тогава Сей забеляза нещо странно. Един малък генен слуга се промъкна през страничния двор. Беше същият, който Дариус бе довел по-рано, за среща със Свещеника.

Сей прескочи оградата и се промъкна през двора. Това беше пряко нарушение на заповедта на лорда. Можеше да бъде екзекутиран за подобно нещо, но това бе за предпочитане пред опитомяване и живот като слуга. Сей се огледа за Антон и Крах, но ги нямаше. Вместо това, забеляза двама дребни генни слуги, които пазеха стаята на младия лорд.

Когато го видяха, те не знаеха какво точно да правят.

— Не се притеснявайте! Изпрати ме господин Санкти.

Още една лъжа. Екзекуцията му ставаше все по-сигурна. Но той бе забелязал нещо интересно. Слугите бяха объркани. При споменаването на стария лорд, те се огледаха нервно наоколо, сякаш го очакваха.

— Лордът пита защо не сте при Антон и Крах в тренировъчната зала! Какво правите тук?

Слугите сведоха глави напред като гузни деца. Сей разбра, че те сигурно бяха загубили способността си да говорят.

— Е? Какво още правите тук?

Другият слуга започна да диша тежко, успявайки да извади няколко нечленоразделни думи:

— Аз... Той...

— Аз съм бъдещият пазител на господин Санкти и сина му. Имам по-висок ранг от вас! Нарещдам ви да изпълните заповедта на нашия лорд!

„По дяволите...“ — помисли си Сей. „Дали въобще разбират какво говоря?“

Двамата слуги плахо отстъпиха от постовеите си. Сей изчака да си тръгнат, след което си пое дъх и влезе в имението. Краката му трепереха. Нямаше и помен от Антон и Крах. Беше сам. Той отвори вратата.

— К... какво... какво става тук!!! — извика младият Дариус Санкти ужасено. Беше завит в постелите си, а до него седеше младо момиче. Беше изключително красива, с гладка мургава кожа и зеленикави очи, което значеше, че не беше лорд. Лицето ѝ беше младо, а тялото ѝ — добре оформено, което означаваше, че не бе и генен слуга. Тя беше момиче с нечиста, номадска кръв. Кръвосмешение. Грях в очите на лордовете.

Сей пристъпи напред, а усмивката му растеше.

— Забранено ти е да влизаш тук! Ще... ще бъдеш езекутиран за това!

— Не мисля...

— Ще кажа на баща ми! — извика русолявият младеж, скривайки гърдите на момичето.

— Ще му кажеш, че се отказваш от титлата си на лорд, като делиш леглото си с обикновена номадка? — усмихна се Сей и се поклони към младото момиче. — Извинявам се, „изключително надарена номадка“.

Момичето се изчерви и скри гърдите си под белите чаршафи.

— Или може би трябва да му разкажем как го ограбвате, за да подкупите търговец на слуги зад гърба му, за да се ползвате от

услугите на неопитомени роби? В Греховните земи наричахме такива хора „сводници“.

— Динара не е проститутка! Аз... аз я обичам! — оправда се момчето.

— Обичате я? Това е чудесно! Чудя се, ако разкажа на сестра ти за малкото ти приключение, какво ще направи тя? Сигурен съм, че ще го използва в своя полза.

— Сестра ми не разбира! Тя е като всички останали! Но тя мрази и вас! Тя каза на баща ми да ви накаже! Искаше да ви екзекутират!

— И все пак, тя може да се окаже полезна.

Лордът беше станал почти толкова бял, колкото чаршафите.

— Какво беше наказанието за смесване с по-нисша кръв? Отлъчване? Да, наистина я обичате.

— Чудовище такова! Не съм направил нищо лошо! Динара е в безопасност заради мен!

— В безопасност? От какво?

— От онзи свещеник! Сега е с мен и той не може да й направи нищо!

— Вие изглеждате много загрижен за бедните номади, сър. Но баща Ви беше прав. Ние сме опасни. Трябва да внимавате с хора, които биха се възползвали от добротата Ви.

— Какво искаш от мен? Пари ли? — каза примирено лордът.

— Няма да е зле. Ще откраднеш още пари от баща си и ще ми помогнеш да се измъкна оттук. Но не и преди да ми помогнеш с едно друго нещо.

— Какво?

— Искам да говоря с Антон.

— Да... говориш с него? Фоксерите не могат да говорят!

— Искам да му наредиш да свали маската си.

— Ти луд ли си? Ще убие и двама ни!

— И още нещо. Искам да взема това, което ми беше отнето, когато влязох в града. Оръжието ми.

— Това е невъзможно! С каквото и да си дошъл тук, сега е заключено в Цитаделата!

— Ще трябва да измислиш нещо. Но, да почнем подред.

Дариус се просна отчаяно върху възглавницата си. Той беше напълно победен. Младият лорд си пое дъх и каза с разтреперан глас:

— Добре. Ще направя каквото мога. Сега... ще ни оставиш ли поне да се облечем?

— Ще Ви оставя да направите много повече от това, милорд. Имам цялото време на света.

Сей се поклони уважително и се усмихна към младото момиче, което едва ли бе разбрало по-голямата част от разговора. Докато си тръгваше, той добави:

— Нямам никакво намерение да Ви наранявам, сър. При други обстоятелства може би щяхме да бъдем приятели. Но в сегашната ситуация мога само да Ви дам един съвет. Не ме предизвиквайте!

След около десет минути младият Санкти и неговата приятелка излязоха от стаята. Сей ги погледна с усмивка:

— Толкова рано? Е, трябва да поема поне част от вината. Наистина развалих романтичното настроение.

— Подигравките влизат ли в условията на малката ти игра? Ще тръгваме ли?

— Простете ми, сър! — усмихна се Сей. — Преди да го направим, трябва да се погрижим за момичето. Тя трябва да остане при другите слуги докато всичко свърши.

— Не искам да се връщам при тях, Дариус! — нацупи се момичето — Искам да съм с теб!

— Само за още няколко дни, Дин. Обещавам ти, ще те посещавам всяка вечер! Всичко ще свърши скоро.

— Намерила си добър човек. Прекалено добър. Откъде си, Дин?

— От Дера.

— Дера? Аааа, това са хора, известни с издръжливостта си! — усмихна се Сей, макар че дори не беше чувал за Дера.

Сей поведе двете си жертви към отделението на слугите и когато пристигнаха до огромната сграда, той дочу звуци, идващи от единия от отворените прозорци. Джак и двамата фоксери вероятно вече упражняваха ръкопашния си бой в залата за тренировка.

Джак беше в схватка с Антон и Крах. Той бе хванал дълъг прът и се защитаваше смело от ударите им. Беше станал добър. Толкова добър, че Дариус почти почувства гордост, когато го видя. Когато Джак видя красивото мургаво момиче обаче, той за миг загуби концентрация и получи силен удар в ребрата.

— Сей... яъъ... Самбан! — изкашля той.

— Не се отплесвай, Джак! Не искаш да се изложиш пред нашия лорд.

Сей пристъпи напред:

— Вие двамата... достатъчно!

Фоксерите загледаха учудено към Сей. После свалиха оръжието си.

Сей се държеше като господар в тази зала. А Дариус беше свел глава и гледаше гузно. Джак веднага свали оръжието си и погледна объркано.

— Задобрял си, Джак! Вече можеш да се справяш и без мен! Нали така, Дариус?

— Какво става тук, Сей? — прошепна Джак, докато избърсваше потта от челото си. Не можеш се обръщаш към него по име!

— Разбира се, че мога. Нали, Санкти? — засмя се Сей и тупна младежа по гърба.

— Не мисля, че унижението ми беше част от уговорката.

За Сей това нямаше значение. Сега беше важно само едно. Да види баща си и да се махне от това проклето място.

Джак гледаше със зяпнала уста, без да разбира какво става. Лорд на Регал, носител на чистата кръв на първите заселници, сега изпълняваше заповедите на обикновен номад! Дариус пристъпи към Крах, който имаше посинена лява ръка и окървавени длани с малки трески от счупен кол. Високият фоксер коленичи пред лорда си и склони покорно глава, сякаш не чувстваше никаква болка.

— Свободно! Слугите ще се погрижат за раните ти. Не се връщай в тази зала, докато не получиш второ нареждане!

Крах стана и пое към изхода, а от дланта му се стичаха малки капчици кръв. По пътя към вратата имаше тъмна черта, напоена със засъхналата кръв от много такива битки. Фоксерът безмълвно напусна залата, както беше правил хиляди пъти, откакто за пръв път бе стъпил в Регал. При вида му Динара изглеждаше, сякаш щеше да припадне.

— Антон. Стани! — заповяда Дариус.

Коленичещият Антон се изправи и застана покорно пред господаря си.

— Свали маската си!

Антон бавно надигна глава. Той гледаше право в очите на лорда и не казваше нищо. Едрият фоксер стоеше пред младия лорд като

чудовище, което всеки момент може да протегне ръце и да пречупи тялото му. Младият Санкти преглътна несигурно. Той обаче знаеше, че един фоксер по-скоро би умрял, отколкото да нарани своя господар. Дори мисълта за това би му причинила физическа болка.

— Казах да свалиш маската си! Не ме ли чу? Ако не я свалиш...

Младият лорд посегна към лицето на Антон, но фоксерът рязко се дръпна. Зад маската му се чуваше усилено пъшкане, почти ръмжене. Санкти изплашено отдръпна ръката си. Той погледна ядосано към Сей:

— Казах ти! Един фоксер никога не би свалил маската си доброволно.

Сей пристъпи напред и застана лице в лице с Антон:

— Как се казваш? Какво е пълното ти име?

Антон остана безмълвен.

— Откъде идваш? Коя част на Греховните земи?

— Отговори му! — настоя Дариус. — Това е пряка заповед от сина на Маркус Санкти.

— Хррр... — изстена Антон, който продължаваше упорито да накланя главата си, мъчейки се да не гледа в очите на лорда.

— Откъде идваш?! Отговори!

Фоксерът започна да пъшка тежко, сякаш изгаряше от болка.

— Н... нн... — каза измъчено Антон. — Нннуу...

— По дяволите. Нул? — извика Сей, готов да извие врата на фоксера, само и само да получи отговор.

— Ннн... нн... Нулл... — изръмжа Антон. — Идвам... от Нулл!

Плитките издихания, които излизаха от устата му, го накараха да звучи като човек в челюстите на смъртта. Той беше в непоносима болка.

Сей беше пребледнял. Джак го погледна със страх.

— Сей... това е... Антон е...

— Може ли... — отрониха едвам устните му. — Може ли да се промени обратно?

— Моля? — рече Дариус.

— Може ли... да се променят обратно към хора?

Дариус преглътна. Трябваше да каже истината.

— Не. Промените са постоянни. Освен... ако...

Дариус пребледня.

— Освен какво?

— Освен... опитите на господин Рай... Чувал съм, че е опитвал да направи нещо подобно в миналото. Но това са само слухове.

— Тогава... ще трябва да се срещнем с този Рай!

— Не... връщам си думите назад. Слуховете със сигурност са грешни!

— Ще видим!

Сей стана. Дариус не посмя да спори. Зад това лице имаше толкова много скрит гняв. Но Сей се усмихна и каза тихо.

— Извинявай, Джак! Не трябваше да виждаш това.

Джак беше онемял. Антон беше бащата на Сей.

Скоро по коридора се чува бързи стъпки. Някой тичаше право към тях. Вратата изскърца и в залата нахлу дребничък слуга, който се просна на колене и каза задъхано:

— Извинявам... извинявам... аз... — рече той с жалък глас, като изкривено скимтене на дете.

Санкти се обърна ядосано към натрапника.

— Кой си ти? Защо нахълтваш без разрешение?

Когато погледна към вратата, лордът видя и Крах, който стоеше на прага с все още окървавена ръка и не смееше да влезе.

— Извинявам... — каза изплашено дребният слуга. — Господарят Санкти... нещо станало...

— Какво?

— Нещо лошо... станало...

„Лошо?“ — помисли си Сей за човека, причинил това на баща му. „Нещо ’лошо’ няма да е достатъчно наказание за теб...“

Дариус погледна към коридора и на лицето му се изписа ужас. Към залата тичаше майка му, придружена от двама от слугите си. Почти в паника, той погледна към Динара, която също не знаеше какво да прави.

Преди двамата да се осъзнаят, Сей хвана момичето за ръка и го отведе назад. Той намери маската ѝ на земята и я сложи върху лицето ѝ. Точно в този момент майката на Дариус нахлу в залата и сложи отчаяно ръце върху сина си.

— Дариус! Баща ти... — извика отчаяно тя, а гласът ѝ отекна из коридорите.

— Какво? Какво е станало?

— Баща ти е изчезнал извън града по време на бурята! Конят му се е върнал без него. Трябва... трябва да го намериш!

— Аз?

— Ще го намерим — промълви Сей.

— Вие... сте новите му слуги...

— Той е войник и знае как да оцелява навън. Фоксерите познават миризмата му. Ще го намерим!

Думите на Сей успокоиха жената. Но когато Дариус видя лицето на Сей, го побиха тръпки. Това бе истинското лице на гостенина, което бе крил толкова добре. Лице, изпълнено с отмъщение.

ПОЗОР

Над червената планина витаеше гъст ръждив облак, осветяван от време на време от оранжеви светкавици. Безбройните хълмове, водещи до този шип към небесата, бяха покрити в тънка мъглива пелерина, която скриваше остриите скали и стръмните долини и изравняваше всичко пред очите на следотърсачите. Десет мъже, яздещи черни коне, прорязваха мъглата и препускаха бързо през обширната степ в търсене на някаква следа за посоката на Маркус Санкти.

— Защо изчакахте толкова дълго, преди да ми докладвате? — каза стар лорд с гъста, буйна брада, която леко се повяваше от вятъра. Той беше по-едър от останалите мъже и по уверената му езда си личеше, че е бил опитен войник в армията на Регал.

— Мислехме, че е още един от номерата му. Сигурно е искал да се докаже, след позорната си загуба срещу мен. Но изглежда се е надценил — каза самодоволно Елон, който все пак беше дошъл за издирването.

— Къде го видяхте за последно?

— Беше тук, после се отдели от групата. Мислехме, че е отишъл да оглежда скалите. Може и да е тръгнал към планината.

Всички погледнаха към огромния червен рог в далечината. Над планината от червен прах се задаваше нова буря. Ако беше отишъл там, старецът със сигурност щеше да умре.

— Ако не беше дошъл с тази червена униформа, щяхме да го виждаме по-добре в прахоляка. Сякаш нарочно не искаше да го следим!

— И никой от вас ли не видя накъде отива?

— Старият негодник реши да се прави на герой и тръгна на север. Не сме отговорни за действията му. Ако загине, вината ще е изцяло негова — рече с усмивка Елон.

Младият Дариус хвърли ядосан поглед към мъжа, но бързият галоп на коня му го накара да обърне повече внимание на ездата си, на която очевидно не бе посветил достатъчно време. Макар че едвам се

задържаше върху коня си, той се стараяше да не изостава от групата и опитваше да си придаде вид на опитен ездач.

— Какво прави този новак в спасителния отряд? — попита светлокосият благородник. — Като гледам, едвам успява да се задържи на коня си. Вместо да ни забавя, не е ли по-добре да се върне и да се научи как да язди?

— Това е синът на Санкти — изръмжа водачът на групата. — Ако още имаш някакво уважение към институцията, Елон, ще приемеш жеста, който прави това момче в името на баща си.

Елон се усмихна и се направи, че не е чул думите на стария лорд. Той удари юздите на коня си и продължи стремглаво напред.

Джак и Сей някак си успяваха да поддържат темпото, макар и да изглеждаха също толкова неопитни в ездата си. Те носеха стари фоксерски маски, които бяха намерили в отделението на слугите, за да не привличат излишно внимание. Сей се замисли за колко време щеше да бъде достигнат от по-опитните ездачи, ако реши да обърне коня си и опита да избяга далеч от града, но мисълта бързо напусна съзнанието му. Фоксерите вероятно щяха да украсят гърба му с поне десет стърчащи копия, преди дори да се добере до реката. Той нямаше да си прости подобен жалък опит за бягство. Първо трябваше да намери оръжието си.

— Скоро ще има червена буря — каза Елон и забави хода на коня си. — Не трябва да се отдалечаваме твърде много от града. Ще го потърсим утре. Ако не е успял да оцелее до тогава, значи няма място в Ордена на Пазителите.

— Аз решавам кой има и кой няма място при нас, Елон! — изръмжа едрият председател. — Ще е добре да си го припомниш.

Но Елон не изглеждаше разтревожен.

— Елон е прав, Председателю! — обади се някой. — Не трябва да насърчаваме слабостта. Ние сме елитен орден от войници със задача да защитават Високите земи. Ако някой не може да оцелее и една нощ във от града, значи няма право да носи цветовете ни!

Елон очевидно имаше съюзници в Ордена и това още повече ядоса Дариус. Те говореха открито за баща му, сякаш предизвикателството беше някаква игра, на която се наслаждаваха.

— Не искам да чувам и дума от вас двамата! — отсече старият войник. — Елон е най-опитният след мен. Двамата ще тръгнем към

планината, защото никой не познава терена по-добре от нас.

В думите на стария мъж имаше такъв авторитет, че Елон най-накрая отстъпи и с неохота изпълни указанията.

— Бурята няма да настъпи преди залез. Вие двамата ще отидете на север, към хълмовете. А момчето и фоксерите му могат да обходят долините. Ще се справите ли със задачата?

Всички лордове извикаха с бойния вик на Регал.

— И внимавайте за червени гмуркачи! Проклетите птици се крият се в мъглата и могат да извадят нечие око, ако ви помислят за плячка!

Лордовете кимнаха. Групата се раздели на три — първите два отряда се насочиха към червената планина, а Дариус и пазачите му потеглиха към скалистото подножие, където десетки малки поточета се съединяваха в Сребърната вена. Те обикаляха повече от час, но без резултат. Младият лорд ставаше все по-нервен с приближаването на мрака.

— Ако намерите баща ми... какво ще направите с него?

Сей не отговори.

— Слушай, фоксерите не се опитомяват от собствениците си. Каквото и да мислиш, че правиш, баща ми не е виновен!

— Не ме интересува чия вина е! Ще отидем при този Рай и ще спасим баща ми. След това си свободен.

— А ако не успеем?

Не получи отговор. Нищо не се чуваше във виелицата, освен откъслечни животински писъци. Той забеляза силуета на нещо летящо в мъглата, но то изчезна толкова бързо, че дори не видя формата му.

— Трябва да отидем по-ниско — каза Сей. — Крах ще намери миризмата му.

Мъжете се спуснаха в малка долина и навлязоха между зъберите в каменистата земя. Целият терен потъваше в нищото и това изпълваше Дариус със страх. Крясъците на птици зачестяваха, но този варварин Самбан сякаш не бягаше от тях, а ги следваше. Лабиринтът от потоци, ставаше все по-непрогледен и сега младият лорд откровено се боеше за живота си.

— Това не е... някакъв план да се отървете от мен, нали? Ако е така... лордовете ще ме потърсят... Те имат фоксери...

— Тихо! Чухте ли това?

Крах се спря на мястото си. Той се заслуша в писъците на червените гмуркачи в мъглата. После рязко обърна глава настрани и слезе от коня си. Останалите го последваха.

Крах беше надушил нещо. Той разкъса гъсталаците с още окървавената си ръка и нагази през реката, стигаща до огромно, скършено дърво и зееща пещера, в която се стичаше един от потоците.

Когато Сей, Джак и Дариус стигнаха до пещерата, те видяха нещо, което спря дъха им. Беше Маркус Санкти. С разкъсани дрехи и окървавен, той беше паднал по един от склоновете и се бе свлякъл до ръба на един от подземните кладенци, стичащи се към недрата на планината. Около него обикаляха птици. Червени като кръв и достатъчно големи да убият дребна плячка. Когато видяха едрия фоксер, се разлетяха в паника и изчезнаха обратно в мъглата.

Санкти дишаше, но изглежда не беше на себе си. Беше се обърнал с лице към земята и уморено пъшкаше, мъчейки се да довлече тялото си до пропастта. В него обаче нямаше сили. Ноктите на ръката му бяха счупени, но той продължаваше да задира земята в опит да се добере до ръба. Той лежеше толкова близо до бездънния кладенец, че Крах не посмя да пристъпи по-близо. Когато господарят му извика, той се сви като уплашено куче.

— Стой назад! Стой назад или ще скоча! Никой... никой не трябва да ме вижда така... — В гласа на Санкти имаше отчаяна решителност, каквато нито Сей, нито Дариус бяха чували от стария лорд.

— Татко... — пророни ужасено младият лорд, който стоеше в ужас, без да посмее да пристъпи и с милиметър към баща си.

— Не ме гледайте... Трябва... да спася... да спася честта... честта... — изпъшка Санкти и с последни сили се домъкна до самия ръб на пропастта. — Не можете да ме спрете... Когато ви питат... кажете, че не сте ме видели... Така ще е най-добре!

Сей гледаше жалките останки от Маркус. Това беше „собственикът“ на баща му. Старият лорд още не го беше видял зад короната на скършеното дърво. Той се промъкна до скалата и започна да се катери, внимавайки да издава възможно най-малко шум. Докато Санкти бълваше празни заповеди и заплахи към Крах и сина си, Сей се изкатери покрай огромното дърво. Старият лорд дочу нещо, идващо отгоре, но преди да успее да реагира, Сей вече беше скочил към него.

Когато разбра какво точно е станало, той вече бе притиснат към чакълестата земя. Сей издърпа немощното тяло на лорда като парцалена кукла и го обърна настрана. Лордът се мъчеше да прикрие лицето си, но Сей видя причината старият мъж да търси толкова незабележима смърт далеч от обятията на Регал.

Лицето му беше покрито с твърди остри израстъци, които изглеждаха като рога, излизащи направо от кожата му. Устните му бяха напукани, той дори не се бе опитал да утоли жаждата си в потока, който течеше до него.

— Не ме гледай, Самбан... не трябва да казваш... да казваш на никого! Остави ме... Това е заповед. Крах, не му позволявай да...

Преди Санкти да довърши заповедта си, Сей извлече безпомощното му тяло още по-далеч от ръба на пропастта и викна към приятеля си.

— Джак, помогни ми да го качим на онзи кон!

Джак заобиколи скършения дънер на дървото и с лекота повдигна стария лорд на рамото си.

— Какво правите? — викаше Санкти, почти в делириум. — Това значи... Не разбирате ли? Това е позор... позор за... фамилията... кръвта на моите... аз...

Сей свали ризата си и покри лицето на стария лорд. Двамата с Джак го повдигнаха върху единия от конете и Сей заръча на Крах да го отведе обратно в Регал.

— Никой не трябва да го вижда! Не слушай нищо, което ти казва! Той не е на себе си. Отведи го право при господин Рай!

„Доблестният номад“, на който Санкти имаше доверие. Щеше да се види колко доблестен бе наистина.

Крах кимна и се качи на коня си, придържайки немощното тяло на господаря си с кървавата си ръка. Конят полетя между стените на тясната долина и се изкачи по ситните камънаци.

— Аз... аз... — промълви уплашено младият Санкти.

Сей изгледа младежа с недоверие. Ситуацията го беше направила напълно безпомощен. Той се бе оставил на съдбата и чакаше нещо да стане. Той чакаше напътствия като слуга, а не като лорд.

— Какво? Мислеше, че ще го оставя да умре? Защо би си го помислил?

— П... познавам един от чираците на Рай... тя ще му помогне.

— Имаш ли й доверие?

— Да...

— Когато се върнем в Регал, искам да говориш с нея за Антон. Що се отнася до баща ти, ще кажем, че ти си го спасил. Намерил си го в долината и си го качил на коня си.

— Защо? Не мога да поема заслугата за нещо такова! Ордена на баща ми ще ме помисли за някакъв герой!

— Слушай ме, разглежено копеле такова! — не издържа Сей. — Ти имаш нужда от цялото признание, до което можеш да се докопаш! Семейството ти се нуждае от това. Сега си по-слаб от проклет плужек в калта. Баща ти може да не оживее, а ти трябва да си готов да заемеш мястото му още утре, ако се наложи!

Тези думи накараха момчето да пребледнее. Той дори не искаше да бъде лорд, а само да живее така, както сам искаше, с момичето, което обичаше, напук на традициите на Регал. Детинските му мечти се бяха разбили на хиляди парчета само за един кратък ден. Той приличаше на призрак, застанал до ръба на тихата мъглива река. Може би той трябваше да скочи, за да спаси честта на семейството си пред останалите благородници. Преди да уважи мисълта с действие, Джак го издърпа за ръката и му помогна да се качи на коня си. Тримата мъже напуснаха мрачната долина и скоро препускаха по петите на Крах, обратно към високите стени на Регал.

* * *

— Ти... даваше заповеди на лорд! Това... е непостимо!

— Непостимо? Ако не бяхме дошли, момчето щеше да си стои, без да направи нищо! Той е разглежено хлапе, също като сестра си.

Сей и Джак стояха в широкия мраморен коридор на медицинската лаборатория на Регал, достатъчно близо, за да подслушват разговора на Дариус. Младият лорд уреждаше подробностите по престоя на баща си с един от генетиците и беше по-добре фоксерите му да не присъстват на разговора.

— Не разбирам какво става, Сей! Но не ми харесва.

— Няма нужда да разбираш. Тихо... опитвам се да слушам!

Сей наостри уши към Дариус, който стоеше пред една от лечебните зали, в компанията на млада жена на около двадесет и пет години. Ниското ѝ тяло и черните ѝ коси я правеха пълната противоположност на лордовете. Котешките ѝ яркозелени очи разкриваха, че тя имаше „нисша кръв“. Почетен номад, нает да върши работа, твърде сложна за генните слуги. Доктори, инженери, генетици — те винаги бяха гледани с подозрение от лордовете, но се ползваха с облаги, които другите слуги нямаха. Тази млада жена обаче говореше с Дариус като с равен.

— Състоянието му се подобрява, Дариус. Бъди спокоен! Замествам господин Рай. Никога не бих издала състоянието му пред останалите лордове.

— Стела, моля те, кажи ми! Що за болест би довела баща ми до това състояние?!

Момичето въздъхна и погледна право в очите му.

— Само той може да ти го каже.

— А господин Рай? Кога ще се върне? Искам да говоря и с него!

— Той има важна работа в Цитаделата. Напоследък е обсебен от нея. Съжалявам.

Жената обърна пронизващия си поглед към Сей и Джак. Нещо в нея ги накара да потръпнат — сякаш тя виждаше право през маската им и разбираше измамата, в която участваха.

— Благодаря ти за всичко, Стела! Ако не се беше отзовала толкова бързо... Моля те, предай благодарностите ми на господин Рай. Кажи му, че искам да го видя!

— Учителят ще се зарадва. Той се възхищава на това, което си направил, Дариус! — каза Стела. — Показал си завидна храброст, също като баща ти на тази възраст. Лордовете ще оценят това.

Дариус се боеше точно от това. Той промълви смутено:

— Не всичко, което казват, е истина.

— Подвигът ти ще се разчуе, дори и да не искаш. Колегите ти от академията трябва да минат през бойна тренировка, за да бъдат допуснати до Ордена на Пазителите. Но след това, което направи, сигурно ще станеш най-младият им член. Това ще те издигне много в очите на генокрацията.

— Същото може да се каже и за теб, Стела — каза Дариус, мъчейки се да отклони темата от себе си. — Вече те наричат дясната

ръка на Максвел Рай. Почти толкова добра си, колкото него. Между другото, спомняш ли си нещо за старите му експерименти?

— Старите му експерименти?

— Да. Онези, за които се говореше в академията... експериментите му с фоксери. Мисля, че единият от слугите ми може би се нуждае от... лечение.

Лицето на Стела се промени. Дариус бързо разбра, че е казал грешното нещо.

— Ще трябва да говориш за това с него. Ще бъде на турнира с фоксерите. Но те съветвам да не вземаш тези слухове за истина.

— Разбира се. Благодаря ти. Сега мога ли... да видя баща си?

Стела поведе Дариус към стаята.

— Успяхме да премахнем по-голямата част от шиповете на лицето му. Ще има белези, но поне засега може да каже, че са от падането му. Все пак болестта му е сериозна. Имал е подобни оплаквания и преди, но тази болест е много по-агресивна. Без да знаем източника, няма да можем да го излекуваме. Симптомите ще продължат да се появяват и ще е все по-трудно да се скрият.

— Искам да го видя.

— Изглежда, че е възвърнал разсъдъка си. Все пак, съветвам те пазачите да останат навън.

— Не. Те ми помогнаха много при издирването. Баща ми би искал да им благодари лично.

Младият лорд и пазачите му влязоха в стаята на Санкти. Вечерното слънце се пречупваше през кристалните прозорци и осветяваше чистата зала, която беше изцяло посветена на нуждите на лорда.

— Синко... — промълви Санкти, когато видя младежа да се задава, последван от четиримата си спътници. — Толкова... толкова съжалявам...

— Не се безпокой! Ти не беше на себе си. Сега всичко е наред.

Старият лорд се мъчеше да не заплаче. Лицето му бе обвито в бинтове, които скриваха белезите му и когато го видя, Дариус си представи отново ужасната гледка от долината.

— Аз не направих нищо, татко. Не мога да поема заслугата за нещо, което не съм направил. Господин Самбан те спаси. Той съчини

историята, за да ме постави в добра светлина пред Ордена, но аз не заслужавам това признание!

— Самбан... разбира се...

Той погледна към Сей, защото знаеше, че синът му не лъжеше. Макар и в делириум, той беше запомнил лицето на човека, който го бе измъкнал от ръба на пропастта.

— Каквото и да става, синът ми винаги ще е пръв в очите ми. За мен ти също си герой, Дариус.

— Но Самбан те спаси, не аз!

Лордът вдигна ръката си и го прекъсна:

— Ти дойде след мен, макар че не си опитен ездач. В момента, в който се наложи да поемеш отговорност, ти защити фамилията ни. Що се отнася до теб, Самбан...

Лордът изгледа Сей и Джак, който се криеше отзад.

— Ти... наистина си мой съюзник. Макар че не знам много за теб... Макар че искаш да оставиш миналото си скрито... Всички имаме нещо за криене. Ти дойде след мен в момент на слабост. Ти... спаси честта на семейството ми. Благодаря ти за това.

Тези думи почти изпълниха Сей с гордост. Но това бе човекът, държащ баща му в дома си като опитомено куче.

— Благодаря Ви, сър! Но не желая признание. Синът Ви има по-голяма нужда от това.

— Така е... — каза Маркус и опита да се изправи, но раните не му позволиха. — Изглежда... че тази фамилия има врагове...

— Врагове, сър? — Сей се постара да изглежда изненадан.

— Мислех, че старата ми болест се е влошила, но ученичката на господин Рай е намерила нещо ново. Болест, която произлиза от дълбочините на номадските земи... която би унищожила репутацията ми в този град. По време на войната някои от командирите, които нападаха номадски села, докарваха този позор и у дома. Когато Ордена разбра за това, всички те бяха отлъчени и изгонени от града. Но аз не съм от тях! Кълна се! Мисля, че някой от съперниците ми ме е отровил, за да хвърли този срам върху семейството ми!

Дариус пребледня, макар че сам бе видял състоянието на баща си.

— Елон би направил всичко, за да опозори фамилията ми и да изкупи всичко, което имам! Хващам се на бас, че алчното копеле иска

да се добере до земите ми!

Сей се замисли. Той знаеше, че най-вероятно Клер Санкти се бе опитала да отрови баща си. Но беше по-добре лордът да не го научава.

— Имате ли доказателства, сър?

— Не. Няма как да знам със сигурност.

— Ако това е истина, трябва да изпратите дъщеря си някъде надалеч. Съпругата Ви — също. Няма как да знаем кой се опитва да Ви убие. Освен...

— Освен?

— Ако отидем в турнира. Но не за да участваме. Трябва да останем непроменени. Можем да отидем в Цитаделата и да подслушваме разговорите на лордовете, с помощта на сина Ви. Никой няма да заподозре двама фоксери и млад, неопитен лорд. Но... трябва да прикриете това, че сме непроменени.

— Самбан... — въздъхна лордът. — Не мога да го направя. Дори и да успея да убедя господин Рай да Ви прикрие, ще присъстват и гости от Върха! Не мога да позволя да направите нещо толкова опасно! Не мога да позволя Вие и синът ми да се изложите на такава опасност!

— Синът Ви, господин Санкти, е по-смел, отколкото си мислите! Що се отнася до мен, Вие ме спасихте от сигурна смърт. Спасихте и Джак. Дължим Ви живота си, не защото сте лорд, а защото сте добър човек!

Джак седеше с увиснала челюст, потресен от манипулациите на Сей. Но на измореното, пронизано от белези лице на лорда се изписа усмивка. Болестта бе сломила строгостта му. Той погледна към сина си.

— Дариус. Не мога да те помоля да направиш нещо такова. Трябва да те отпратя, заедно с Клер!

— Не! — настоя младият лорд. — Аз... ще ти помогна. Не искам да ме отпращаш!

Не беше станал смел. Просто не можеше да си позволи да бъде разделен от Динара.

Сей опита да прикрие усмивката си.

— Още едно нещо, сър. Човекът, който се опитва да Ви убие, вероятно ще присъства на турнира. С него може да има фоксери. Ще трябва Антон и Крах да дойдат с нас.

Сей си играеше с огъня. Но Беше по-удобно Антон, Рай и спиралата да са на едно място, когато се опита да избяга.

Санкти потъна назад с тежка въздишка.

— Трябва да помисля... Това е опасно предложение. Трябва ми време да реша. Моля, оставете ме засега. Това е ден, за който предпочитам да забравя.

Сей склони глава и пое към изхода. Преди да напуснат, старият войник ги спря и изрече с лека усмивка:

— Така и не се научи да ми казваш милорд, момче...

* * *

— Ще те убия, Сей!

Цялото уважение на Джак се бе изпарило и той мислеше единствено колко далеч от правия път на Братството го бе отвел Сей. Дватамата тренираха един срещу друг в отделението на слугите и Джак беше толкова настървен, че Сей с трудност отбиваше ударите му.

— Не съм пребродил половината свят, за да умра в проклетия турнир на фоксерите! — изръмжа Джак, замахвайки силно с тренировъчната си тояга. В ръцете му леката пръчка обаче имаше силата да строши ребрата на здрав мъж.

— Трябва да намерим Рай. Той е единственият шанс да променим баща ми обратно.

— И после какво?

— Не се грижи за това. Аз ще получа своето, а ти ще можеш да блеснеш пред всички лордове с уменията си. Вече си по-добър от Антон и Крах взети заедно. Боят е в кръвта ти!

Това разяри Джак още повече. Той взе някакво хапче от медальончето си, глътна го и стовари тежкото копие само на сантиметри от тялото на Сей.

— Какво е това?

— Лекарство от Братството. Помага ми да се концентрирам!

Със следващия удар Джак почти счупи една от отвесните греди в залата за упражнения.

— Хапче за глупост! Знаех си!

Сей се хвана за парапета и срита Джак в гърдите, пращайки го с няколко крачки назад. Това обаче само накара големия мъж да промени стратегията си. Той се засили, готов да счупи крехкото дървено препятствие на парчета. Сей нямаше избор, освен да избяга още по-далеч.

— Добре де, добре! Значи трябва да ти разкажа целия си план. По дяволите, кога стана толкова недоверчив?! — извика Сей, докато търсеше ново място за укритие.

— Ха! И какъв план е това? — подвикна Джак, без въобще да забавя атаката си.

— Нямам никакво намерение да участвам в турнира. След като намеря Рай, ще напуснем. А междувременно, ще се ослушваме кой от лордовете има зъб на Санкти. Отчето ще е там. Най-много подозирам него.

— Стига лъжи! Братството помага на лордовете!

— Сега говорят лекарствата, които са ти дали! На кого имаш повече доверие? На онзи поп, или на Санкти?

Това не помогна. Джак заудря още по-силно, докато Сей се опитваше да избяга.

— Не ми говори за доверие! Ти си промил мозъка на Дариус! Опитваш се да ги предадеш, нали?!

Замахът, който последва, едва не отнесе главата на Сей.

— Ще се успокоиш ли, проклет глиган такъв? Опитвам се да им помогна!

— Не искаш да помогнеш на никого, освен на себе си! Ти си... лош човек!

— Слушай ме! На никого не съм промивал мозъка! Хлапето ме следва, защото се е забъркал в куп неприятности и *помоли* да му помогна! Чакай да ти кажа какви ги беше надробил!

— Кажи, де! — изкрещя Джак, без да забавя атаката си.

— Спомняш ли си онова мургавото момиче? Оная, която те зяпаше с големите си очички?

— Да?

— Тя не е слуга! Останала е непроменена, също като нас! А хлапето я е държало при себе си, зад гърба на баща си.

— Как така „при себе си“?

— Ей-така, в леглото му! И не само там!

— Не... Това е...

— Престъпление, да! Престъпление срещу Безсмъртния — каза с лек присмех Сей. — И човекът, който му помагаше и после го изнудваше за това, е твоят приятел, свещеникът от Братството!

— Това са глупости! Ти си полудял!

— Така ли? Знаеш ли кой посещаваше имението, докато старият пръдльо ставаше все по-болен? Свещеникът е замесен, но още нямам достатъчно доказателства! Затова искам да отида в Турнира на лордовете! Ще намеря Максвел Рай! И ти ще ми помогнеш!

— Няма да го направя! Отдавна отрекох насилието! Тренирах с теб, защото господин Санкти ми заповяда, но няма да участвам в битки на живот и смърт! И няма да нарушавам законите на Безсмъртния, дори и ако господин Санкти...

— Бъде убит? Отровен? Само ще си стоиш, докато старият умира пред очите ти?

— Не! Но... има закони, които са по-важни дори от него! Златните деца... волята Безсмъртния са върховни! Не можем да се преструваме на фоксери пред цялата генокрация!

— Слушай! Този „безсмъртен човек“ не съществува! На върха на този замък няма никого! Подозирам го от много време насам и мисля, че благородниците също го знаят! От колко време не го е виждал никой? Петдесет години? Цял век? Това е защото сигурно е умрял.

Джак беше твърде шокиран, за да отговори.

— Не си ли забелязал лицата на благородниците, когато изричат името му? И те сигурно го подозират!

— Безсмъртният лорд съществува! Знам го! Златните деца — също!

— За тях не знам. Ще видим на турнира, нали?

Джак стисна зъби и остави тоягата. Беше безпомощен. Трябваше да помогне на лорд Санкти. Сей остана с него, за да му прави компания, за да му помогне да се подготви. Цял следобед говореха за миналото си. За миналото на Сей в мината. И за хората, които бяха загубили. Разказа му за Мая. И за Мосю. Малко по малко Джак започна да разбира причините зад действията на Сей.

— Ти... наистина си луд — каза той с въздишка.

— Трябва да те запозная с Ранк. Всъщност, трябва да те запозная и със Самбан. Ще ми се да го срещна, докато ти си с мен.

— Аха... Онзи, от когото си откраднал името си? Нахалството ти няма край!

— Копелето сигурно иска да забие нож в гърлото ми. Но ми се ще да видя някакво познато лице. Е, освен едно...

— Кое?

— Освен бившия ми господар. „Собственикът“ ми. Май не съм ти разказвал за него. Онзи, който твърдеше, че ме притежава.

— Собственикът на мината ти.

— Да, Виждах лицето му навсякъде. По стените, на екраните. Дори в сънищата си. След време дори започнах да вярвам, че му принадлежа. Напомня ми на начина, по който гледате към Безсмъртния. Затова искам да избягам. Ако щеш, съди ме, но поне ме изслушай. Не искам да притежавам никого и да бъда притежаван. Санкти е добър човек, но той притежава баща ми.

Джак си спомни за брат си. Затова чувстваше симпатия към Сей, въпреки греховете му.

— Господин Санкти е различен. За него слугите не са собственост.

— Знам. Не го мразя. Не искам да умре. Затова искам да знам, че е в безопасност, преди да тръгна.

Джак седна на земята.

— Остави ме да си помисля. Ако ще те следвам, трябва да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че ще помислиш да останеш.

Сей кимна, макар че не го вярваше.

Вечерта двамата получиха нареждане да се изкъпят и преоблекат в чисто нови дрехи, които щяха да получат направо в съседните си стаи. За да убие време, Сей измисли игра и покани Джак да участва. Той хвърляше малки камъчета по слугите, минаващи долу, опитвайки се да уцели маските им. Когато успееше, те се оглеждаха озадачено и продължаваха по пътя си. Отначало Джак отказваше да участва в това варварство, но когато Сей уцели мишената три пъти подред, мъчейки се да задържи смеха си, Джак се почувства длъжен да бие постижението.

— Това е ужасно!

— На бас, че мога да го уцеля право в носа!

— Носа? Глупости!

Сей се прицели. Камъчето рикошира и влезе в окото на горкото същество.

Двамата се скриха и скоро на вратата на Сей се чу почукване. Отдъхнаха си, когато в стаята влезе друг слуга, прегърбен над прилежно сгънат комплект дрехи. Имаха онзи лъскав зеленикав оттенък, характерен за всички фоксери в Регал. На тях бе избродиран красивият герб на фамилия Санкти. Красивата бяла роза. А отгоре бе поставена по една чисто нова черна керамична маска.

Дариус и пазачите на баща му чакаха на предната площадка.

— Е, щастлив ли си? — попита момчето.

— Защо?

— Защото постигна това, което желаете. Баща ми се съгласи да поеме риск и да прикрие самоличността Ви. Цялото ми семейство може да бъде отлъчено заради това.

— Семейството ти може да бъде отлъчено и без това.

— Или може да се издигне, заради теб. Беше ми предложено членство в Ордена. Не толкова заради смелостта ми. По-скоро от милост и съжаление.

— Ако си мъдър, ще се възползваш от това.

— Предполагам, че трябва да Ви благодаря — каза Дариус с половин усмивка. — Що се отнася до Максвел Рай и предмета, който искахте да си получите обратно; те ще бъдат в Цитаделата тази вечер.

— Значи и ние ще бъдем там. Не искам да натежавам на този благороден град с присъствието си твърде дълго.

Сей се усмихна и сложи черната маска. Джак направи същото.

— И още едно нещо — каза момчето.

— Какво?

— Ти си ужасен човек.

ЦИТАДЕЛАТА

Цитаделата на Регал беше туптящото сърце на големия град. Тя се издигаше над спокойните паркове и градини като гора от злато, стъкло и мрамор. Центърът бе събрал всички благородни фамилии от Високите земи, дошли да усетят войнствената атмосфера на Турнира. Разкошът и съревнованието привличаха дори благородници самия Връх — земята, в която се предполагаше, че живее Безсмъртния. Те бяха нещо съвсем различно от лордовете. Винаги апатични, винаги заобиколени от десетки слуги, грижещи се за тях като новородени. Дори лордовете на Регал се страхуваха да ги обидят или наранят. Казваха им „златните деца“ не заради това, а защото в тях течеше кръвта на Безсмъртния им баща. Те бяха преки наследници на човека, който бе сложил начало на света. Човек, когото дори лордовете не можеха да виждат. Носеха се легенди, че златно дете никога не бе загивало в битка. Но това бе, защото те бяха прекарвали цялата война в недосегаемия Връх на Света, далеч над цялата врява и кръвопролитие. Но сега, когато войната беше свършила, те отново бяха дошли в Регал.

Из огромната зала, опушена в синкав дим от пурети и осветена в топли светлини, се придвижваше пълен мъж със златна зализана коса и зачервено, почти детинско лице. Той се поклащаше леко наляво и надясно, носен с трудност от няколко прегърбени слуги. Мъжът надигна лявата си ръка и бавно я протегна напред.

— Там! Искам да ме отведете там!

Слугите изпъшкаха, завъртяха преносимото кресло надясно и потеглиха напред, внимавайки да не се препънат в някоя от изпитите бутилки, търкалящи се по земята.

Дариус седеше в най-тъмния край на залата с мрачно изражение. Дълго време се опитваше да изглежда важен, но повечето от членовете на Ордена дори не го разпознаваха. Джак и Сей стояха до него, смаяни от почти всичко в голямата зала. Явно не бяха виждали такова богатство, толкова много скъпа храна и алкохол, струпани на едно място. Повечето беше разсипано по земята, но слугите успяваха да почистват бъркотията почти толкова бързо, колкото господарите им я

произвеждаха. Джак беше особено объркан, защото в историите на Братството, генните лордове бяха почти ангелски, божествени създания. Ако въобще пиеха, те го правеха от учтивост, в името на протокола. До този момент, той дори не беше сигурен, дали алкохолът въобще влияеше на подобрената им кръв и неостаряващите им тела. Явно влияеше. Той забеляза, че те носеха светещи гривни за безопасност, с които повикваха най-близкия слуга, ако имаха нужда от помощ. В хаоса на всичко това, дребните, безобидни слуги успяваха да поддържат невероятно темпо и да координират действията си почти без никакви грешки.

— Гледай къде стоиш, въшка такава...! — озъби се леко попийнал благородник, който се бе завъртял с чашата си твърде бързо, без да вижда малък слуга в бяла маска, опитващ да избърше разляно вино по масата му. В първите няколко мига той бе готов да изрита нищожното същество, но гневът му премина бързо, след като слугата му подаде малко синьо картонче и направи извинителен поклон.

Дариус гледаше към забавленията на останалите лордове с видимо раздражение, но все пак това беше част от новия живот, с който трябваше да свиква. Всички бяха толкова помпозни, толкова надменни и скучни — единствената им тръпка в живота бяха съревнованията и игрите, устроени, за да придадат романс на една иначе ужасна война. Дариус не бе дете на войната. За разлика от повечето присъстващи тук, той дори не си спомняше кървавата орда, нито пък помнеше битките на баща си, нито пък „Нощта на мира“. Не си помнеше и великия триумф над номадите и натикването им в малки изолирани градчета на запад. Нямахше истории, които да разказва гордо пред другите. Той беше само посмешница. Най-младият и неопитен член на Ордена, от когото всички щяха да искат да се възползват. Но дълбокото му размишление беше прекъснато, когато над него се извиси тъмна сянка, която скри светлината от прожекторите.

— Ти ли си лорд Санкти? — каза провлачено тъмният силует.

Дариус погледна нагоре. Видя нещо като човек, огромно тяло, покрито в топове изящен червен плат, заобиколено от слуги, два пъти по-дребни от него. Тялото беше огромно, едва носено от изнемошелите слуги, но на лицата им се четеше само благоговение. Те нямаха маски и сякаш бяха в екстаз да носят това същество на гърбовете си. Измежду течащите пластове атлазен плат се приплъзна тънка ръка.

Пръстите бяха изцапани в някаква храна и лъщяха на светлините, което за миг отклони вниманието на Дариус. Той каза объркано:

— М... моля?

— Попитах, дали ти си лорд Санкти — каза тялото с тънък глас.

Дариус беше твърде объркан, за да отвърне. Нещото искаше да протегне ръка. То се мъчеше да стигне до фоксерите му.

— Чакайте малко! Кой сте Вие?

Дариус беше спрял от двамата генни слуги. Изглеждаха болни. В очите им имаше някакъв разсъдък, неприсъщ на слугите. Лицата им носеха постоянна усмивка, а очите им бяха бледи и червеникави. Едното от тези създания се приведе към младия лорд и изхленчи:

— Господарят Галиус иска!

— Моля?

— Господарят Галиус искааа! — повтори другият с подмолен глас. — Той трябва да получи това, което иска!

Дебелият лорд се протегна от креслото си и посегна към Джак:

— Ела при мен! — По ситните зъби на Златното дете се виждаха обелки от фъстъци, докато се разпореждаше с изтънял гласец:

— Заповядах ти да дойдеш! Не знаеш ли кой съм аз?

Без да се замисля, Джак подскочи и пристъпи покорно към благородника. Това беше златно дете. Човек можеше да бъде осъден на смърт, ако само го докоснеше без позволение. Знаеше, че във вените на този човек течеше святата кръв на Безсмъртния. Кръвта на първите заселници, непролята от хиляда години.

— Подай ми ръката си!

Джак изпълни заповедта.

— Оставете слугите ми на мира!

Лорд Галиус не обърна внимание на момчето. Без да изтрива мазните си пръсти, хвана ръката на Джак и я приближи до лицето си, след което започна да оглежда дланта му.

— Кой по дяволите сте вие? — каза Дариус, опитвайки да си придаде повече мъжественост, отколкото позволяваше младежкият му глас.

— Аз съм лорд Галиус. Противникът ти в първия кръг. Не искам да правя скандал. Тук съм само, за да те предупредя. Откажи се от турнира сега и си спести унижението.

— Да се откажа от турнира? И защо да го правя?

— Едно птиче ми каза, че може би има нещо нередно с фоксерите ти.

„Едно птиче...“ — Сей веднага се досети за Клер Санкти. Тя ли стоеше зад всичко това?

— Нямам какво да крия! Ако искате, говорете с господин Рай за фоксерите ми!

— Мнението на този номад не ме интересува. Имам свой начин да разбере истината. Инквизицията ще посети Регал много скоро, освен ако не се откажеш от двубоя.

Дариус започна да усеща биенето на сърцето в гърлото си. Той каза с настървение, което изненада самия него:

— Разкарай се от слугите ми! Няма да се откажа от двубоя!

— О? И кой ще ме спре? Ти ли? Младши член на Ордена? Хлапе от най-слабата фамилия в Регал? Хайде да видим как фоксерите ти издържат на болка!

Той грабна кутрето на Джак и започна да го извива. Джак веднага изпита остра болка, но опита да я сдържи. Знатното дете все по-настървено извиваше пръста му, сякаш искаше да го изтръгне напълно. Преди да успее обаче, той чу весел глас, идващ отзад:

— Галиус! Добре дошъл! Виждам, че си се запознал с младата надежда на Ордена! Надявам се да запазите енергията за турнира, а? — викна стар лорд, облечен в дълга бяло-златиста униформа, носена от ветераните по време на мир. Беше Председателят на Ордена. Зад едрият мъж вървяха още няколко члена, начело с Елон, който носеше самочувствието си като медал. Когато видя младия Дариус, той излезе напред и каза гордо:

— Добре дошъл в Ордена, момче! Преди имахме малко спречкване, но се надявам баща ти да е добре!

Дариус кимна.

— Чакайте малко! Говорех си с младия господин! Нямате право да ни прекъсвате! — възкликна златното дете. — Тъкмо обсъждахме много важен въпрос за първия ни двубой!

— Хайде, Галиус, знаеш как стоят нещата! — усмихна се Председателят. — Не можем да те оставим да сплашваш един от нашите хора по време на турнир. Правилата са си правила.

Галиус стисна зъби, ядосан и унижен. Той пусна пръста на Джак като дете, принудено да остави любимата играчка.

— Предайте поздравите ни на приятелите си, лорд Галиус — каза Елон. — Надяваме се битката да е честна и почтена.

Златното дете не отговори. Той просто заповяда на слугите си да го отвеждат в ложата за гости и Дариус бе залян от силния мирис на парфюм, идващ от него.

— Ще се видим в третия кръг, лорд Галиус! — подвикна Елон предизвикателно. Всички знаеха, че момчето вероятно щеше да загуби от златното дете, но едно стъпало нагоре го чакаше Елон и неговите „Три сестри“. Единствените жени-фоксери в Регал носеха славата на безпощадни и технични бойци и малко хора искаха да се срещнат с тях толкова рано в състезанието. Галиус очевидно искаше получи предимство на всяка цена.

— Надявам се да не те е изплашил твърде много, момче! — каза Председателят. — Досега не си срещал златно дете, нали?

— Не... всичко е наред — каза Дариус, но гърлото му беше толкова пресъхнало, че едвам говореше. Председателят се усмихна и сложи грамадната си ръка върху рамото на момчето.

— Проблемът на този тип е, че е едно от четиристотин деца, чакащи одобрението на баща си. Едва ли Безсмъртния ни лорд въобще знае името му.

Дариус успя да си поеме дъх. Сей — също.

— Хайде, момче! Време е да се позабавяваме! — каза Елон. — Момчетата в Ордена ще се радват да се запознаете!

Лордовете заведоха Дариус към огромна маса в осветения край на залата, точно до ръба на арената. Отвъд парапета се откриваше широка гледка към зрелището на показните боеве, а над тях се веселяха десетки лордове от различни градове, които не се сдържаха и хвърляха по някое парче храна на ринга, за да разнообразят битката. Високо над арената се извисяваха няколко луксозни ложи, запазени за най-важните гости на състезанието.

— Гледай ти, самият Максвел Рай е дошъл да ни гледа. Трябва да се постареем, а? — подсмихна се един от лордовете на масата.

Сей опита да види човека, когото търсеха. Рай беше в една от далечните ложи — до него нямаше слуги, само Стела — момичето от болницата.

— Ако питаш мен, номади като Рай не трябва да имат никаква власт в този град. — каза с дрезгав глас един от лордовете, които бяха

започнали с напитките отрано. Беше пълен, със зачервени очи, кипящи в неприязън.

— Кръвта им никога няма да е чиста, колкото и да се опитват! И все пак се преструват на благородници! Не сме спечелили войната с номадите, за да може тези мелези да се разхождат, сякаш притежават града!

— Дръж езика си зад зъбите! Излагаш се! — каза строго Елон. Повечето лордове изпитваха същите чувства към номадите в града, но имаха достатъчно разсъдък, за да не ги показват толкова открито.

— Приказвай каквото щещ, но този номад иска пак да участва в състезанието! Използва го само, за да се изфука!

— Стига глупости, това е само показан двубой! Ядосан си, защото последния път фоксерите ти загубиха срещу неговите. Хайде, тук сме за забавление!

— Забавление? Ха! Онези чудовища нямат никаква тренировка, само генетика! — рече пълният лорд и смръкна щипка „подобрител на паметта“. Сивият прашец нямаше особен ефект върху възможностите на мозъка, но вършеше чудеса с пиянския ступор.

— Ако не беше отглеждал фоксерите си като прасета преди зима, щяха да се справят по-добре! — засмя се Елон.

— Трябва да имат повече маса! Масата значи сила!

— Като сме заговорили за прасета, гледайте там! Ето че и отчето е решило да покаже дебелията си зурла. Май бизнесът му напоследък не върви — днес е докарал само две курви на купона.

Той погледна към останалите за одобрение, но от другата страна срещна само стряскащо строгия поглед на Председателя и усмивката му бързо изчезна. Всички знаеха, че бе прав. Свещеникът беше още един номад, настанил се твърде удобно по високите етажи на града. Но както и Максвел Рай, той вършеше важна работа.

Сей забеляза, че отецът приемаше залагания — също толкова легално, колкото всичко друго, което правеше в града. Лордовете не искаха някой от тях да изгуби цялото си богатство за една вечер и да изпадне до нивото на номад или слуга, затова залозите бяха малки, но все пак достатъчни, за да направят мачовете многократно по-интересни. Дариус и Сей гледаха внимателно. Свещеникът бе човекът, за когото бяха дошли тази вечер. За подходящата цена, той можеше да им осигури достъп до оръжейния склад. За още по-добра — да им даде

информация и да запази всичко в тайна. След няколко двубоя, в които един фоксер се оказа с изкълчена ръка, а друг бе загубил част от ухото си, на масата дойде малък слуга, който започна да оглежда лордовете. Когато стигна до Дариус и видя гривната му, подаде малка картичка, изписана с красив, тънък шрифт. Дариус я взе и прочете:

„Моля, последвайте този ням слуга към оръжейното отделение. Тя ще Ви покаже пътя към склада и когато изберете подходящо оръжие, ще Ви съпроводи обратно до масата Ви. Можете да я питате за места и хора. Ако имате по-сложни въпроси, помолете я да извика началника си.“

— Какво? Още не сте си избрали оръжие? — възкликна Елон, когато видя малката картичка. — Страхотно, ще дойда с вас! Ще ти препоръчам нещо, с което да победиш онова златно дете! Всички си имат слабо място!

Преди Дариус да се възпротиви, Елон го тупна по гърба, почти изкарвайки дъха му, и го поведе надолу към оръжейното отделение.

Подземната част на Цитаделата беше съвсем различен свят. Напред-назад обикаляха слуги и номади в оцапани работни дрехи. Стените на каменните коридори бяха осеяни с тръби, а тук-там се правеха ремонти. Ако центърът на Регал беше велик кораб с важни гости, то подземие то беше машинното му отделение, пълно с хора, които не трябваше да се приближават твърде много до празничната обстановка. Един от номадите сбърка Дариус за млад помощник и вдигна ръка, за да му даде някаква задача, но когато се приближи и видя дрехите му, изплашено сведе поглед.

Дребната няма слугиня вървеше с къси крачки през навалищата и със заучени движения показваше пътя към оръжейния склад. Явно бе научила всичко наизуст и можеше да го направи със затворени очи. В опиянението си тя неволно бутна ръката на Елон и той разля част от виното върху дрехите си. Лицето му внезапно почервения от гняв. Той грабна слугинята и жестоко я блъсна настрана. Тя залитна, удари се в стената и счупи парченце от маската си. Десетките ѝ картички се пръснаха по земята и тя започна да ги събира.

— Тези стари слуги са безполезни! Не знам защо въобще ги държат!

Елон погледна към Дариус, сякаш нищо не бе станало:

— Ще се постарая да бъде отстранен за неудобството. Мога да поръчам приспиване. Тези неща не могат да продължават!

Слугата застина на място. Но Елон я погледна и заповяда:

— Е, какво чакаш? Продължавай!

— Няма нужда... да го правите... — каза плахо Дариус, но Елон не го чу и потропа на вратата на оръжейната. Малкото прозорче се отвори и от другата страна се показа стар мъж със строго съсухрено лице. От прозорчето се показваха и три механични пръста.

— Господарю Елон! От дълго време не сте посещавали малката ми бърлога! Сестрите вече не са ли доволни от копията си?

Мъжът откряна вратата с механична ръка. И двете очи на човека бяха изкуствени. Обли очни ябълки с плоска, мембранеста леща, твърде голяма за размера им. Каквото и да виждаше този, едва ли беше ясно. Ръката му бе изящно изработена, но твърде проста, за да прави нещо друго, освен хващане и отпускане. Човекът избута портата и ръката му изтрака като детска играчка.

— Моля, влезте! Как са сестрите?

— Сестрите са добре, Гил. Но зрението ти е ужасно, както винаги. Това не са сестрите.

— А, виждам! — човекът присви грозните си очи.

— Заложил на мен докато можеш, Гил! Този път ще бия тези нагли копелета от Върха.

— Бих го направил, сър... Но се опасявам, че изисканите хора на горния етаж ще се оплачат от присъствието ми...

— Както и да е, доведох един младеж с мен. Момчето на Санкти. Ще участва за първи път и още не е избрал оръжие за фоксерите си. Искам да му намеря нещо добро — все пак рано или късно ще наследи баща си.

— Разбира се, господаря Санкти! А къде е... помощникът, който изпратихме за Вас?

— Онова нещо ли? Слушай, Гил, искам да поръчам отстраняване! Войната свърши! Не може висши лордове да се обслужват от тези износени парцали! Половината имат липсващи пръсти и зъби, за бога!

— Отстраняване?

Майсторът сви очи и изгледа дребния слуга. Тя беше наследство от войната. Един от многобройните слуги, помогнали за защитата на

града. Повечето бяха безполезни, живеещи от милостта на лордовете, които се преструваха, че не виждат недъзите им.

— Да! Искам да приспите това нещо! Трябва ли да пиша официална заповед? Хайде, Гил, от колко време се познаваме? Осем години?

— Сър... не мисля, че е нужно.

— Аз пък съм сигурен! Това нещо разля вино по дрехите ми! И не е за пръв път!

— Бих искал... да бъде запазено живо — каза изведнъж Дариус.

— Моля?

— Аз... не искам първият му двубой да бъде опетняван с кръвта на слуга. Би било лош късмет.

Елон се намръщи. Сей беше впечатлен. Настойчивият поглед на момчето успяваше да разубеди по-старшия лорд.

— Тогава милост.

Строгото изражение на Елон се преобрази в усмивка.

— Разбирам. Да си призная, и аз бях малко суеверен, когато участвах за пръв път. Ще спреш да се притесняваш, когато събереш малко опит.

Човекът с механичната ръка въздъхна от облекчение. Той опита да смени темата и се приближи към пазачите на Санкти. Сей изглеждаше впечатляващо в дрехите на фоксер. Беше спокоен и висок. Кой би си помислил, че зад тези дрехи стоеше номад с кръв, омърсена от гняв.

— Миришат странно. Наскоро ли са опитомени?

Съсхреният старец посегна към маската на Сей, но той хвана металната му ръка, която издаде мъчителен, скърцащ звук.

— По-добре не ги закачайте. Все пак са бивши престъпници и не знам колко добре е подействало опитомяването.

— Да... разбира се.

— Така значи, момче? Татко ти най-накрая е купил нещо интересно! — Елон грееше от вълнение. — Чудя се как ли ще се справят срещу трите сестри! Хайде да изберем оръжие! Какво ще кажеш за бойна брадва?

— Бравдите са твърде опасни, дори като ги притъпим, сър. Не са позволени. Но конфискуваме разни други оръжия от затворници и

престъпници. Какво ще кажете за чифт бойни ръкавици? Имаме голям избор.

— Не, искам да видя старите принадлежности на фоксерите ми! Онези, които сте конфискували! — настоя Дариус. — Може би ще се справят по-добре с оръжия, които вече познават.

— Добре... — въздъхна мъжът с металната ръка. — Имахме такава добра колекция от камшици. Никой не харесва камшиците ми...

Старият майстор ги отведе към голяма работилница. Блъсна се в сноп копия и се ядоса на някаква кожена броня, която обърка за един от работниците си. Няколко чирака работеха над купчина оръжия и се опитваха да ги пригодят за състезанието. Готовите продукти се нареждаха отстрани по вид и големина. Сей веднага забеляза нещо свое. Малкият му кликер бе счупен и захвърлен настрана, защото явно никой не бе намерил приложение за него. По-нататък намери разнообразие от малки джунджурийки — гвоздейчета, притъпени ножове, куки, вериги и ръкавици с шипове, а в самия край на работилницата стояха най-тежките оръжия — копията, железните палки и чуковете.

Когато пристъпи напред, той забеляза, че един от работниците беше подложил голяма метална тръба върху струг и дълбаеше нещо в стената ѝ. Сей се приближи и с ужас разбра, че младият чирак работеше върху спиралата му. Младежът я бе „украсил“ по свое усмотрение — едната ѝ половина бе очукана и изкривена, а в другата чиракът бе изрязал внушителни зъбци. Изглеждаше ужасно, но резултатът явно му бе харесал толкова много, че той дори бе издълбал името си отстрани. Т вече носеше името „Морт“.

— Това ли е? — попита управителят на склада. — Не ни изглеждаше опасно, затова решихме да дадем на момчетата да се позабавляват. Можем да добавим още малко зъбци в предната част, а?

„Морт... По дяволите, Морт?!“ — Сей едва се сдържаше да не събори чирака от стола му и да не изтръгне спиралата от ръцете му.

— Няма нужда — побърза да каже Дариус, който забеляза гнева на Сей. — Отлично е.

За Сей беше малко утешение, че спусъкът все още беше непокътнат. Това значеше, че може би центрофугата още работеше. В отчаян опит да открие нещо добро в ситуацията, той се замисли дали

във вътрешните стени не се бяха събрали малко песъчинки излишен нулит, които все още да бъдат използвани.

— Добре... Щом настоявате! — майсторът почеса главата си с истинската си ръка, защото другата вероятно щеше да откъсне парче от скалпа му. — Ще я оставим ей там, при тежките оръжия. И все пак, помислете за бойните ръкавици!

— Не!

Търговската му усмивка избледня. Грозните му очи премигнаха, почти тъжно. Сей се успокои, когато артистично надареният чирак изключи струга си. Сега оставаше само да намерят Максвел Рай.

Дариус се върна на голямата маса, където повечето лордове вече бяха достатъчно пияни, за да забравят парите, които бяха изгубили, залагайки на двубоите. Дори бузите на стария председател се бяха зачервили, макар че той отказваше да покаже по-веселата си страна пред по-младите членове.

— Дариус! Ела тук, момче, не искам да съм единственият трезвеник на масата — рече едрият председател, мъчейки се да изглежда сериозен.

— С удоволствие, но... къде е господин Рай? — попита момчето, когато забеляза, че ложата на генетика беше празна.

— Излезе преди половин час. Сигурно е още в Цитаделата. Защо ти е притрябвал? За някакво подобрене ли? Вече си достатъчно хубав, Дариус, момичетата само теб заглеждат! Смили се над нас, момче!

Лордовете се засмяха. Дариус се усмихна смутено и остана с тях няколко минути, за да избегне подозрения, след което се извини и стана от масата.

Навън беше студено — нощната буря отново се задаваше, но този път изглеждаше, че червеният прах ще бъде придружен и от дъжд. Докато вървяха към една от изпразнените улици, Дариус започна да изглежда притеснен.

— Нямаме време! Къде по дяволите е Рай? Дали... той не е отровил баща ми?

— Не мисля. Защо да го отравя и после да го излекува? Ако искаше да опозори баща ти, Орденът вече щеше да знае за болестта му. Но имам друго подозрение. Няма да ти хареса.

— Какво?

— Сестра ти.

— Не... тя не би направила подобно нещо...

— Да се хванем ли на бас? Тя отрови слугите. Направи го, за да си го върне на мен!

— Глупости! Имаш ли доказателства?

Сей не можа да отговори.

— Сигурно е Елон! Семейството му отдавна мрази моето! Биха спечелили най-много, ако баща ми бъде изключен от генокрацията!

— Сигурен ли си?

Дариус се замисли. Не можеше да осъди човек на смърт само заради едно подозрение.

— Не. Не съм.

— Тогава... аз ще поема вината.

— Ти? Шегуваш ли се?

— Не. Искам да избягам. Щом Рай освободи баща ми, няма да има причина да оставам. Ще поема вината и ще избягам в червената буря. Ако искаш да се отървеш от Елон или някой друг, мога да кажа, че съм работил за тях. Във всеки случай, скоро ще се махна от главата ти.

— Не можеш! Тоест, ще те убият, преди да стигнеш до Слоновите порти! Дори и да избягаш, ще загинеш в червената буря!

— По-добре, отколкото да умра тук. Освен това, мисля, че мога да използвам оръжието си.

— Значи... наистина си решил да избягаш... — каза Джак с тъга в гласа си.

— Да. Искаш ли... да дойдеш с мен?

Това хвана Джак неподготвен. Дори не беше обмислял да бяга.

— Вече не дължиш нищо на Братството. Тези копелета те продадоха! Ела с мен!

— Отецът... не е лош човек. Той служи на лордовете. Още вярвам в него. Вярвам в Братството!

— Вярваш им, защото са те натъпкали с лекарства, идиот такъв! Не го ли проумяваш? Те правят всичко за пари! Дори биха предали лорд!

— Може би в теб има твърде много омраза, за да видиш истината. Знаеш ли защо ти помогнах? Защо излъгах господин Санкти, за да ти помогна? Не е защото съм наивен. Искях да намериш мир!

— Много жалко! Няма да намеря мир, докато аз и баща ми не се махнем оттук!

— Така ли? Ще намериш ли мир наистина? Баща ти вече го е намерил! Проблемът е в теб!

Сей стисна зъби.

— Мисля... че щяхме да сме добър отбор — измърмори той.

Джак беше изгубена душа. Сей си го представи превърнат във фоксер. Представи си го като нисш слуга, пилеец живота и възможностите си.

— Стой си тук, щом искаш. Аз отивам да говоря с Рай. Ако и той не може да помогне на баща ми, заклевам се, ще убия някого!

Докато вървяха, те чуха глас, идващ от една от по-тъмните улички. Звучеше като свещеника. Той сякаш спореше с някого или беше ядосан, защото гласът му беше дрезгав и заплашителен.

Когато стигнаха до края на улицата, те видяха три фигури в тъмнината, една от които лежеше на земята. Другите две стояха над нея и ѝ пречеха да се изправи.

— Хайде, моето малко змийче! — каза отецът. — Защо си мислеше, че ще успееш да избягаш от мен толкова лесно? Не си ли научи урока по-рано?

Свещеникът се засмя и ритна лежащия човек в стомаха. Фигурата се преви от болка, остана зловещо спокойна в безпомощността си. Това само раздражни отца и той хвърли още няколко силни ритника в тялото му.

— Какъв е този поглед? Мислиш, че някой ще разбере какво си направила? Мислиш, че можеш да накараш да ни изритат от този град? Мен и цялото Братство? Бъди сигурна, това няма да стане.

Отецът дръпна ръката на падналия човек и я стисна, докато от нея не потече тънка струя кръв.

— Мръсната ти кръв! Давала си му да пие от мръсната ти кръв... — рече той с погнуса.

Едва сега Джак забеляза, че дребният човек, който лежеше на земята, всъщност бе младо момиче с мургава кожа.

— Това ли беше последното ти оръжие срещу нас, змия такава? Искаше да ме унищожиш по този отвратителен начин? Искаше да изгонят човек на Бога, защото си тровила един от тях с мръсната ти кръв!

Момичето стискаше зъби от болка. Грубата ръка на свещеника вече беше счупила няколко от костите в китката ѝ.

— Бог никога няма да ти прости, малко змийче! В царството му няма място за създания като теб! Душата ти ще гние. Греховете ти ще я изядат като червеи!

Той стисна ръката ѝ още по-силно. Когато видя кръвта да се стича по ръкава му, отецът се изправи и избърса дланта си.

— Дръж ръцете ѝ... — нареди той на втория мъж. Едрият му помощник веднага притисна момичето към земята. Беше фоксер с червена маска, сигурно нает от свещеника за охрана.

Отецът бръкна в едната страна на расото си и извади нещо, което за първи път промени погледа на момичето.

— Знаеш какво е това, нали? Всичко ще приключи бързо.

В ръцете на отца имаше ръждясал уред, който приличаше на стъкълце с вино, снабдено с механични куки, направени да се вкопчват в кожата. Те се разгънаха и стъгнаха, без синхрон, издавайки методично, дразнещо скърцане. В стъкълцето, оцапано с черти от ръжда, се поклащаше рядка течност, червена като кръв, която започна да се процежда през малка игличка от другата страна.

— Какво по дяволите е това? — прошепна Сей.

— Опитомител — каза изплашено Дариус. — Братството няма достъп до кръвта на Аврора!

„Кръвта на Аврора“, както беше дочул Сей, беше серумът, който генетиците използваша, за да превръщат номадите в генни слуги. Тя бе способна да опитоми възрастен мъж само за няколко часа и да изтрие напълно агресията и варварството му. Генетиците след войната използваша много по-малки концентрации, тъй като новите слуги на Регал приемаха опитомяването си доброволно. Кръвта им се заменяше с тази на Аврора в продължение на няколко дни, защото бързото опитомяване причиняваше огромна болка и нежелани мутации.

Отецът започна да ритамомичето с петата на обувките си и извика:

— Утре ще скимтиш пред вратата на господаря си. Глупавото хлапе ми плати да те оставя непроменена, но ти сама си го причини.

Джак присви очи. Не виждаше добре, но все пак бе успял да разпознае момичето. Беше Динара. Като обладан, той се изправи и тръгна по тъмната уличка.

— Какво правиш? Скрий се! — прошепна Сей. Джак дори не го чу. Той вървеше право към свещеника. Черната му кучешка маска лъщеше страховито в тъмнината. Отецът обаче не я виждаше. Той продължаваше да налага момичето с ритници, твърде унесен в заниманието си. Когато най-накрая чу стъпки зад себе си, фоксерът му вече бе застанал пред него, готов да защити господаря си от непознатия човек.

Свещеникът се обърна назад и видя едрия силует на Джак.

— Свободно, фоксер! Това е само слуга — каза той, още пъшкайки от безжалостния бой, който беше хвърлил на момичето. — Какво правиш тук? Къде са господарите ти?

Когато не получи отговор, свещеникът започна да се чуди, какво можеше да търси един фоксер посред нощ в центъра на Регал.

— Ти... ти един от хората на Санкти ли си? Защо не изтичаш при господаря си? Кажи му, че стоката му е в отлично състояние. Само има нужда от малко пречистване!

Отецът повдигна окървавеното момиче за косата и каза:

— Тя е грешно момиче. Грях, черен като земите, откъдето идва. Но когато свърша с нея, ще бъде кротка като овчица.

— Ти... не си човек на Бога! — изръмжа Джак през зъби.

— Можеш да говориш? — свещеникът изведнъж осъзна, че човекът насреца му стискаше юмруците си от гняв — нещо, което фоксерите никога не правеха. Той се скри зад пазача си. — Защо... защо още не си опитомен?!

Едрият пазач с червена маска тръгна напред, но Джак скочи към него и го сграбчи през кръста, опитвайки се да го изтласка встрани. Фоксерът обаче беше по-силен, отколкото Джак предполагаше. Той хвърли няколко мощни удара в ребрата му и с лекота се измъкна от хватката. Движенията му бяха толкова бързи, че Джак не разбра как пазачът бе минал зад гърба му и го бе хванал през гушата. Джак се стовари на земята, макар че беше по-тежък от противника си. Той се опита да се изправи, но фоксерът уви краката си около тялото му и изпъна гушата му с всички сили.

— Счупи врата му! — нареди свещеникът. — Той е луд! Искаше да ме убие!

Пазачът изтегна тялото си още по-силно, което накара Джак почти да изгуби съзнание. Той се бореше с всички сили, но

противникът му сякаш беше изцяло нова порода, създадена единствено за да убива.

Изведнъж се чу звук от чупещо се стъкло. Хватката на фоксера се отпусна. Джак погледна нагоре и видя стотици червени парчета порцелан, летящи из въздуха. Маската на пазача се бе разбила и изкривеното му лице изведнъж изгуби всякакви признаци за съзнание. Главата му се просна върху мокрия паваж и ръцете му освободиха гърлото на Джак.

— Добре ли си? — каза Сей, който седеше на земята и държеше крака си от болка.

— Се... Самбан! — извика Джак, разтърсвайки главата си в опит да възвърне съзнание.

— Мисля, че изкълчих няколко пръста. Няма значение.

Джак погледна към лежащия фоксер. Той дишаше бавно и тежко. Изненадващият ритник на Сей не му бе оставил никаква възможност за отговор.

— Можеш ли да се справиш с отчето?

Джак кимна. При вида му, свещеникът се препъна назад и падна на земята.

— Чакайте! Викнете Маркус Санкти! Ще му разкажа всичко за тази змия!

Джак не спря и за миг.

— Кои сте вие? — извика той. — Кажете нещо, дяволите да ви удавят!

В отчаян опит да се спаси, отецът извади опитомителя и се обърна към момичето. Той се помъчи да допълзи до нея, но Джак го приклеци към земята и изви ръката му встрани.

— Ааахх. Кажете ми какво искате!? — изхленчи той. — В името на Бог, кой ви прати?

Отецът извърна поглед назад. До него стоеше младият лорд, с лице, бяло като платно.

— Ти... — каза изненадано отецът.

Дариус беше вцепенен. Той започна да разбира какво бе направила Динара. Тя лежеше на земята, а от кървавата ѝ ръка капеше кръв. Същата кръв, която бе използвала, за да трови баща му.

Отецът присви очи и се вгледа в тъмнината.

— Ти... ти си хлапето! — той беше изплашен, но когато видя Дариус, усмивката започна да се възвръща на лицето му.

— Ти си! — каза през смях той. — По-добре викни кучетата си обратно, ако не искаш да разкажа на лордовете всичко за теб! Ако отворя устата си, с теб и семейството ти е свършено!

Щом видя лицето на Дариус, той разбра, че е спечелил.

— Точно така... — засмя се отецът. — Всички можем да си отидем мирно! По-добре се моли да съм в добро настроение на сутринта! Знаеш какво мога да направя в този град... Баща ти... и кучката ти... Те имат толкова много тайни...

Гласът на духовника изведнъж утихна. Той погледна надолу и видя малка ръка, която бе сграбчила опитомителя го и притискаше право към гърдите му. В първия момент отецът не разбра какво се бе случило. На лицето му още имаше усмивка. Той погледна в очите на момичето и каза:

— Какво направи, змийченце?

Момичето дишаше зачестено и притискаше устройството с всички сили към гърдите на мъжа, докато червената течност бавно се вливаше в тялото му.

— Мъртва си! — каза с гаснеща усмивка духовникът. — Всички сте мъртви!!! — Той стисна зъби и на лицето му изведнъж се изписа обезумял гняв.

Джак забеляза, че устните на отца започнаха да треперят, а очите му се мъчеха да останат отворени. От устата му се пророни тих, болен смях.

— Шегувате ли се? Тази малка змия... — смееше се той. — Вие дори не знаете...

Свещеникът отчаяно се опитваше да задържи разсъдъка си. Той клатеше глава, ръмжеше и кашляше, сякаш това щеше да спре серума, който обикаляше из тялото му.

— Няма... няма да стана един от тях... — на изтощените му очи вече имаше сълзи. — Тази малка... змия... — Откъслечните думи преминаха в тихи, бавни стонове. Отецът лежеше на земята с отворени празни очи.

Момичето стоеше над отца с втренчен поглед. Тя се сведе до ухото му и прошепна през зъби:

„Крах Реза. Не забравяй това име!“

— Какво направи? — каза Джак.

Динара не отговори. Тя си пое няколко плитки вдишвания, след което скочи с отчаян писък и започна да удря отеца със здравата си ръка. От очите ѝ течаха сълзи. Тя сграбчи врата на лежащия човек. Джак я хвана и я вдигна във въздуха, но пръстите на момичето оставиха няколко дълги следи по гушата на свещеника.

— Спри! Стига толкова!

Динара обърна поглед към него, после към Сей и Дариус. Тя се отскубна от ръцете на Джак и се опита да пропълзи по мократа улица. Тя се опитваше да стигне до опитомителя.

— Чакай, глупачке такава! — каза Джак и бързо я настигна. Той я обърна настрани и прошепна гневно:

— Вярно ли е? Наистина ли си се опитвала да отровиш господин Санкти?

Момичето не очакваше прошка. В очите ѝ нямаше и капка съжаление.

— Не трябва да му казваме за това! — Джак се обърна към Дариус. — Ще я убият!

— Аз ще я убия... — каза гневно момчето.

— Този път съм съгласен с хлапака — каза Сей. — Трябва да се отървем от нея.

— Не! — избухна Джак и двамата незабавно притихнаха. Едрият мъж можеше да е страшен, ако поискаше.

Сей хвърли поглед към свещеника. Човекът, който можеше да му помогне да се измъкне от Регал, сега лежеше на мокрия паваж и чакаше да бъде намерен от някой неподозиращ слуга на сутринта. Тялото му потрепваше в леки спазми, които само щяха да се засилят през нощта. Лицето му вече бе започнало да се променя — долната му челюст беше схваната, а мускулите на лицето му бяха започнали да се изкривяват. Сей се замисли дали няма някакъв друг начин за бягство от този град — с или без приятеля си. Но всичките му мисли минаваха през една-единствена неизвестна. Окървавеното момиче, което стискаше ръката на Джак и куцаше по мократа улица.

ЗМИЯТА

Джак и Дариус водеха Динара през заскрежените улици на града обратно към имението. Сей вървеше няколко стъпки назад и я наблюдаваше развиващото се бедствие. Джак искаше да защити това ужасно създание. Едрият мъж можеше да прекърши вратовете и на тримата с лекота, ако пожелаеше. И момичето го знаеше. Тя се държеше за ръката му, напук на Дариус. Беше очевидно. Тя беше паразит. Хитра малка змия, също като тях.

В очите на Дариус имаше омраза. Трудно беше да се прецени кого мразеше най-много.

— Оставете я тук! — каза той, след като я настаниха в стаята му. — Не ѝ давайте нищо! Искам да разбера, защо е тровила баща ми!

Тя мълчеше и стоеше в безопасност зад Джак. Всички мълчаха. В стаята бързо стана задушно и Сей отвори прозореца.

— Кажи ми, защо го направи! Виното ли беше? — Дариус най-накрая не се сдържа.

Момичето гледеше равнодушно към прозореца на спалнята. Наистина беше виното. Момчето не беше толкова наивно, колкото изглеждаше. Санкти беше пил от кръвта на номадката. Капка по капка нечистата ѝ кръв го беше заразявала.

— Искала си парите ни, нали? — Дариус беше отвратен от тази номадка. Как можеше да е толкова сляп? Момичето само се усмихна и отговори:

— Жалко, че и ти не пи от виното, като баща си.

Динара избягваше погледа на Дариус. Той гледеше към осакатената ръка на дивачката. Не чувстваше и капка съжаление.

— Кажи ми защо го направи!

— Не ти дължа обяснение. Не дължа нищо на никого!

Сигурно чувстваше страхотна болка. Кръвта по ръката ѝ беше засъхнала. Джак не можа да се стърпи и отиде да потърси лекарства. „Стойте на място“, беше им заповядал. И те бяха останали на място.

Джак се върна с кутия лекарства, която бе намерил в една от долните стаи. Когато видя мрачните физиономии, той реши да

разведри обстановката.

— Бог е на наша страна! Намерих лекарство!

— Няма бог, Джак! — каза Динара с подновен жар в очите си.

— Не говори такива неща! Разбира се, че има!

— Всичко е лъжа. Братството лъже. Винаги е лъгало.

— Глупости! Днес беше труден ден! Ден на изпитание!

— Бог би ли позволил това да стане? За вас сигурно е било лесно. Но не и за нас. Знаеш ли какво направиха свещениците и монасите с нас? Всички тези Божии хора?

Джак се усмихна смутено. Но Динара се приближи към него и се усмихна.

— Те ме изнасилиха. Дадох наркотици на всичките жени, за да забравят станалото. Свещеникът, дяконите му, първият му помощник. Всички се изредиха. Когато приключиха, ни оставиха в една стая. Беше като шахта, пълна с ревящи, омърсени жени. Напълно сами. И аз бях една от тях. Не исках да плача, но плаках.

На очите ѝ имаше сълзи. Лицето на Джак преbledня. Тя се наслади на разочарованието в очите му.

— Не го правят с мъжете, нали? Или може би го правят. Цялата нощ жените стояха там, плачещи, опитващи се да издерат тялото си. Но скоро плаченето спря. Всички се усмихваха. Бяха забравили. Онези, които бяха глътнали лекарството, вече не помнеха защо дрехите им са разкъсани, защо лицата им бяха солени от сълзи. Усмихваха се към не. Само аз си спомнях.

Джак не можеше да каже и дума. Тези думи прободоха сърцето му. Очите му се намокриха. Но тогава Дариус каза:

— Не ѝ вярвай.

— Какво?

— Не вярвай на сълзите ѝ. Ще каже всичко, за да получи своето. Трябва да я оставим да страда.

— Не! Не можем! Потърсих в шкафа с лекарствата и намерих няколко неща. Обаче съм сляп като къртица и не можах да прочета надписите. Намерих това:

Той подаде малка торбичка към Дариус. Младият лорд я разгледа и я остави обратно на масата.

— Не можем да ѝ го дадем.

— Защо?

— Не искаш да остане саката, нали? Това ще заздравя костите ѝ, но ще я осакати, ако не са наместени.

Динара грабна малката кесийка, отвори я със зъби и пъкна ръката си вътре. Гъстата хладна течност, която покриваше вътрешните стени, веднага облекчи болката и накара всичко до китката ѝ да изтръпне.

— Какво правиш? Луда ли си?!

— Искаш да умра от болка, преди да събереш смелост да се отървеш от мен? Не мога да реша дали си жесток, или просто нерешителен!

— Вече съм решил какво да правя с теб. Щом не искаш да ми кажеш защо го направи, ще те заведа в болницата и там ще бъдеш опитомена.

Динара се усмихна.

— Значи все пак не си толкова нерешителен, Дариус. Радвам се за теб. Може скоро да ти се наложи да наследиш баща си.

Дариус искаше да я удари, но тя стоеше с усмивка до Джак.

— И след като плати толкова много за мен — каза с дразнеща усмивка тя. — Колко жалко. Мислех, че искаш хубаво диво момиче от номадските земи. Затова ме купи от свещеника, нали? За да се позабавляваш с мен, преди да станеш като останалите...

— Аз... исках да те спася! Ти имаше нужда от помощ!

— Значи си повярвал на историята ми. Бедно момиче от Дера, без друг избор, освен да се продаде на Братството. И принцът от Регал, който я намира и решава да я спаси. По-наивен си, отколкото си мислех, Дариус!

Дариус стискаше зъби. Момичето правеше всичко възможно да го провокира и успяваше.

Джак подаде чаша чай към здравата ръка на Дин и каза с усмивка:

— Дин, кажи ми за Крах Реза!

— Какво?

Дин беше взела Джак за безобиден глупак. Но той стоеше спокойно, с усмивка и зададе въпроса си отново.

— Крах Реза. Чух те да казваш това име на свещеника. Какво имаше предвид?

— Сигурно... съм била объркана. Толкова ме беше страх, Джак!
— тя каза, вкопчвайки се в ръката му.

— Не я слушай! — извика Дариус. — Трябва да я опитомим!

— Не, не можем! — настоя Джак. — Ако в разказа ѝ има поне малко истина, не можем да ѝ го причиним!

— Разбира се, че може! Не може да ѝ се има доверие, докато не е опитомена! А ти пък кога започна да се опълчваш на висшестоящите си?! — каза Дариус, в жалък опит да си придаде някакъв авторитет.

— Не, няма да го позволя!

Сей започваше да се ядосва на глупостите им. Когато споренето стана непоносимо, той тропна по стола си и извика гневно:

— Всички полудяхте ли?! Забравихте ли кой съм аз?

Три глави се обърнаха в неговата посока. Сей застана пред Дариус и посочи с пръст право към носа му.

— Аз съм човекът, който спаси баща ти, малко хлапе такова, докато ти стоеше като пън и чакаше да стане някакво чудо! Единствената причина да е жив, е защото аз бях там. Каквато и глупост да се е опитала да направи тя, той е жив!

Той се обърна към Динара, докато тя се криеше зад Джак:

— Аз съм човекът, който те спаси тази вечер. Аз съм този, който го боли шибания крак заради това! Дължиш същата благодарност и на Джак! Не се опитвай да хитруваш с него. Довчера беше само тъп слуга. Продължавай да се държиш като такъв, ако искаш да живееш!

Динара не можеше да отговори. Не знаеше на какво бе способен този луд човек.

— Ако Джак иска да те пази, свободен е да го прави. Но ако се опиташ да предадеш някой от нас, ще те изхвърля от прозореца! Не ме е страх от Джак. Него мога да го надбягам. Имам си беди само с разни хитри момиченца.

Тримата погледнаха през прозореца. Все пак Сей го бе отворил.

— А ти, Джак, наистина те мислех за по-умен! Ти искаше да спасиш душата си и да защитаваш хората, нали така?

„Той... отново ли се опитва да ме манипулира?“

— Спомняш ли си за онова дете, което изостави в Ниските земи? Искаш ли да имаш още един живот на съвестта си? Защото точно това ще стане, ако продължаваш с това, което правиш!

Сърцето на Джак се сви. Сей знаеше как да бъде водач, когато потрябваше. Знаеше как да бъде задник!

— Ако я разкрият, и хлапето ще пострада. Ако останеш тук, ще свържат името ти с отчето. Нея ще я екзекутират, а Дариус сигурно ще го изхвърлят от града. Колко ли дълго ще издържи без слуги и без „благородна кръв“? Лордовете знаят как да наказват своите и бъди сигурен, че ще го направят!

Тримата стояха мълчаливо. Никой не знаеше какво да прави. Трябваше да слушат.

— Трябва да покрием нещата. За да оцелеем, трябва да се разделим. Ще избягаме от Регал и ще оставим Дариус. Имаме само един ден достъп до Цитаделата. Ще вземем оръжието ми и ще се измъкнем по време на червената буря. Ще вземем и Антон. Дариус ще остане без няколко слуги и може да прехвърли цялата вина на злите диваци. Всички ще са щастливи.

Ето го. Това беше Вълка на Нул, изкривяващ всичко в своя полза. Нямаха друг избор, освен да го слушат.

— Няма нужда да се доверявате един на друг — той каза с жестока усмивка. — Няма нужда да се доверявате и на мен. Вярвайте само, че всички сме по-добре поотделно!

Тримата послушаха плана на Сей с мрачни лица. Те излязоха навън, преговарящи това, което трябваше да направят. Когато наближи утрото, те излязоха навън. Но на изхода видяха нещо странно. Една от портите беше отворена. Явно в една от залите имаше среща. Отвън имаше слуги. Имаше и лордове. Един от тях беше Маркус Санкти.

— Орденът! Какво правят тук? — Дариус пребледня, когато видя мъжете, разхождащи се из двора. Идваха право към тях.

Сей притича към един от слугите, които приведени почистваха площадката от нощната буря. Той посегна и грабна маската от лицето му. Зад нея се криеше стара жена с малки, черни очи. Тя премигна няколко пъти, зашеметена от внезапната светлина на небето и бързо прикри лицето си с ръце.

Сей почти мигновено се почувства като пълен задник.

— Тичай до отделението и си намери нова маска!

Дребното човече подскочи в паника и побягна по пътеката, все още прикривайки лицето си с ръце.

Сей изтича обратно към Дин и каза:

— Сложи си я, бързо! Каквото и да става, не издавай звук!

Около десетина мъже се приближаваха от другата страна, говорейки весело и оживено, докато Маркус Санкти ги водеше към имението си. Те скоро достигнаха до източното крило, където намериха сина му и трима слуги с лъщящи порцеланови маски. Когато ги видя, старият лорд излезе напред и прегърна сина си.

— Дариус! Ти си добре! Толкова се радвам!

— Татко! Изглеждаш добре...

Прегръдката на стария лорд беше силна, изненадващо силна за човек, претърпял тежка болест. Каквото и да бяха сторили хората на Рай, приличаше на чудо.

Санкти изглеждаше нервен. На лицето му нямаше и белег. Той беше заобиколен от лордове — почти целият Орден се бе събрал, за да го посрещне на връщане от болницата. Те бяха оставили всичките си игрички и подозрения настрана и изглеждаха като дружина стари бойни другари. Дори Елон се опитваше да покаже най-добрата си страна. С групата имаше още един човек, който стоеше назад и не се усмихваше. Мрачно, отмъстително лице. Когато Дариус го видя, изведнъж цялото му тяло бе обладано от страх.

Сей и Джак също го видяха. Ако не беше маската на Дин, всички щяха да видят ужаса, който изведнъж обхвана лицето ѝ. Сякаш бе изпаднала в черен кошмар, краката ѝ се подкосиха и тя залитна настрана. Джак я хвана и я скри зад себе си.

Беше свещеникът. Същото лице, същото тяло, което бяха оставили да се гърчи под дъжда миналата вечер. Духовникът гледеше право към тримата слуги с пронизващ поглед. На лицето му нямаше и помен от охлузване, а кървавите резки по врата му бяха напълно изчезнали. Нима това беше същият човек? Сей потърси някаква следа от снощната схватка — може би рана на гърдите му. Но всичко беше скрито зад дебел шал.

Там беше и тя. Клер Санкти се бе скрила удобно зад всички останали и се усмихваше на представлението с видна наслада. Беше сложила най-красивия си чифт обувки, въпреки калта.

— Проведох дълъг разговор с господин Рай, Дариус. Говорихме си за твоите фоксери...

„Отецът... работи с Рай! Те са устроили целия този цирк! И онази вещица!“ — Сей погледна към Клер. Тя погледна от другата

страна, доволна от отмъщението си. Той започна да свързва нещата, но вече беше твърде късно. Всичките лордове и пазачите им се бяха събрали тук.

— Искаше лично да се увери, че ти и слугите ти ще сте подготвени за турнира довечера — каза с преbledняло лице старият лорд. — Изглежда си привлякъл вниманието на важни хора, защото някой нависоко е настоял да участваш направо в груповия двубой. Върхът на Света срещу Високите земи.

Клер пристъпи напред и застана лице в лице с брат си.

— Що се отнася до Клер, тя ще посети Върха много скоро. Запознала се е с едно от златните деца и те са останали впечатлени от потенциала ѝ. И двамата имате светло бъдеще, деца!

— Много се радвам за Вас. Всички се радваме, нали така? — каза с хладен глас свещеникът.

Лордовете закимаха. Сей се почувства като животно, хванато в клетка. Дали Дариус щеше да си спомни плана? Разбира се, че не. Щеше да спаси себе си, както всеки лорд. Но той можеше да съсипе момчето. Можеше да съсипе баща му, ако само кажеше, какво знае.

— Ще ми трябва малко време насаме със слугите ми... — каза смутено Дариус. — Имах планове за този следобед.

— Каквото и да е, сигурен съм, че може да почака, сър — прекъсна го свещеникът. — Не трябва да разочароваме Безсмъртния ни лорд. Господин Рай лично ще се погрижи фоксерите Ви да са готови за състезанието.

Сей обмисли всичките си възможности. Мислеше да предаде Дариус и да спаси себе си. Чудеше се, дали може да се престори на верен слуга на генокрацията. Да приеме Безсмъртния лорд и да каже истината за Дариус, Динара и дори Джак. Всичко, само и само да оцелее.

Вълка на Нул щеше да го направи, без да се замисля. Или той, или те. Лордовете не заслужаваха милост. Сей беше отгледан в калта, докато тези копелета бяха отглеждани с мисълта, че са избрани. Не им дължеше нищо!

И тогава видя Джак. Той стоеше и пазеше Дин зад гърба си. Беше едър, до щеше да бъде убит веднага, ако се изправи срещу толкова много фоксери. Големият му гръден кош дишаше тежко. За

миг Сей си го представи промушен с копие. Беше ужасна мисъл. Сей не можеше да го позволи.

Толкова му трябваше. Миг колебание, достатъчно дълъг, за да реши съдбата на всички. Силните ръце на чудовищните фоксери хванаха Сеи и Джак и ги отведоха към Цитаделата.

Точно когато егоизмът му щеше да бъде най-полезен, той се разколеба. А колебанието, както беше научил Сей в по-трудните си години в изкупителния център, винаги, неминуемо се наказваше.

* * *

Старият лорд отведе сина си набързо, докато Сей и Джак бяха натъпкани в неуютен товарен вагон на път за Цитаделата. Те бяха заключени между ръждясалите стени на капсулата с около петнадесет фоксера, включително Антон, Крах и Трите сестри. Далеч от очите на стопаните си, те бяха третираны като животни, сбити натясно и приковани към седалките си с железни скоби, по-дебели ръцете им. До тях стоеше млада жена с гладка черна коса и зеленикави дръпнати очи. Приличаше на котка. Нечистата ѝ кръв я правеше номадка, също като Максвел Рай. Двата лични фоксери на главния генетик стояха до нея с червените си маски и глави, почти стигащи тавана. Сей я гледаше през тесните процепи на маската си, защото забеляза нещо познато в лицето ѝ. Преди обаче да разбере какво, жената с котешките очи се усмихна, сякаш знаеше, че е наблюдавана:

— Виждаш ли нещо интересно, фоксер?

Сей се престори, че не е чул нищо.

— Забравих... Фоксерите не говорят — каза тя с усмихнато лице. — Колко жалко. Винаги ми е било интересно какво си мислят тези кученца. Те не са като останалите слуги... Не мога да разбера мислите им.

Младата жена се приближи до Сей и се приведе към маската му. Тя посегна към нея и я погали нежно.

— Чувала съм, че вие, истинските фоксери, сте много докачливи, ако някой се опита да свали маската ви. Никой не знае защо. Някои смятат, че не искате да виждате собствените си лица, защото ви напомнят за миналия ви живот. Но това е само предположение. Никой

досега не е успял да разбере, защо не искате и другите да ви виждат. Дали е от срам? Наистина, доста странно. Може би ще ми помогнеш да си отговоря на този въпрос.

Момичето прокара пръстите си от двете страни на лицето на Сей, който продължи упорито да симулира празен поглед.

— Хайде, хайде, вече няма смисъл да се преструваш.

Тя бавно повдигна маската на Сей. Отзад се показа лице, което в първия момент я шокира. След миг тя избухна в неудържим смях.

Сей бе изкривил лицето си в просташка, намръщена физиономия, която трябваше да прилича на фоксер. Тя изглеждаше твърде глупава, за да бъде възприета като сериозен опит за заблуда. След като смехът на момичето утихна, Сей възвърна истинското си изражение и каза равнодушно:

— Е, трябваше да опитам.

— Не бих казала, че това лице е по-добро от старото — каза през смях тя.

— Какво ще правим сега? Защо не ни откопчаеш и после да си поговорим? Ние фоксерите не сме добитък. Все пак сме нечия собственост.

— Имал и мозък! Що за фоксер е това?

— Специална порода. Господин Рай не Ви ли е казал? Между другото, мога ли да се срещна с него? Искам да му разкажа за един свещеник, който обикаля посред нощите и опитомява слуги без разрешение.

— Да, свещеникът. Жалко, че трябваше да стане така.

— Сега май се е пооправил. Но снощи направи нещо много лошо и господарят ми го видя. Би искал обяснение.

— Господарят ти... — каза тя — в момента стои от другата страна на стената и обмисля, как да се отърве от теб. Как да те продаде. И ще го направи, както всеки лорд би направил с такива опасни слуги. Съвсем скоро той ще си поговори с господин Рай.

Сей стисна зъби. Сигурно момичето лъжеше, но нямаше как да се разбере.

— Твоят господар е само номад. Моят е лорд.

— Моят господар? Не, господин Рай е мой учител. Можеш да считаш моите думи за негови.

Чак сега Сей разбра къде бе виждал момичето. Тя стоеше до Максвел Рай в нощта на състезанието, когато лордовете обсъждаха участието му в турнира. Тя беше и странната генетичка, на която Дариус се бе доверил да излекува баща му. Тъмната ѝ коса и дребната ѝ осанка я разграничаваха от всички лордове, но тя се разхождаше между тях с увереност, дори надменност.

— Името ти беше... Стела, нали?

— Чудесна памет. А твоето име е... С... — каза тя игриво, гледайки реакцията на Сей със забава.

— Кой сте вие? Какво искате?

Изречението ѝ се промени. Усмивката ѝ изчезна и тя каза хладно:

— Върхът знае ли за това?

Сей беше объркан. Но момичето говореше сериозно. Нима се боеше от Върха?

— Инквизицията знае ли за това? Мория знае ли? Кой им каза за вас?

Сей не разбираше генетичката. Не знаеше кой е Мория. Но тя сякаш четеше мислите му.

— Нека да перифразирам въпроса си... — каза тя. — Имате ли нещо общо с внезапния интерес на лорд Галиус и Върха към Братството?

— Може би имам! — Сей блъфтира отново. — Безсмъртния ме пази. Имам хора отвън, също като вас. Те ви виждат. Продадох ви на тях!

Тя отново прочете чувствата му и се усмихна.

— Дори не мисля, че вярваш в Безсмъртния. Но пък вярваш в децата му. Вярваш, че са опасни и че ние се страхуваме от тях.

— Кой сте вие? Братството?

— Боже мой, вие наистина не знаете нищо! Заплахите Ви са голи като лицето Ви. Братството е само пионка в тази игра. Но ти не си пионка. Ти разваляш играта. Господин не иска някой да разваля играта.

— Каква игра?!

— Играта между нас и Върха, разбира се. Но вие няма нужда да знаете. Скоро никой няма да Ви помни. Що се отнася до Безсмъртния, той не пази никого.

Джак изпръхтя възмутено, когато чу богохулството на младата генетичка. Тя се обърна с усмивка към него, сякаш бе прочела мислите му.

— Гледай ти! Поредният заблуден поклонник на измисления Бог. Някой, който си мисли, че е пазен и обичан? Кажете ми, къде точно се намира вашият Бог? На Върха? В сърцето ти? Кажете ми, защо още не е говорил с теб?

Джак се намръщи и каза ядосано:

— Млъкни! Ще чуя думите му! Просто още не съм готов! Не съм го заслужил!

— Няма и да го заслужиш. Чувала съм хиляди глупаци да го повтарят. Бог е справедливост! Бог е утеха! Но като него, тези неща не съществуват. Не съм виждала справедливост в живота. Виждам само зли глупаци, които се мислят за богове. Братството е пълно със стари измамници, които се интересуват само от пари и власт. Затова успяхме да ги купим един по един. Всъщност, трябва да Ви благодаря. Свещеникът беше последният важен човек, който още се дърпаше. Но след снощи, той най-накрая видя нещата по друг начин.

— Кои сте вие?

— Казах Ви. Аз съм дясната ръка на господин Рай. И това ще бъде последният ми въпрос, преди да се сбогуваме. Кажете ми, от колко време познавате Динара Реза?

Джак погледна озадачено. Динара Реза? Крах Реза?

— Знаем, че момичето е било личен слуга на свещеника. Тя се е възползвала от него, за да стигне до Санкти. Всъщност, дошла е тук, за да намери баща си. Убиецът Крах Реза.

„Крах... е бил неин баща!“ — Джак разбра най-накрая.

— Искам да знам какво общо имате с момичето и какво сте казали на Върха. Как въобще сте се свързали с тях?

— Не знам нищо! Дори не съм виждал Върха!

— Не мислете, че можете да скриете нещо от мен, господин Пайк! Мислите Ви са като открита книга за мен. Аз имам нещо като талант... — младата жена свали маската на Джак и срещна погледа му с красивите си зелени очи.

— Например, мога ясно да видя, че имате някакви чувства за младото момиче. Те са несигурни. Сигурно... несподелени...

Джак стисна зъби. Беше очевидно, че жената беше уцелила болно място.

— Успокой се, Джак! Тя само си играе с теб!

Стела погледна Джак с игриво съжаление.

— Ти чувстваш... вина. Тя пропива тялото ти чак до костите ти. Помагаш на момичето заради вина! Наранил си някого в миналото и сега събираш парченцата. Само това ли е? Колко дълбоко стига помощта ти?

Джак се опитваше да изглежда равнодушен. Това очевидно беше някакъв номер — тя беше проучила всичко предварително и сега се опитваше да го излъже. Да го накара да каже нещо необмислено.

— Има и разочарование. Ти не вярваш в обещанията на Братството. Дълбоко в себе си знаеш, че не можеш да изкупиш греховете си. Нищо не може да плати за това, което си направил. За двата живота, които си разрушил... За детето... и за... — тя се замисли, сякаш бе открила нещо още по-болезнено...

Сега вече Джак беше сигурен. Вещицата имаше някакви нечисти способности, които ѝ позволяваха да чете мислите му. Нямахше начин да знае за това!

— Ще спрем дотук — въздъхна странната жена. — Надявах се малката ви конспирация да е по-дълбока от това. Но оттук нататък, нещата стават скучни. Вие... ще станете скучни.

Сей изсумтя и опъна скобите, които го придържаха назад.

— Няма нужда от това, господин Самбан — тя надигна вежди и разгледа лицето на Сей. — Всъщност... това не е истинското ти име, нали? Определено започва със С... — Момичето започваше да се наслаждава на играта.

— Кой сте вие, копелета? Какво искате от мен? — каза той през зъби.

— Това е само игра, за мое собствено удоволствие. Ти не си като другите — онези, които искат да бъдат опитомени. В очите ти виждам толкова много гняв. Искам да видя колко бързо ще изчезне той, когато кръвта на Аврора потече през вените ти. А що се отнася до господин Рай, той иска просто да се махнеш от пътя му. Да минеш проверката на Върха като малко послушно куче.

Жената с котешките очи се усмихна и се доближи до Сей. На безименния ѝ пръст имаше тънък пръстен с малък скъпоценен камък,

който завъртя и извади от гнездото му. В долната част на камъчето имаше тънък метален шип, набразден по дължината си. Тя го доближи до ръката на Сей и го постави точно между палеца и показалеца му. Бургийката започна да се върти и бавно да пробива кожата му.

Сей искаше да извика, но той почти не чувстваше болка. Финият шип бе намазан с нещо, което обезчувстви мястото и позволи на капсулата да проникне почти без да оставя следа.

— Този опитомител е много по-цивилизован от онези стари играчки, които има Братството. Само затвори очи и се наслаждавай.

Студено, смразяващо чувство започна да се разнася надолу към дланите му, към вътрешностите му и съвсем скоро той остана парализиран. Ръцете му продължиха да се борят, но той вече не ги чувстваше.

— Не се бори! Кръвта на Аврора ще ти хареса. Повярвай ми, наистина не е толкова страшно.

Това бяха последните думи, които чу. Една по една, мислите му утигнаха. Маската на Антон, която гореше в съзнанието му, помогна на Сей да запази разсъдъка си за още няколко секунди. В този момент той разбра, че мисълта за баща му беше единственото нещо, което го караше да продължава напред. Той искаше да види лицето на Антон. Мразеше хората, сторили това с баща му. Скоро обаче и тази мисъл се изплъзна от съзнанието му. Грозната омраза, нестихващият гняв от нелепата загуба — всички тези чувства угаснаха в него като пожар, потушен от неспирен дъжд. Сей вече не мразеше никого. Не съжаляваше за нищо. Кръвта на Аврора течеше през вените му.

* * *

„Опитомен е наскоро, но не отговаря на болка и изпълнява всички нареждания. Няма съмнение, че е фоксер.“

Сноп светлина от малък фенер премина право през зеницата на Сей. Първо наляво, после надясно. После спря.

— Значи е годен да участва в състезанието. Кажете на Санкти, че фоксерите му успешно са преминали инспекцията.

— Проклетият Галиус... разкарвахме се до Регал само заради неговите прищевки...

— Ще се направя, че не съм го чул.

Двама инквизитори от Върха на Света преминаха покрай Сей, но погледът му не ги проследи. Никой не му беше заповядал да ги проследи. Защо да прави нещо, без някой да му заповяда? Той продължи да гледа напред. Умът му беше напълно свободен от мисли и грижи за външния свят. Антон беше изчезнал от съзнанието му. Фигурите, които прелитаха покрай него, нямаха лица. Слугите, докторите — те нямаха никакво значение, никакъв смисъл.

Едра черна фигура застана пред него и каза:

— Подай ми ръката си!

Изведнъж тя придоби значение. Фигурата беше човек и му нареждаше да направи нещо. Той трябваше да изпълни нареждането, защото фигурата го искаше от него.

Сей погледна надолу и протегна ръката си напред.

Нямаше болка. Нещо прониза ръката му и Сей знаеше, че болката трябва да дойде скоро. Но тя само премина през него като полъх от вятър. Сей бе изпълнил заповедта точно както му беше казано. Мракът отново го погълна.

* * *

„Хайде... Не е толкова страшно, нали? Не е толкова страшно...“

Тези думи отекнаха в главата на Сей, сякаш изговорени от сто различни гласа наведнъж. Той не беше сигурен дали наистина ги е чул, или съзнанието му окончателно се бе предало пред спокойствието. Все пак не беше толкова зле. Не се виждаше нищо. Нито ужасяващото лице на баща му, нито Бяла планина, нито Мая. Всеки звук беше приглушен и всяко движение — усетено като на сън.

Неприятният метален вкус, който Сей изведнъж усети в устата си, го накара да се освободи за миг от здравата прегръдка на Аврора. Той отвори очи, олюляващ се, изправен в локва кръв. Всичко около него се тресеше от оглушителен звук, идващ от озверяла тълпа благородници, насядали по високите трибуни на арената. Явно имаше някакво зрелище. Мощният тътен на одобрителни викове разбуди сетивата му и той усети силния мирис на тютюн, който моментално

склещи гърлото му. Едва сега той осъзна, че ръката му беше вдигната в небето и държеше тежко оръжие от черен метал с блестящи зъбци в предната част. Беше спиралата. Без своя нулит, обезобразена до неузнаваемост. Все пак това бе оръжието, което Дариус бе избрал за слугата си. Спиралата бе оцапана с нещо мокро, което бързо засъхваше по пръстите му. Когато усети познатата лепкавост на кръв, Сей свали ръцете си и опита да си поеме въздух. Главата му отново изпаднаше в мрак. Лицето му отново изтръпваше. Докато гледаше надолу, към песъчливата земя на арената, той видя тялото на фоксер, който лежеше, притиснал корема си с ръка.

Изплашен, Сей закрочи нанякъде, без да знае накъде отива. Той не искаше да види мъжа, когото беше ранил. Искаше само да изпадне обратно в онзи безгрижен сън без омраза и насилие и смърт. Но тътенът на тълпата го разбуди още веднъж. Той забеляза как към него се бе засилил едър мъж, размахващ боздуган с три тежки, железни топки, закачени на дълги вериги.

Сей нямаше време да реагира. Мигове преди оръжието да се стовари върху тялото му, от нищото излязоха три жени, които пресякоха пътя на оръжието и се насочиха към врага. Дългата верига се уви около едно от копията им, а другите две подкосиха краката на едрия мъж, поваляйки го на земята. Без да губят време, Трите сестри прободоха краката му, така че да го обездвижат, след което се насочиха към другия край на арената.

Сей започна да осъзнава, че ако иска да оцелее, трябва да възвърне сетивата си. Но когато трите тъмни фигури се отдалечиха, всичко отново притихна. Очите отново му изневериха и размиха бойното поле в тъмен, спокоен пейзаж. Песъчливият терен се превърна в безкрайно нощно поле, високите ложи — в грандиозни планини, а воюващите фигури — в птици, прелитащи тихо покрай тялото му. Спиралата изчезна от ръката му. Всички миризми, звуци и усещания станаха приятни, така че да потвърдят илюзията. Сънят отново го обземаше.

Той вървеше през откритото поле, към широко езеро, което му се стори твърде красиво, за да е истинско. Синята планета, която бе изгряла в нощното небе, бе нараснала десет пъти и се отразяваше ясно в спокойната вода. Той продължи напред, докато стигна до брега на езерото и се вгледа в гладката му повърхност. В синия кръг, който

оформяше отразената Земя, имаше няколко петна. Две — зелени като гора. Друго — бяло като снежен връх. Още едно — светложълто като пустинята вЪн от Нул. Кръг в небето, изпълнен с малки, разноцветни петна.

— Красива е, нали? — каза глас отнякъде.

Сей погледна встрани, но не видя нищо. Той погледна към небето, защото птиците бяха живи, но те също не казваха нищо. Гласът идваше от водата. Стъклената повърхност на езерото се накъдри и изпод нея изплува едър черен вълк със сини очи. Гигантското животно застана на ръба на водата, напълно сухо, сякаш излизаше от мъгла. То прониза Сей със смразяващия си поглед и каза отново:

— Земята. Много е красива.

— Да — каза Сей.

— Виждал си я и преди. Точно тук.

— Не съм.

— Огледай се. Не познаваш ли това място?

Сей погледна към планините и разпозна образи, които бе виждал само като дете. Той видя нещо познато в езерото, сякаш бе идвал тук и преди.

— Не се ли боиш? — изръмжа дебелият глас на черния вълк.

— От какво?

— От мен.

— Защо да се страхувам? Знам кой си.

— Не знаеш.

— Ти си вълкът. Името, което избрах.

Вълкът се засмя. Грачещият тембър на гласа му отново изплаши Сей.

— Не, аз не съм теб. Не разпознаваш ли лицето ми?

Сей погледна към страшното животно, но козината му бе толкова тъмна, че в нощта не можеше да се види нищо друго, освен очите му.

Вълкът се обърна към планините и започна отново да навлиза във водата. Последните му думи, преди да се скрие напълно, бяха:

— Аз съм този, когото търсеше.

Без да мисли, Сей тръгна по следите на черния вълк. Но щом нагази във водата, той усети неприятна студенина, която смрази краката му. Сей не се отказа и продължи напред. Колкото по-дълбоко навлизаше обаче, толкова по-сковани ставаха движенията му. Преди да

се осъзнае, той стоеше неподвижен в леденото езеро, нагазил до колене, без да може да се върне назад. Над него започнаха да кръжат птици, които ставаха все по-враждебни. Те прелитаха покрай него, опитвайки се да го одерат с ноктите си. Една от тях премина покрай лицето му и издра широка дيريا в него, която започна да кърви.

„Ще умра тук“ — помисли си той, докато гледаше кръвта му да се стича в тъмното езеро. Кръглите вълнички, направени от капките, се простряха из водата и продължиха напред, към планината. Сей вече не се пазеше от птиците. Не чувстваше нищо. Само гледаше към дългата вълна, която така и не затихваше по пътя си към хоризонта.

„Колко ли ще продължи?“ — попита глас отнякъде.

— Не знам.

От дълбочината на водата, там, където се бе скрил черният вълк, изникна друго животно, което се виждаше много по-ясно в нощта. Когато се приближи, Сей го разпозна като лисица. Огненооранжевата ѝ козина имаше светло очертание, а обгорелите ѝ, черни лапи стъпваха леко по спокойната повърхност. Когато я видяха, птиците се разлетяха надалеч.

— Ще продължи завинаги. Там има само море — каза тя.

Сей почувства хлад. Разбира се, не беше само море.

— Ти... си лисица. Лъжеш. Разказвали са ми за теб.

— Какво са ти разказвали?

— Ти идваш от Синята звезда. Там са се носели легенди за хитростта ти. Не може да ти се има доверие.

— И кой ти е разказвал за мен?

— Антон.

— А на него... може ли да му се вярва?

Сей погледна към черното небе и красивата синя звезда, разположена точно между двата върха на планината.

— Той ми е разказвал за Синята звезда. Разказвал ми е за Земята.

— Той лъже. Няма Земя. Няма небе. Има само Манна. Има само великата Планина — каза лисицата и се приближи към Сей. Той забеляза, че четирите ѝ лапи бяха обгорени, макар че вървяха по студената повърхност, а от тях капеше кръв, смесваща се с черната вода на езерото. Гледката накара Сей да настръхне.

— Погледни планините! — каза тя. — Погледни езерото! Всичко това е светът ти. Навън няма нищо.

Сей погледна към планините. Нещо в тях не беше наред. После погледна към езерото, което се бе напоило с кръвта на лисицата.

— Вкуси водата!

— Какво?

— Не е толкова страшно. Вкуси водата! — повтори тя.

Сей се наведе и загреба шепа от тъмното езеро. Водата имаше същия метален вкус, който го бе разбудил по-рано. Вкус на кръв, който изгори гърлото му и накара дробовете му отново да се стегнат в спазъм. Това го смрази отвътре. Той не можеше да се движи. Започна да потъва все по-дълбоко във водата, а лисицата се смееше. Птиците, които кръжаха наоколо, започнаха да се спускат към него и да драскат лицето му.

„Събуди се!“ — каза една от тях.

Кръвта му се стече от раната и се смеси с водата. Това за миг го освободи.

— Не ги слушай! — рече лисицата. — Ела с мен!

Сей посегна към птиците. Те се спускаха една по една и драскаха ръцете му.

„Не можеш да се предадеш сега, господин грешник. Трябва да оцелееш.“

Той позна и този глас. Беше човек, когото познаваше. Всички птици бяха хора от миналото му, прелитащи покрай него, драскащи, умиращи. Но те му помагаха да не потъне отново в съня.

„Светът е кръстопът. Накрая стигаме на едно и също място“

Това беше гласът на Джак. Птицата прелетя покрай него и после изчезна.

„Ще те догоня! Няма да остана в Бяла планина завинаги!“ — каза една птица. Сей почувства огромна тъга, по-лоша от болката на раните му. Хватката на езерото се отпусна. Той се измъкна до брега и лисицата потъна обратно във водата. Светът се разтреса и планините се пропукаха с мощен грохот. Небето и водата се разцепиха на хиляди парчета и мускулите и сетивата на Сей отново оживяха. Той се задави от пушека и вкуса на кръв в устата му. Погледна надолу. Стоеше в локва от кръв, повечето — чужда.

Спиралата още беше в ръцете му, с окървавени зъбци. Пред него имаше планина от полуживи тела, скупчени едно до друго, мъчещи се

да останат живи. Нападнаха го два фоксера. Той се помъчи да се защити, но нещо го свали на земята. Той почувства прегръдката на смъртта. Но в този миг едра фигура застана пред него, за да го предпази. Тя помете единия от враговете с една ръка, после удари другия с ръба на копие то си. Беше чудовище. Беше... Джак.

Победоносният рев, който нададе, изплаши Сей. Джак беше променен. Стоеше пред победените си противници с кърваво копие, вдигнато високо нагоре. Те бяха замъкнати в безопасния край на арената, където нямаше да бъдат довършени. Зоната на загубилите. Победителите имаха право да ги унижат за последно пред цялата крещяща тълпа. Фоксерите от Регал бяха извоювали победата над Златните деца. Гостите от Върха бяха победени. Съперничеството между Високите земи и земите на Безсмъртния беше решено, поне до следващото състезание, когато всичко щеше да се изиграе наново.

Сей обърна глава към Джак. Големият мъж не изглеждаше на себе си. Той крещеше със силен глас към тълпата като обезумяло животно. Когато чу камбанния звън, отбелязващ победата, той спря и се насочи към изхода. Сей го последва. Как се бе събудил? Когато двамата излязоха от арената под аплодисментите на тълпата, той дочу разгорещен разговор между двама мъже — единият от които беше златно дете:

— Фоксерите бяха непроменени! Проклетият номад е направил нещо! По дяволите, Мория, направете проверката отново!

Висок слаб мъж със зловещо изпито лице и черна униформа на висш инквизитор, каза спокойно:

— Споделям подозренията Ви, господин Галиус. Но те са... променени. Каквито и да са били тогава... сега нямате доказателства.

Инквизитор Мория имаше странни, почти жълти очи, които излъчваха плашеща студена рационалност, но Галиус продължи, сякаш не бе чул и дума:

— Баща ми трябва да знае, че са ме победили с измама! Онзи номад Рай! Той работи в разрез с правилата на баща ми от години! Инквизицията трябва да го арестува!

— Номадите имат закрилата на Ордена на Пазителите, сър. И не би било мъдро да оповестяваме подозренията си без достатъчно доказателства. Това са правилата на нашия Безсмъртен лорд. Повярвайте ми, никой не би искал да се добере до него повече от мен!

— Трябва да има някаква следа! Погледни ги отново!

Дебелият лорд разбута тълпата и закричи неловко напред. Сега, когато не беше носен на ръце, той изглеждаше като малко дете, тепърва учещо се да ходи. Галиус грабна маската на Джак и я стисна злобно между пръстите си.

— Дай да те видя! Заповядвам ти да стоиш мирно!

Галиус прокара палеца си през окото на маската и го заби между клепачите на Джак. Искеше да прободне окото му. Щеше да разкрие измамата и да върне уважението на баща си! Но Джак не помръдна. Той беше фоксер.

— Достатъчно, лорд Галиус! Има и други начини да постигнем своето. Изглежда враговете ни са с една стъпка пред нас... — каза с доза притеснение инквизиторът.

— Махни се! Искам да ослепя това проклето нещо!

— По-скоро ще видиш една от ръцете си разкъсана на парчета, ако не внимаваш — каза дълбок глас измежду навалищата. Беше председателят на Ордена, заобиколен от най-близките си хора. Някои едвам сдържаха усмивките си.

— И да го ослепиш, няма да спреш изгряващата звезда на този турнир. Не са важни фоксерите, а човекът, който стои зад тях.

Едрият председател се приближи към златното дете и каза с усмивка:

— Ако направиш нещо толкова глупаво като ослепяване на фоксер след двубой, всички ще видят предела на амбициите ти.

Във Високите земи имаше само един лорд, който можеше да говори така със златно дете. И той рядко показваше истинския си характер.

— Не можеш да говориш така с мен! Аз съм син на Безсмъртния ни лорд!

— А аз съм председател на свещените закрилници на Регал. И за разлика от теб, Галиус, съм виждал баща ти. Отиди при приятелите си.

Лицето на Галиус почервения от възмущение. Той изгледа председателя. Беше човек-планина, който рядко показваше истинския си характер. Но той вероятно бе единственият лорд в Регал, който можеше да говори така на златно дете.

Галиус остана безмълвен. После просто си тръгна.

Инквизитор Мория го последва.

— Е, това беше напрегнато. Ще пийнем ли? — каза председателят.

— Не трябваше да го правите. Но благодаря — промълви Дариус.

— Разбира се, че трябваше. Ти донесе на Ордена нещо, което не сме имали от много време.

— Какво?

— Спречкване с Върха. Хайде, мисля, че някой те чака.

Целият Орден на Пазителите се струпва около победителите и най-вече Дариус и Елон.

— Моите три сестри и твоите фоксери спечелиха тази битка! — каза Елон, наслаждавайки се на славата. — Трябва да си горд, хлапе!

Сей се огледа за Антон. Нямаше го сред победителите. Няколко слуги изнасяха падналите бойци към медицинското отделение — тежко ранени, някои на ръба на смъртта. Бяха посрещнати от овации. Последен беше Антон. Носеха от двама слуги на количка. Тълпата притихна и Сей разбра, че се бе случило нещо лошо. Антон беше посрещнат като паднал герой.

Ръцете на Сей изстинаха. Той видя кръвта, капеща от дрехите и от маската. Антон не се движеше. Слугите го изнесоха навън.

— Много жалко, Дариус. Антон вече няма да бъде до теб. Но теб те чака светло бъдеще. Орденът на Пазителите се нуждаеше от нова кръв — каза някой.

— Искам да смените фоксерите ми, господин Рай. Не искам да ги виждам повече.

— Сделката си е сделка. И без това причиниха доста неудобства. До сутринта няма да ги има. Утре ще започнем нещата отначало.

— Благодаря Ви, господин Рай! Съжалявам за всичко!

— А ти предай извиненията ми на Маркус. Върхът никога не трябваше да се съмнява в предаността му. Баща ти е най-почтеният човек в Регал. Жалко, че нещата се стекоха по този начин.

— Жалко, да... — каза Дариус плахо.

Сей гледаше Дариус и Рай през буйната тълпа. Искаше да види лицата им, за да се изплюе в тях. Но слугите се струпаха около него и го поведоха към подземния лазарет. Гробницата на черния вълк.

* * *

Подземията на Цитаделата минаваха точно под голямата арена. Из тъмните железни коридори още кънтеше глухият ропот на празнуващите лордове. Долу атмосферата беше различна — по коридорите минаваха малко хора, повечето — слуги. Останалите бяха стари лекари и механици в работнически дрехи, които трябваше да стоят възможно най-далеч от празненството.

Джак и Сей бяха преведени по познат маршрут — покрай оръжейния склад и още по-надолу, към широка медицинска зала с много легла за ранени бойци. Фоксерите бяха отделени в изолирано помещение и привързани към болнични легла, а между тях обикаляха хора в бели медицински дрехи — доктори, носещи се с малко повече престиж от останалите слуги. Оръжията на фоксерите бяха заключени в съседното помещение. Сърцето на Сей биеше бързо — той искаше да види тялото на Антон, но наоколо имаше толкова много пъшкащи, ранени фоксери, че не можеше да ги различи един от друг. Главата му беше пристегната към леглото, но той успя да я обърне настрани.

Това бяха хората на Рай. Прилежни лекари, които се погрижиха за падналите фоксери, след което напуснаха залата. Сей успя да избегне подозрение. Сега, когато сетивата му отчасти се бяха върнали, той усещаше всеки неприятен шум и мирис около себе си. Пъшканията на падналите и миризмата на кожа и лекарства. Онази ужасна черна смес, която стягаше костите бързо и ги оставяше сакати и изкривени. Докторите обаче се бяха справили добре и сега се чуваше само затихналото бучене на лампите по тавана и тихите стонове на фоксерите. Сей дочу стъпки, идващи от далечния коридор. Към залата се приближаваха няколко човека.

— Лорд Галиус, няма нужда да го правите! Братството има много високи стандарти!

— Не ми казвай от какво имам нужда, червей такъв! Тук си, защото го искам!

— Разбира се, милорд...

— Знам, че си работил с Рай. Но знам и че служиш на парите. Затова прави каквото ти казвам!

— Аз служа на Бог, милорд.

— Баща ми мразеше хора като теб. Свещеници и други негодници. Една дума на Инквизицията и ще бъдеш отведен във Върха за разпит! Ясно ли е?

— Разбира се, милорд — каза неохотно свещеникът.

— Искам да ми покажеш два фоксера. Онези, с които Рай си е поиграл, за да ме унижи. Искам да ги видя лично!

„Господарят Галиус иска“ — повториха няколко тънки гласа.

— Лорд Галиус, фоксерите са упоени, но все още са опасни. Не бива да го правите!

— Ти ще го правиш, не аз! Ето там! Онзи ли е?

Слугите занесоха преносимия стол до едно от леглата. Отецът внимателно надигна одеялото и златното дете се отдръпна ужасено.

— За бога, какво му се е случило?! Жив ли е?

— Едвам. Този е принадлежал на господин Санкти. Сигурно няма да преживее нощта.

Лицето на Сей се изкриви от гняв. Беше Антон. Тялото му бе покрито с ужасяващи белези — някои отпреди този бой. Галиус покри устата си, сякаш щеше да повърне:

— Бог да го удави, какво е станало с него?

— Това е стара рана. Чист разрез, право през ребрата. Зараснали са накриво и е цяло чудо, че е оцелял.

Галиус побутна маската на Антон с бастунчето си. Не се помръдна.

— Санкти заслужава този да умре!

Той сръга новата рана на Антон. Фоксерът издаде болен стон. Дори свещеникът беше погнусен от жестокостта.

Сей искаше да скочи и да смачка гръкляна на златното дете, но вместо него се намеси свещеникът.

— Няма нужда от това, лорд Галиус! Сигурно ще умре и без това.

Сей искаше да убие това създание, скрито в пластове червен плат. Чудеше се, дали нож би могъл да прободне толкова много облекло. Но после видя нещо. Маската на Антон беше паднала. Каишката се бе откопчала и половината от лицето му се виждаше.

Сей примижи с очи през маската си. Погледът му още беше размазан, но успя да го види. Лицето на Антон. Той се опита да разпознае някоя от чертите на баща си, някоя бръчка или форма, която

още не се бе изплъзнала от спомените му. Но лицето на фоксера беше неразпознаваемо. Дори очите му бяха променили цвета си — зад полуотворените му клепачи бавно се движеха тъмнокафяви ириса — съвсем различни от живия син цвят, който Сей помнеше добре. Кръвта на Аврора бе променила всичко. Сей не можа да изтърпи гледката за дълго — той стисна зъби и обърна главата си към белите лампи на тавана.

— Безполезни са, всичките! Похарчих двайсет хиляди аури за нищо!

Златното дете удари слугата си по врата и столът му се задвижи към следващото легло. Той направи същата проверка с фоксерите на Елон и останалите членове на Ордена, докато най-накрая не стигна до Джак.

— Ето го...

— Този е буден, сър. Твърде опасно е!

— Не ме интересува! Покажи ми лицето му веднага!

Свещеникът преглътна и посегна с треперееща ръка.

— Чедо мое... помниш ме, нали? Аз... те изведох към спасението, когато беше грешник... сега, моля те, остави ме да видя лицето ти.

Джак изръмжа и напъна каишите, сякаш щеше да ги скъса. Свещеникът почти падна назад от уплаха.

Галиус го избута и посегна към лицето на Джак.

— Казвам се Галиус! Осемдесет и седмият син на Безсмъртния! Златно дете с чиста, незамърсена кръв! Длъжен си да ме слушаш! Заповядвам ти да стоиш мирно!

Джак проследи ръката, приближаваща се към лицето му.

— Не ме ли чу, псе? Заповядах ти...

Джак изръмжа още по-силно и каишите му изпрацяха, сякаш щяха да се скъсат. Галиус почти падна от креслото си. Фоксерите... слушаха. Но тези изглеждаха по-бурни от обикновеното. Остри викове се чуваха от другите легла и нещо изтропа силно. Крах и двама други фоксери се опитваха да се измъкнат от местата си. Дори бойците на Галиус, които се лекуваха в лазарета, искаха да скъсат каишите си.

— Какво става тук? Какво сте направили? — изрева лордът.

— Нищо! Не разбирам...

Отецът понечи да избяга назад, но оттам се чу силен трясък и нещо го повали на земята. Едно от леглата се бе преобърнало. Най-едрият фоксер на Галиус бе успял да се прекатури и сега се опитваше да разбие маската си в земята. Лицето му постепенно се разкриваше пред стъписания поглед на господаря си, със зловна усмивка.

— Фоксерите ми? Какво става тук?!

— Не знам... Братството няма нищо общо с това, заклевам се! — каза свещеникът в паника.

— Измъкни ме от тук! Дръж вратите отворени, докато изляза!

Галиус опита да слезе от креслото си, но зад него стоеше висок тъмнокож фоксер, който явно беше буден от известно време. Беше Крах Реза. Той хвана лорда за гушата, докато дребните му слуги се опитваха да го защитят. Крах ги повали с другата си ръка и хвърли златното дете от креслото му. Лордът се сгромоляса на земята и погледна безпомощно нагоре.

— Помощ! Помощ! — изквича той.

Свещеникът гледаше ужасено към Крах. Той бе свалил маската си и се усмихваше зловещо към него.

— Стой назад! Заповядвам ти да стоиш назад!

Свещеникът панически пребърка джобовете си и извади малък предавател, който превключи с треперещи пръсти. Чу се силен звук. Вратата на изолираното помещение се затвори и фоксерите останаха заключени, заедно с двамата си пленници. Крах Реза пристъпи бавно към свещеника и се приведе надолу. Гласът, който излезе от дебелото му гърло, накара отца да потръпне.

— Наистина не трябваше да правиш това.

* * *

— Дин! Ти ли си?! — Крах издърпа момичето, затрупано под купчина белокожи слуги и я прегърна с всички сили.

— Татко... ще ме смачкаш!

Динара носеше медицинска униформа. Някак си бе успяла да се скрие между медицинските слуги и под едно от леглата. Сигурно тя беше разхлабила връзките. Високият тъмнокож мъж свали порцелановата маска на момичето и се усмихна.

— Наистина си ти! — очите на стария воин се зачервиха. Без маската си, Крах беше още по-страшен от преди, но Динара не виждаше нищо нередно в лицето на баща си.

— Дяволите да ме удавят, превърнала си се в истинска красавица! Колко време съм загубил?

Крах огледа големите си ръце. По тях имаше много белези. Тъмната му кожа бе станала суха, а космите му бяха побелели. Последното нещо, което си спомняше, беше снежно поле и ръката на генетик. Той бе загубил голяма част от живота си. Беше я загубил в служба на лордовете.

— Колко време?! — той попита отново.

— Около десет години. Но най-накрая те намерих. Има един човек, който ще дойде за нас!

— Един човек?

— Значи Крах ти е баща — каза Сей с усмивка, докато седеше на едно от медицинските легла и разтриваше цепещата го глава. Той най-накрая започваше да разбира играта на Динара.

— Затова си се промъкнала в Регал. Искала си да убиеш господарите на баща си.

— Вече ти казах, затворнико! Не дължа обяснение нито на теб, нито на онова хлапе Дариус!

— По-тихо! Главата ме цепи!

— Какъв е този, Дин? Да се погрижа ли за него?

— Няма нужда. Тези двамата ми помогнаха да те намеря. Могат да ни бъдат полезни.

Крах застана пред Сей и стисна здраво ръката му.

— Значи малката е приела чужда помощ, а? Друг път не се беше случвало. Казвам се Крах. А ти?

Сей се почеса по главата. Не беше в състояние да говори, още по-малко да си измисля ново фалшиво име.

— Е, няма значение. Щом си приятел на Дин, значи няма да те убивам!

Сей помахаше с ръка, за да бъде оставен на мира. Крах обаче стисна китката му по-здраво.

— Само не се опитвай да хитруваш с нея! Тя е моето малко цвете. Няма да позволя на никого да я нарани. Ясно?!

— Малко... цвете? Ха...

— Ей! Стига сте плямпали и помогнете с вратата! — извика Дин.
— Търсиш помощ много често напоследък. На какво съм те учил, малката?

Изведнъж някой изрева с пълен глас:

— Помощ! Някой да ми помогне! Аз съм лорд Галиус от Върха на Света!

Златното дете беше долепило уста до стъклената си гривна, която светеше в зелена светлина.

— Това е достатъчно... — Крах хвана ръката на Галиус и счупи предавателя с лекота. Той откъсна голямо парче от ризата на лорда и я омота около устата му.

— Чакайте! Инквизицията знае, че съм тук! Върхът на Света ще разбере за това! Баща ми... Той ще изгори вс...

Крах стегна връзката по-силно от необходимото, а през това време Сей търсеше приятеля си из стаята.

— Джак! Къде си? — извика Сей.

— Тук съм — каза уморен глас иззад едно от леглата. Джак седеше на пода и разтриваше разтегната китка.

— Главата... ме цепи... Пили ли сме?

— Не. Но ти се иска.

— Направили сме нещо лошо?

— Може да се каже.

— Бог да ме удави! Убил ли съм някого?!

— Не. Не си убил никого. Но Антон е пострадал в битката.

— Никой не е умрял. Но Антон едва се държи. Хайде!

— Антон?

Сей заходи към леглото на баща си. Джак го последва олюляно.

— Какво е станало с него? И с всички?!

Те погледнаха надолу към безмълвния фоксер. Антон умираше. Джак искаше да каже нещо успокояващо, но думите му се губеха.

— Вината е моя! — Сей стисна зъби и се помъчи да задържи сълзите си. — След всичко, което е преживял, ще умре заради мен! Ще умре в този проклет град!

— Глупости! Ако наистина ти е баща, значи е същото кораво копеле като теб! Няма да умре!

Тези наивни думи успокоиха Сей. Той благодари на приятеля си. След няколко минути от гърлото на фоксера започнаха да се чуват

задавени кашлици, последвани от тихо бълнуване.

— С... събужда се! — рече Джак.

— Мамка му... събужда се?! — Сей изведнъж осъзна, че не бе мислил какво да каже на баща си, ако той някак си се събуди. Дори не вярваше, че е възможно. Каква част от Антон Рота бе оцеляла от кръвта на Аврора? Антон започна да кашля все по-често, докато накрая ръцете му не почнаха да се движат, още притиснати от каишите.

— Мммм... мас... ка.... — пробълнува той.

Сей посегна към лицето на фоксера и бавно свали разхлабената кучешка маска от черен порцелан. Лицето, което бе видял по-рано, бе започнало да се променя. Мускулите, сковаваци челюстта и челото му, започваха да се отпускат, но очите оставаха все така червено-кафяви, като на животно.

— Не говори, ако не можеш! Изчакай, докато гласът ти се върне... — каза Сей и отвърза ръката на Антон. Той стисна здраво грубата му длан — така, както я бе стиснал преди първия им двубой в двора на Маркус Санкти.

— А.... Ан... тон.... — рече фоксерът. Първите му думи бяха задавени, а гласът му все още бе пресипнал. Очите му се опитваха да свикнат със светлината и той малко по малко успяваше да разпознае части от лицето на Сей.

— А... Антон.... Ти... ти ли си? — каза изморено фоксерът.

— Антон? За какво говориш?

— Приличаш... на него... Кой... кой... си ти? — каза умореният глас.

— Аз съм Сей... Не помниш ли името си? Антон!

— Аз не съм... Антон Рота... Казвам се... Макс...

Когато чу това, Динара се приближи до Сей и хвана фоксера за дрехата.

— Какво каза? — извика тя.

— Казвам се...

— Какво каза току-що, нещастник такъв! Кажи ми името си!

— Престани! — рече Сей и хвана Динара за ръката. Мъжът, който стоеше пред него, погледна в очите му и стисна ръката му още по-силно:

— Ти си... детето му, нали? Детето на Антон. Той... взе името ми. Когато дойде за пръв път в Регал. Когато дойдохме заедно... Той... трябваше да запази тайната... Аз... трябваше да остана... Затова... Затова той взе името ми. Ти си детето му, нали... — рече той едва разбираемо.

— Как се казваше преди? Как беше името ти, когато дойде в Регал?

— Максвел... Максвел Р....р...

— Максвел Рай? — стъписа се Джак. — Тогава кой е...

Сей изведнъж разбра какво е направил Антон, за да оцелее в Регал. Кого е трябвало да пожертва, за да запази тайната за името си. Той бе откраднал живота на друг човек, за да остане незабелязан в града на лордовете. Пред очите му стояха останките от този човек. Останките от Максвел Рай.

АНТРАКТ — ЧИРАКЪТ

Слоновите порти се отвориха с оглушителен виещ шум. Пронизващият студ на зимата ги бе сковал до такава степен, че ревът на замръзналия метал къртеше из цялата източна част на града. Ситната червеникава пепел отново бе посипала земята през нощта, но през деня белият сняг бе спечелил надмощие. Високите земи приличаха на бяла пустиня. Едри снежинки прехвърчаха из въздуха и изгаряха вече замръзналата кожа на Антон Рота, но той отдавна не им обръщаше внимание.

„Защо пада червеният прах? Защо пада, наистина?“ — каза си той почти в делириум, гледайки към небето, но мисълта му бе прекъсната от голяма ръка, която го блъсна на колене. Ръцете му се охлузиха по заледената земя, но той само ги изтупа и опита да се изправи отново.

— Трябва да коленичиш пред лордовете на Регал, глупако! — нареди гърмящ глас. Мощна ръка сведе главата му надолу, докато челото на Антон не опря в студената земя.

— Лорд... на Регал?

С ъгълчето на окото си Антон видя висок мъж с дрехи от бяла козина. Лордът гледаше с погнуса надолу към двамата номади. Дългите, животински косми, които се вееха от вятъра, пазеха мъжа от безпощадната зима и само при вида му Антон забрави за студа, който сковаваше крайниците му.

— И какво искате да правя с тях? Да ги взема в къщата си ли?

— Разбира се, че не, милорд! Просто ги намерихме навън... стоят там от дълго време и не искахме да умрат право пред вратите.

— Тогава ги отведете по-далеч! Те вече са умрели!

Пазачите на портата хванаха яката на Антон и го помъкнаха назад.

— Чакайте! Ние... сме живи! — едвам успя да каже Антон. — Можем... да Ви бъдем полезни!

— Моля? — попита благородникът.

— Знаем, че войната Ви остави без слуги. И двамата сме готови да Ви служим, ако само ни дадете подслон!

Антон сочеше към непочистените улици пред ръждясалите порти, обслужвани от малцина застаряващи слуги. Много от сградите имаха счупени прозорци, а червеният прах и снегът се бяха напластили във всички цепнатини на града. Регал се разпадаше.

Лордът хвърли поглед към нахалния номад и след кратък размисъл отговори:

— Оцелявали сме и през по-тежки зими от тази. Можем да се справим и без две гладни псета от провинциите. Изхвърлете ги навън!

Пазачите отново помъкнаха двамата мъже, но Антон отказа да се предаде.

— Ние не сме от провинциите, сър. Идваме от Ниските земи.

Лордът вдигна ръката си и пазачите отпуснаха хватката си.

— От Ниските земи? — изсмя се той. — Значи освен че сте паплач, сте нарушили заповедите на нашия Безсмъртен лорд. Какво могат да ми предложат две псета, което не мога да взема сам?

Антон извади шепа нулитни кристали, част от които паднаха в снега и оставиха бледа синя следа.

— Нещо, което тази земя не предлага. Нещо, което дори Безсмъртния не би Ви дал.

Лордът изведнъж надигна вежди. После се усмихна:

— Намерете им подслон! Ако не за работа, поне ще служат за забавление. Намерете им нещо подобаващо за щедрата цена, която плащат.

Пазачите изпълниха заповедта и тикнаха двамата мъже в мрачно кално подземие, в което вече бяха приютени осем или девет генни слуги. Те имаха охлузени кафяви маски, направени от кожа и конопени ръкавици, пазещи пръстите им от замръзване. Всички бяха капнали от умора и лежаха на дървени легла, окачени с вериги за стените, в очакване на другата смяна. Един от тях беше заспал, но едната му ръка още продължаваше да трепери в тикове. Ровене. Сигурно е ровил цял ден. Антон се помъчи да не го гледа, докато се опитваше да спре кървенето на Максвел Рай.

— Мамка му. Пак почна... Кога ще дойде проклетият лекар?

Топлината сякаш бе дала живот на едрия мъж, който успя да се усмихне въпреки болката:

— Значи още не си се отказал от мен, Антон. Какво трябва да направя, за да ме оставиш да умра на спокойствие?

— Няма да умреш, Макс. Вече ти казах — двамата ще пием планинско вино, когато всичко свърши. Само трябва да издържиш още малко.

Максуел Рай погледна надолу към раната си и каза:

— Много ли е зле?

— Кървенето пак почна. Скоро ще дойде истински доктор. Само се дръж още малко.

— Закърпил си ме добре за човек без опит. Кой би помислил, че водачът на бунта ще трябва да спасява собствения си медик?

Болката отново го обля. Максуел Рай склочи зъби и стисна очи. Когато тя най-накрая го отпусна за малко, той промълви:

— Кажи ми... Разочаровахме ли те? Аз и останалите...

— За какво говориш? Как можете да ме разочаровате?! Не можех да си мечтая за по-добри съюзници. Ти и Ранк...

— Няма защо да се лъжем. Бяхме пълни новаци. Аз трябваше да спасявам хора на бойното поле, а се наложи да бъда спасяван. Трябваше да намериш някой по-добър от мен.

— Тази банда новаци успя да свали най-силния човек в Греховните земи! Обединихме трите града около една идея за пръв път в историята им. Никой нямаше да ме последва, ако нямах хора като вас.

— Кучият син си получи заслуженото, а? — каза със задавен смях Максуел. — Мислиш ли, че Паликс ще се справи по-добре? Кобалт ни предаде, но все още е един от нас. Мечтае за власт и пари, но идва от калта, като нас.

— Сега той управлява, значи ще стане като тях. Но той не е глупав. Знае, че му трябва мир, за да запази властта си. Дори владетелите следват някакви правила.

— Винаги става така, а? Винаги има някой, който да заеме мястото на стария господар. Дори да бяхме спечелили, щеше да се появи някой. Може би ти. Кой знае какво щеше да направи властта с теб.

Антон се усмихна безрадостно. Той погледна към раната на Максуел.

— Като чудовище е, Антон. Ако отрежеш едната глава, винаги чака друга. Винаги има някой, който иска да управлява, да стане Собственик...

— Забрави ли за какво се бихме? — свъси се Антон. — Може да има град без господари! Град, в който никой не управлява никого! Защо ние да не сме първите, които да го построят?

— Винаги си имал глупави мечти, Антон. Мечти на дете, защитавани от упорит мъж. Може би затова те последвахме толкова лесно. И почти успяхме...

В този момент по каменния коридор се чуха стъпки и в осветеното от меките пламъци на факлите помещение влезе мъж с черни, посипани в сняг дрехи. Той изтръска дебелия си кожена шапка и приближи леглото на Максвел.

— Ти. Помогни ми да свалим дрехата му и чакай там! — нареди той. Антон изпълни указанията на доктора и застана в средата на помещението.

— Ти ли си го закърпил?

— Да...

— Цяло чудо е, че е жив! Имаш ли някакво медицинско обучение? В този град оцеляват само тези, които могат да правят нещо полезно.

Антон се замисли, преди да отговори:

— Няма ли да му помогнете? Загубил е много кръв!

— Така е. Загубил е много кръв — каза докторът и погледна в очите на Антон. Той извади малка кесийка с черен прах, която развърза и изсипа отвисоко върху полуотворената рана. Прахът бързо се смеси с кръвта и оформи плътна обвивка по дължината на разреза. Ръцете на Максвел сграбчиха одеялото от болка. Когато черната смес се уталожи върху кожата му, тя образува плътен, защитен слой върху раната, което успокои болката му.

— Семе от хапт — каза докторът. — Виждам, че не си го използвал преди. С какво си затворил раната?

Максуел обърна глава, сякаш искаше да каже нещо на приятеля си, но Антон вече знаеше отговора.

— Червена коприва. Опитавме се да намерим хапт, но всичко беше измряло от студа.

Докторът се усмихна.

— Добър отговор. Ако беше отишъл да търсиш друго, и ти щеше да умреш. Подай ми конците!

Антон помагаше на доктора, докато той махаше старите конци, с които грубо беше зашита раната на Максвел. Докато наблюдаваше работата му, той се замисли, че условията тук не бяха много по-добри от тези на бойното поле. Докторът не бе особено старателен, но беше опитен. Максвел не бе единственият, нуждаещ се от помощ. Няколко от генните слуги също имаха рани по телата си и кротко чакаха да дойде техния ред.

— Генните слуги имат предимство пред хора като вас. Те работят усърдно и никога не предават господарите си. А и напоследък са рядка стока. Войните и епидемиите имат странно въздействие върху лордовете. Само тогава започват наистина да оценяват помощниците, които са им останали. Нещата са още по-зле с нас, докторите. След войната никой не иска да служи на лордовете от добра воля. А малкото доктори, които останаха, по цял ден обикалят и се грижат за нищожества като тези.

— Ние сме готови да работим — каза Антон.

— Това не зависи от мен. Лордовете ще преценят дали не сте твърде опасни, за да работите тук. Ако питате мен, шансовете ви не са добри. Намерихме няколко неща в багажа, който носехте. В едната торба имаше оръжие, а в другата — медицински пособия. И двете изглеждаха използвани. Искам да знам кой от двамата ви е лекар и кой — убиец.

— Оръжието е мое... — каза Максвел и се помъчи да се изправи. — Той е калпав доктор, но чак пък убиец...

Той опита да се засмее, но болката отново го прободеше. Докторът се усмихна.

— Охо... нашият пациент е буден! Досега не съм виждал човек, който е готов да признае вината си толкова лесно.

Максвел видя ядосания поглед на Антон, но въпреки това продължи:

— Той е само полеви лекар... Не е хващал оръжие през живота си. Аз съм този, който трябва да плаща стари грехове.

Докторът погледна развеселено.

— Ще видим.

Той взе чантата си и пристъпи към измръзналите генни слуги, които чакаха да получат помощ.

— След толкова години наистина започвам да мразя тези нищожества — рече той, докато вървеше покрай седналите слуги. — Може да имат вътрешен кръвоизлив и няма да обелят дума, докато не стане твърде късно. Те са като животни. Трябва да гледаш за следи. Бледа кожа... забавени реакции... Половината от работата на доктора е да бъде наблюдателен.

Антон погледна към изтърканите кожени маски на слугите. Беше лесно да си представиш, че зад тях гледаха очи на животни, а не на хора.

— Виждаш ли този? — докторът посочи към генния слуга, който спеше настрани върху дървено легло. Ръката му не бе спряла да трепери в тикове, а зад шитата му кожена маска се дочуваше тихо бълнуване.

— Какво му има?

— Бил е в източната част на стената и е махал леда с ръцете си. Бог знае какво се върти в главицата му. Сигурно още си мисли, че копае.

В думите на доктора имаше лека насмешка. Той свали ръкавицата на дребния слуга и видя, че част от ръката му бе почерняла от студа.

— Пръстите му са си отишли. Трябва да ги отрежем. Помогни ми да го упоим.

На Антон му се догади само като чу тези думи. Докторът обаче изглеждаше равнодушен към това, което трябваше да стори. Бе го правил достатъчно пъти, за да разбере, че съжалението само пречеше на работата.

— Искам да държиш ръката му — каза той, докато вадеше инструментите от чантата си. Той ги постави върху кърпа, право на леглото, и започна да ги нарежда в желаната последователност. Докторът намаза ръката на дребния мъж с кафява течност и без да се бави, се зае с малкия му пръст.

Антон зяпаше към дребната ръка на слугата, опитвайки се да изглежда максимално спокоен, но потта по челото му започна да го издава. Докторът беше спокоен. Той работеше бързо — дори твърде

бързо и нехайно. За по-малко от десет минути той вече беше привършил два от пръстите и работеше по третия.

— Казах ти, глупаво е да гледаш на тях като на хора. Те са загубени души. Мозъкът им се е смалил до размерите на юмрук — за тях няма връщане назад. Не са по-различни от животни. А с животни като тези е по-добре да си бърз, отколкото старателен.

Нещо в движенията на доктора подсказваше, че той бе много по-опитен, отколкото изглеждаше. Антон го наблюдаваше, опитвайки се да усвои техниката му.

— Когато бях момче, исках да науча всичко — каза мъжът. — Знаех името на всяка една кост и всеки мускул в тялото. Тогава живеехме в едно селце, по време на заразата. Баща ми ми подари стара книга, която беше намерил отнякъде — учебник по анатомия. Каза ми, че може би някой ден ще се науча да спасявам хората с нея. Повярвах му и затова я прочетох от край до край. Един ден той се разболя. После майка ми. После двамата ми братя. Когато ми се наложи да ги спасявам, не можех да направя нищо, освен да кажа имената на костите им. За да станеш доктор, ти трябва повече от една книга.

— Затова ли дойде в Регал?

— Тук е единственото място, където можех да стана лекар. Отначало мразех градовете. Обвинявах ги за всичко, което се случваше с нас. За болестите, за войната... Дълго време отказвах да дойда. Но когато баща ми умря, няхах какво да губя. Реших да дойда тук и да открадна знанията на лордовете. Обещах си да науча всичко, след което да се върна обратно и да разкажа на всички какво съм научил.

— И какво стана?

— Върнах се по време на войната. Но това, което ме чакаше, беше само омраза и страх. Никой не искаше да се доближи до мен — дори сестра ми отказаха да ме приеме в собствения ми дом. За нея бях само предател. Накрая разбрах, че съм грешал за всичко. Причината за войните и болестите не беше в градовете. Тя беше в номадите. Липсата на всякакъв ред и цивилизованост.

Докторът избърса ръцете си и постави ръката на слугата обратно в дървеното легло. Дори под упойка, тя все още потрепваше леко, сякаш искаше да изкопае невидима яма.

— Проклети кучета... Ще мина по-късно. Ако някой от тях получи гърчове през нощта, използвай това. Ще ми спестиш много

усилия.

— А ако не стане?

— Кажи да извикат Крокхус. Това е името ми. Не че има значение. Не очаквам да издържиш дълго в това място.

Докторът подхвърли някакво лекарство в ръцете на Антон и сложи шапката си. Той излезе навън, приветстван от виелицата.

— Осъзнаваш ли какво правиш? — рече Антон към Максвел. — Казах ти, ще спася и двама ни!

— Ще спасиш себе си, Антон. Знаеш, че съм готов да те последвам до ада, ако се наложи. Но не мога да те гледам как отиваш там сам. Затова ти давам единственото нещо, което ми остана. Името ми.

Гърлото на Антон се сви, а в очите му напиреха сълзи.

— За какво говориш?

— За името ми.

— Името ти? Не ми трябва името ти! Трябва ми само време...

— Ще имаш цялото време на света, Антон. Ти ми каза, че не сме се борили напразно. Докажи го. Ако можеш да построиш град без собственици, ще се пожертвам, за да го видя. Приеми го като залог. Ще разчистим сметките, когато този град стане твой.

* * *

Беше един от онези красиви дни на зимата, в които дори калният сняг по улиците изглеждаше някак си на място. Антон и докторът газеха с кални ботуши из кишата и наблюдаваха работата на слугите. Това беше втората им зима заедно в Регал и учителят най-накрая започваше да се доверява на уменията на своя чирак.

— Какво мислиш за този, Рай? Собственикът му се оплаква, че работи бавно. Мислят, че има счупване и не казва на никого.

— Работи прегърбен. Трябва да е размекване на костите. Сигурно е бил стар, когато е бил опитомен. Трябва да поискаме още лекарства от Върха.

— Прекалено са скъпи за слуги като тези. Но виждам, че ставаш все по-наблюдателен.

— Искам да им помогна, сър. Не можем да си позволим да загубим повече.

— Помня, когато всеки лорд имаше поне по петдесет слуги. Сега малко от тях имат повече от десет. Войната ни изтощи. Лордовете не искат да си го признаят, но ако не отворят вратите си за нови слуги, този град ще започне да умира. Те постоянно се оплакват, че Ниските земи са управлявани от номади. Но Ниските земи никога не са имал проблеми с липса на работна ръка, нали, Рай?

— Не, сър.

— Контрабандистите от Долните Земи водят преговори с Върха на Света. Искат да ни изпращат хора, които са достатъчно закъсали, за да поискат сами да станат слуги. Ще се изненадаш колко много такива хора се намират. Лордовете упорстват, но според мен рано или късно ще се съгласят. Бог знае, че им трябва още хора. Звучи интересно, как мислиш?

Антон измънка нещо, което прозвуча като потвърждение.

— Искам да ти покажа нещо, Рай. Ела с мен!

Крокхус отведе Антон към един от огромните военни дворове, където лордовете държаха своите пленници. Двата вървяха по хрущящата заледена кал, докато не стигнаха до мястото, където бяха приковани няколко окървавени затворника. Докторът застана до един от тях — висок тъмнокож мъж, който сякаш бе изгубил съзнание. По цялото му тяло имаше следи от камшик, а лицето му бе покрито със засъхнала кръв.

— Запознай се с последните войници на номадите.

Антон потрепна, когато видя раните на мъжа. Две от сухожилията на ръката му вече бяха срязани, а единият му крак беше счупен и висеше отпуснат на земята. По лицето му имаше стари следи от изгаряне, вероятно от войната.

— Името му е Крах Реза. Преди две години войниците тук са се страхували да споменат името му. А сега е само парцал. Парцал, който с нетърпение чака смъртта си.

— Какво... искате да направя с него, сър?

— Искам да ми кажеш мнението си.

— Трябва да затворим раните му... да зашием сухожилията му... Кракът му трябва да бъде проверен за гангрена.

— Бил е част от кървавата орда. Наричали са го дясната ръка на кървавия цар. Убил е повече войници на генокрацията, отколкото побира този двор. Какво мислиш за него сега?

Антон погледна раните на Крах още веднъж. Двата малки разреза точно на педя под дланта, двата пръста, стоящи като безжизнени клонки над останалите, увисналия крак, счупен точно по средата на бедрото, от всичко това внезапно му се догади. Той беше виждал рани и преди, но не и причинени по този хладен, жесток начин.

— Смятам, че трябва да затворим раните му, сър. Трябва да наместим крака и да зашием сухожилията му.

Съвсем неуловима усмивка се появи на устата на стария доктор, но той се постара да я скрие.

— Върхът на Света е изпратил главния си инквизитор специално за него — небезизвестния господин Мория. Но дори той не е успял да измъкне полезна информация от него. Сега въпросът е: какво би направил един цивилизован град като Регал с един от най-свирепите си врагове?

Лицето на Антон потрепна, когато чу името „Мория“.

— Значи си чувал за него? — каза Крокхус. — Е, господин Мория предлага да накажем този номад като разчленим тялото му и го разположим на равни разстояния пред проходите на червената планина. Съвсем в тон с това, което Крах Реза правеше с пленниците си от градовете. Би било подходящо наказание, нали? Но не много... цивилизовано.

Лицето на Антон пребледня, когато си представи ужасната задача, с която бе натоварен. Щеше ли да успее да продължи играта си, дори ако трябваше да направи нещо толкова жестоко?

— Има и друга възможност, разбира се. Да го държим в подземията, докато тялото му не се превърне в посмешище. Това би обезкуражило враговете ни, би предотвратило следващите им авантюри — докторът глътна едно от хапчетата, които носеше със себе си, след което въздъхна. — Войната е страшно нещо, Максвел. И докторите се използват не само като лечители.

— Да... го опитомим, сър — каза с притъпен глас Антон.

Очите на Крах се повдигнаха. Той не бе възвърнал напълно съзнанието си, но гледаше право към Антон.

— Да го опитомим? — попита Крокхус.

— Да използваме кръвта на Аврора, сър. Така няма да е опасност за никого. Това би било много по-силен знак, отколкото всяка жестокост.

— Кръвта на Аврора...

— Знам, че сте я използвал и преди. Лорд Санкти... онзи, когото наричат „Бялата роза“... той е прилагал методите Ви на полето с добър успех. Той Ви нарича другар. Знам, че сте... повече от полеви лекар, сър.

Крокхус не отговори. Този човек го изненадваше все повече и повече.

— Този град е почти без защита. Повечето фоксери бяха избити от кървавата орда. Ако човек като него бъде опитомен... Той ще защитава стените на Регал, дори ще рискува живота си за лордовете. Това би изпратило знак към всички... Би било успех... за цивилизацията...

Антон каза последното с половин уста. Крокхус остави чантата си на земята и пристъпи към Крах:

— Чу ли това? Имаш поне един защитник в този град. Животът ти може да бъде пощаден.

— По-добре ме убийте! — измърмори злобно Крах. По-добре да умра с честта си, отколкото да се кланям на лордовете.

— Опасявам се, че студът би те убил и без наша помощ. Това, което ние можем да направим, е да те запазим жив, поне за малко.

Затворникът изсумтя нещо. Той презираше лордовете и още повече мразеше предателите, които доброволно ставаха техни слуги. Номади, работещи срещу своите братя. За Крах нямаше по-отвратително нещо.

— Нямах ли семейство? Жена, която би се зарадвала да научи, че си жив? Макар и опитомен, в служба на великата генокрация на Високите земи?

Крах си спомни единственото нещо, което му бе останало. Той имаше дъщеря. Красива малка дъщеря, която не познаваше нито война, нито омраза. Но Дин бе твърде далеч от Регал, за да бъде намерена от проклетите лордове. Тя беше в безопасност.

— Нямам никого! И никога няма да служа на шибаните лордове... — изрече той, без мисъл и без сили.

— Ще видим — усмихна се старият Крокхус. — Ще видим...

ЧЕРНИЯТ ВЪЛК

Антон Рота вървеше бавно из коридорите на Цитаделата и си спомняше своя учител. Бяха изминали много години, откакто Крокхус бе умрял. Много зими, които бе прекарал сам, преструвайки се на някой друг. Сега дългата му игра бе на път да свърши.

Висок мъж и двамата му помощници в униформи на инквизицията вървяха след него и наблюдаваха всяко негово движение по пътя към кабинета му. Антон изглеждаше изморен, лицето и косата му носеха белезите на живот, обременен от отговорности, но очите му бяха спокойни. Без да изважда ръце от джобовете си, той спря и се обърна към инквизицията.

— Инквизитор Мория. Радвам се да Ви видя. Мога ли да Ви покана на празненството?

— Уви, тук сме тук по работа, господин Рай. Но нека това не спира празненството Ви. Вие със сигурност го заслужавате — каза високият мъж. На лицето му се появи тик, но той опита да го прикрие със зловеща усмивка.

— Разбрах, че инспекцията е приключила успешно. Надявам се това да е задоволило любопитството Ви.

— Любопитството на инквизицията е неизчерпаемо, господин Рай. Но се радвам да Ви уведомя, че подозренията на господин Галиус не се оправдаха. Той... много искаше да спечели днешното състезание. Всичко от Ваша страна *изглежда* изрядно. Както винаги.

— Радвам се да го чуя. Да броим ли нощта за приключила?

— Сънят за мен е пропуснато време — каза той, немигащите му очи втренчени в генетика. — Кажете ми, господин Рай, какво бихте направили, ако по някаква случайност се натъкнете на конспирация в този град?

Мория беше известен като човек, който виждаше конспирации навсякъде, дори и да не съществуват. Това му бе спечелило особена слава във Върха на Света, но също така му даваше предимството да вижда връзки там, където никой не би ги потърсил. Както често

обичаше да казва: „Хвърли достатъчно мрежи и рано или късно ще хванеш риба.“

— Конспирация? Не знам какво имате предвид.

Инквизиторът започна да дъвче долната си устна.

— Имам предвид хора, които не са напълно лоялни към Безсмъртния ни лорд. Хора... злоупотребяващи с гостоприемството на градовете.

— Не мисля, че разбирам за кого говорите.

— Да вземем Братството на съдбата. Те са организация, която е проникнала дълбоко във Високите земи, въпреки правилата на господаря ни. Има хора, които смятат, че той вече не наблюдава света и тези правила вече нямат значение. Но аз не мисля така. Съвсем не мисля така.

— Съгласен съм с Вас. Но аз... не контролирам Братството, господин Мория. Те имат своите връзки и са много потайни в намеренията си. Ако решат да правят нещо, обикновено не го споделят с мен.

„Още една добре подбрана истина. Или още една лъжа. Винаги е толкова трудно да се прецени разликата. Особено без необходимите инструменти.“

— Кажете ми, господин Рай, запознат ли сте с името Антон Рота?

Тези две думи пронизаха Антон като копия, но той се постара да не издава емоция. Беше се измъквал от по-тежки ситуации, щеше да го направи и сега.

— Разбира се. Антон Рота е човекът, когото спасих на идване в Регал. Той служи при господин Санкти като фоксер.

— Ще се изненадате ли, ако Ви кажа, че господин Рота е имал син? Изглежда, че генетичното му досие съвпада с пробата, която взехме от другия нов фоксер на господин Санкти. Млад мъж с неизвестно минало, който наскоро е дошъл в този град и се подвизава под името „Самбан“. Предполагам знаете за това съвпадение.

Антон не издаде страха си. Той бе направил всичко възможно, за да запази самоличността си скрита в Регал. Той не само бе взел името на Максвел Рай, но бе подменил и генетичните досиета. Всяка проба, взета от Сей, щеше да доведе до фоксера на Санкти, а не до главния генетик.

— Не мислех, че е от значение. Установих съвпадението чак след като опитомих новия слуга.

— Простете ми, господин Рай, но ми е трудно да си представя, че човек като Вас би пропуснал подобно нещо. Налага ли се да искам по-формален разговор с Вас?

Антон погледна жълтеникавите очи на Мория. Инквизиторът бе видял лъжата му. Той склони глава.

— Разбирам. Ще Ви кажа. Имаше нещо, което трябваше да докладвам. Нося отговорност, че не го направих по-рано.

— О? — инквизиторът надигна вежди. Той не бе очаквал подобна откровеност толкова бързо. Той отново загриза долната си устна, сякаш чакаше кулминацията на заплетен случай.

— Възможно е да е имало конспирация. Но не я докладвах, защото подозирах, че ще доведе до скандал. Предположих, че младият мъж, дошъл в Регал, го е направил, за да намери баща си. Спечелил е доверието на лорд Санкти и после се е опитал да изнуди сина му. Когато разбрах, реших да опитомя слугата против волята му.

— И защо не уведомихте Инквизицията за този случай? Със сигурност и Братството е намесено в прикриването му.

— Трябваше да защитя името на лорд Санкти. Той не носи вина за случилото се. Здравето му не е добро, а синът му има бъдеще в Ордена. Ще поема вината за това.

Мория се усмихна. Историята поне беше добра. Главният генетик беше майстор в това, което правеше.

— Знам, че един генетик не може да взема подобни решения. Ще се подложа на разпит още на сутринта. Моля само да предпазите името на лорд Санкти, когато докладвате пред Върха.

— Това няма да е необходимо, господин Рай. Вие сте го направил в името на нашия Безсмъртен лорд. Ние от Инквизицията сме неговите очи и уши. Няма да Ви преследвам за това.

Мория протегна ръка, за да се здрависа с главния генетик. Антон нямаше избор — той стисна тъмната кожена ръкавица, знаейки съвсем добре какво значеше това. Инквизиторът искаше да вземе своя собствена проба. Проба, която щеше да потвърди подозренията му. Всичко друго можеше да се подправи — усмивката, думите... но не и гените в потта му.

— Вие сте изминал дълъг път в този град, господин Рай. Кой би помислил, че един обикновен полеви доктор ще се издигне до главен генетик и ще спечели доверието на толкова много хора. Вие сте истинско вдъхновение за всички други бежанци от варварството — тихият, неприятен глас на инквизитора опъваше нервите на Антон, но той само се усмихна и каза:

— Благодаря Ви...

— Няма да губя повече от времето Ви. Празненството Ви чака! Бих Ви последвал, но човек като мен само би развалил атмосферата.

Антон кимна пред пронизващия поглед на инквизитора и пое към тълпата.

— И още нещо, господин Рай. Не бих Ви съветвал да се отдалечавате твърде много. В този град има много конспиратори. Не бихте искали да сте между тях, когато ги намерим.

Антон продължи напред. Инквизиторът и мълчаливите му помощници останаха под свода на залата, наблюдавайки всичко от тъмния край на помещението. Трябваше да се действа бързо. Всичко трябваше да свърши тази вечер.

* * *

Силен звук се разнесе из подземията. Главната врата на лазарета се бе отворила и три фигури преминаха под свода, след което се насочиха към помещението на фоксерите.

— Дръжте вратата затворена! Съвсем скоро ще са тук! — каза някой. Две от фигурите спряха и застанаха до изхода като стражи. Те имаха червени маски и мощни, почти невъзможно едри тела.

„Инквизицията!“ — помисли си Галиус. — „Слава богу!“

Но не беше инквизицията. Свещеникът сви очи и се взря през дебелото стъкло. Когато разпозна човека, който се насочваше към тях, той ококори очи.

— Рай... Ти си!... Имаме проблем!

Антон Рота само мина покрай стъписания отец.

— Нещо е станало с фоксерите! Успях да заключа, но не знам за колко дълго! Трябва да повикаш Братството...

Но усмивката му бързо изчезна. Антон вдигна едната си ръка и вратите на помещението се отвориха. Крах се усмихна и се насочи към изхода.

— Какво правиш, Рай? Имахме сделка!

— Знаех си! Рай е предател! Баща ми ще изгори всички ви! — изрева Галиус. После се спря, усещайки прибързаността в думите си. Лордът опита да се изправи на слабите си крака, но Крах го блъсна настрани и мина покрай него. Той бутна полуотворената врата и се изправи лице в лице с човека, който го беше освободил.

— Значи за теб ми е говорила. Ти си човекът, който ме събуди. Максвел... Рай...

Крах се извисяваше с една глава над главния генетик. Ако това на лицето му беше усмивка, то тя беше най-плашещата усмивка в света.

— Крах Реза — отговори Антон. — Мина дълго време.

— Откъде знаеш името ми, докторче? Виждал ли съм те преди?

Усмивката на Антон беше не по-малко заплашителна от тази на Крах.

— И да си ме виждал, няма да ме видиш пак. След като напуснеш това място, не искам повече да се връщаш в Регал!

Крах Реза се намръщи. Той не търпеше чужди заповеди, нито от лорд, нито от номад. Той се сведе към лицето на Антон и каза със смразяващ глас:

— И защо мислиш, че можеш да ми нареждаш какво да правя, а, докторче?

Антон надигна ръката си и посочи с палец назад. Двете чудовища, които стояха зад гърба му, бяха плашещи, дори за Крах. Те бяха най-едрите фоксери, които беше виждал.

Крах се изплю на земята, за да покаже недоволството си.

— Какво по дяволите е станало през тези десет години? Черните вълци, които убивах в планините тогава, бяха по-малки от това.

— Вече не им казват черни вълци. Войната свърши. Кървавата орда вече не съществува.

В гърдите на Крах закипя гняв. Но когато погледна към изхода на лазарета и видя дъщеря си, лицето му се промени. Малкото момиче, което бе намерил на бойното поле и бе осиновил, се бе върнало, за да го намери. Животът понякога предлагаше странни изненади.

— Баща ми не иска да си има работа с вас! — каза тя. — Ще се махнем от тук и няма да се връщаме!

Антон направи сигнал към фоксерите си и те се върнаха на поста си.

— Подземието води до стария град на заселниците. Изоставен е от столетия, но още има тунели към повърхността. Прашната буря ще ви помогне да се измъкнете незабелязано.

Антон каза, така че всички да чуят:

— Това важи и за останалите! Не искам излишен товар! Отидете към планините и се върнете по домовете си. Вие сте свободни!

Той вдигна ръката си отново и помещението, в което бяха заключени оръжията, се отвори. Събудените фоксери не знаеха какво става, но те знаеха, че могат да се доверят само на себе си. Без да се замислят, те наградиха, каквото можаха, и излязоха един по един от лазарета.

— Това значи ли, че искаш да се отървеш и от мен? — каза притихнал глас отнякъде. Един от ранените фоксери се бе изправил на крака и вървеше към изхода.

— Макс...

— Значи си успял, кучи сине! Жив си!

Макс беше тежко ранен, но прегърна Антон Рота с всичките сили, които му бяха останали.

— Седни! Ранен си!

— Какво, това ли? Имал съм по-лоши рани. Щом не успя да ме убиеш онзи път, значи всичко ще е наред.

Антон не му повярва. Но все пак се усмихна.

— Какво е станало с теб? Какви са тези дрехи?

— Трябваше да науча цяла нова професия. Всъщност, твоята професия, Макс.

— Ти?! Медик?!

— Още повече. Генетик.

Раненият мъж избухна в искрен смях.

— Това вече е трудно да се повярва! Преди дори не знаеше как да зашиеш една рана!

Антон бръкна в джоба си и подаде нещо на приятеля си.

— Ще помогне за болката. Можеш ли да вървиш?

— Не се грижи за мен. Забрави ли с какво ме остави, когато дойдохме в този град? Това все още е Регал, нали?

— Все още е Регал. Загубихме много време, Макс. Но всичко ще свърши тази вечер. Обещавам ти.

Силен удар разтресе дебелия врата. Фоксерите на Антон застанаха до нея в очакване на инквизицията.

— Господин Рай! Моля, отворете! Инквизицията би искала да си поговори с Вас! — каза познат глас иззад металната порта.

— Мория е тук! Вратата няма да ги задържи дълго! — каза Антон към останалите.

Всички излязоха един по един, само Сей остана в помещението с глава, сведена надолу.

— Не ми казвай, че ще останеш тук, Сей! — каза Антон. — Можем да си говорим, но сега не е време за упорство.

Сей стискаше зъби и юмруци. Той не знаеше дали да бъде радостен, или ядосан. Сълзите напиреха в очите му и единственото нещо, което искаше да направи в този момент, бе да удари Антон, да извика, да го накаже за всичко, което бе направил. Но това беше същият глас. Същият човек. Антон Рота стоеше на прага на вратата така, както бе стоял във вечерта преди майския бунт, с лудите си обещания за безсмъртие.

Здрава ръка хвана рамото на Сей и го издърпа грубо напред. Той залитна към земята и едвам успя да се задържи на крака. Това накара сълзите му бързо да затихнат. А романтичният спомен за баща му изведнъж стана много по-пресен.

— Съжалявам, синко! Но няма да позволя упорството ти пак да провали всичко!

Антон хлопна вратата и каза заповеднически на останалите:

— Тръгваме! Ако някой иска да ми каже нещо, по-добре да го направи сега!

Никой не се обади. Сей бе забравил тази негова страна. Човек не ставаше водач на бунт, без да смаже всички около себе си — това беше истината. Крах все още гледаше подозрително към генетика, сякаш се опитваше да се сети откъде го бе виждал. Но нямаше време. От вратата се чу още по-силен тропот, после скърцане на метал. Инквизиторите идваха.

Антон нареди на двете неми чудовища да хванат лорд Галиус и свещеника и те помъкнаха пленниците си към подземието.

Джак се ужаси от гледката.

— Сей... това наистина ли е баща ти?

Сей не знаеше как да отговори. Той взе спиралата от другото помещение и се зарадва, когато видя, че почти всичко беше на мястото си.

— Колко глупаво... Значи си казал истинското си име на първия срещнат глупак? Разочароваш ме, Сей!

Сей се сопна:

— Името ми беше тайна, докато ти не реши да изпратиш шибания свещеник по петите ми!

— Не ми остави друг избор, посерко! Когато разбрах, че си в града, вече беше късно! Инквизицията беше насрочила проверката. Единственият начин беше да бъдеш опитомен. Поне временно.

Още един тежък удар разтресе залостените врати и усмивката на инквизитора проблесна в малката цепнатина между тях. Сей започна да разбира, че враговете на баща му бяха не по-малко страшни от неговите. Последните тринадесет години бяха променили много неща. Но те не бяха променили Антон Рота.

* * *

„Няма по-глупав човек от мен!“ — мислеше си Сей, докато групата вървеше през подземните проходи на Цитаделата. „Разбира се, едно дванайсет годишно дете боготвори баща си! Но това... Сега си спомням всичко... спомням си този... задник!!!“

— Не влачи задника си, посерко! Тук има и други хора, които разчитат на теб!

— Мислех си, че баща ти е... по-различен от това... — прошепна Джак. Лицето му още беше бледо от опитомяването, но едрият мъж се стараяше да не изостава.

— Не ми припомняй! Почвам да се чудя, защо въобще дойдох тук.

„Рай ни е предал... Не мога да повярвам, че шибаният генетик е устроил всичко това...“ — мислеше си свещеникът, докато огромният

фоксер го водеше през прохода.

„Искал е пари...“ — Първото обяснение беше толкова очевидно, че той се помъчи да не се засмее. — „Иска да използва двама ни, за да вземе откуп!“

Отецът огледа златните си пръстени и накитите, с които бе дошъл. Това беше всичко, което му бе останало.

— Слушай, Рай! Не знам какво си намислил, но ако е за пари, Братството може да ти даде много... Аз мога да ти дам...

— Братството ще изчезне много скоро, отче. Лично се погрижих за това. Съветвам те да си намериш друга професия.

— Как така... да „изчезне“? Ние работим с лордовете от много време! Те зависят от нас!

— А от кого зависите вие? — попита Антон и свещеникът не можа да отговори. Генетикът беше купил верността на много хора в Регал, включително хора от Братството.

— Тогава какво? Сега ще бягаш ли? Инквизицията е по петите ти! Никога няма да оставят един номад да разполага с толкова власт в свещен град на лордовете!

Антон погледна Свещеника и се усмихна.

— Аз съм дете на войната, отче. Знаем на какво са способни инквизиторите. Виждал съм червения огън с очите си.

„Той е бил... в градовете в Нощта на мира...“

— Значи там съм виждал лицето ти! — засмя се Крах с дрезгав глас. — Бил си един от предателите! Трябва да те убия още сега.

Спомените на Крах бяха мъгляви. Той не си спомняше, че Антон го бе спасил от екзекуция. Не си спомняше и кой го бе превърнал във фоксер.

— Ами ти? — Джак опита да успокои атмосферата. — Бил си войник, нали? Но си жив, значи Бог е имал причина да те опази.

Лицето на Крах светна.

— Бог? Аз съм войник на Царя! — ревна Крах и удари гърдите си с гордост. — И за разлика от доктора, не съм предал своите. Ако не бях загубил времето си тук, още щях да се бия заедно с братята си. Знаеш ли какво правихме с предатели като него и с господарите им в градовете? Пръсвахме червата им из всички подстъпи към планината, защото знаехме какво владеем и какво ни принадлежеше!

Джак съжали, че е попитал. Крах го тупна по рамото:

— Ами ти, момче? Изглеждаш ячък. Смятам да съживя кървавата орда. Искаш ли да се присъединиш?

Джак поклати глава. Това беше последното нещо, което щеше да направи.

— Мислиш, че номадите са слаби, нали? Да, сега са такива. Но имаше време, когато великанът беше буден. Царят беше буден! И лордовете добре го помнят. Виждаш ли тези стени? Построени са заради нас. Всяка тухла, която виждаш, носи страха им. Този град е построен в наша чест!

Златното дете изгледа дивака с презрение. Имаше друга причина, поради която номадите вече не се бунтуваха. Всичко бе свършило в една вечер. Една великолепна вечер с червен огън под краката на златните деца. Може би трябваше да се случи отново. Блатото трябваше да се пресушава от време на време. Галиус погледна към дивака със зловеща наслада, представяйки си гърчещото му се тяло в ръцете на Инквизицията.

— Искаш ли да кажеш нещо, свиня такава? — изръмжа Крах.

Галиус поклати глава. Нямаше смисъл да се говори с тези животни. Инквизицията скоро щеше да се погрижи за всичко.

Антон спря пред едно от подземните помещения. Беше машинното отделение, от което излизаха всички тръби, които пълзяха по стените на подземията. Вратата се отвори и генетикът каза, така че всички да чуят:

— Добре, слушайте! Тук пътищата ни се разделят. Аз оставам тук, в града. Ако искате да се спасите, вървете натам, докато не намерите подземния град на първите заселници. Те са имали десетки тайни изходи към повърхността. Пазачите ми ще ви помогнат да ги намерете. Избягайте към планините, към реката, към домовете си. Бурята ще ви прикрие! Тръгвайте!

Фоксерите не чакаха второ нареждане. Те тръгнаха към тъмното подземие, всеки със свое оръжие и свой план за бягство. Крах се приближи до Антон Рота и каза:

— Сбогуваме се, преди да съм ти върнал услугата? Много жалко, докторче! Главата ми още е мъглява, но като се замисля, май наистина си спомням лицето ти.

Антон погледна към ръката на Крах. Той бе намерил оръжие. Голям извит меч, като онези, използвани от кървавата орда. Дивакът

стоеше пред него със заплашителна усмивка на лице:

— Знаеш ли, като се замисля, спомням си един човек, който дойде при мен онзи ден. Онзи ден, когато трябваше да ме екзекутират. Спомням си какво си мислех тогава. Бях щастлив, че ще умра като мъж, от ръката на враг. Нямах нищо за губене и най-накрая се бях примирил. Но после се появи един човек, който открадна смъртта ми. Принуди ме да живея. Накара ме да склоня глава и да служа на хората, които мразех най-много.

— Още ли търсиш отмъщение?

Крах погледна към дъщеря си, която беше скръстила ръце и се оглеждаше за врагове.

— Сега имам нещо за губене. Но не мисли, че съм забравил какво направи! Ще се видим пак, докторе!

Крах тръгна към подземиято, нарамил голям крив меч, който лъщеше под златистите светлини. Зелена планинска стомана — варварска, но красива. Беше изтъпен за турнира, но достатъчно тежък, за да посече човек. Дин вървеше след баща си като бездомно пале, радостно, че най-накрая е открило господаря си. Тя държеше малък тъп кинжал в здравата си ръка. Ако баща ѝ само знаеше какво се бе случило с нея в ръцете на Братството. Побоите и опозоряването... Потта на свещеника, стичаща се по врата ѝ. Тя погледна към отца с ледена усмивка и каза:

— Бягай, малко змийче! Иначе ще те нарежа на парчета!

Отецът се сви зад големия фоксер на Антон, изплашен до смърт от блещукация зелен меч. Тя никога нямаше да забрави страха му.

Антон се обърна към сина си.

— Това се отнася и за теб, Сей. Ти намери оръжието си. Бягай далеч от този град!

— Мислиш ли, че ще го направя сега? — той промълви тихо, докато другите тичаха напред.

— Не можеш да дойдеш с мен. Трябва да направя нещо и е по-добре да не си в този град, когато стане.

— Какво? Още един проклет бунт?

— Не. Ще събудя всички слуги в Цитаделата.

— Ще... какво?

— Казах ти, не ти трябва да знаеш. От много време се готвя да го направя. Сега нямам избор. След като избягах от Нул, станах ученик на

един стар лекар. Малко по малко се издигнах в този град, за да мога да си отмъстя. Ти нямаш нищо общо с това.

Сей трепереше от яд. Отчасти се ядосваше на баща си, отчасти на себе си.

— Имам си моите врагове, ти имаш своите, Сей. Отиди при приятелите си!

Антон тръгна по дълъг коридор, заедно с Максвел Рай и пленниците. Навсякъде по стените имаше тръби. Сей започна да разбира плана на баща си. Всички имена, всички къщи в Регал имаха тръби, преминаващи през отделенията за слуги, изхранващи и напояващи своите работници. Антон започна да затваря вратата.

Сей трябваше да бяга. Не му пукаше за Безсмъртния. Не му пукаше за враговете на баща му, или за войната. Имаше си свои хора за спасяване. Но по някаква причина не можеше да тръгне.

Той остана на място, сякаш краката му бяха направени от камък. После чу глас, идващ от коридора.

— Сей...

Зад него стоеше Джак. Беше се отделил от групата и вървеше без посока като загубено дете. Ходеше бавно и уморено, сякаш нещо го дърпаше назад.

— Джак! Какво правиш тук?

— Защо не идваш с нас, Сей? Трябва да се върнеш!

— Инквизицията ще дойде насам! Трябва да говоря с баща си! Ти тръгвай с Дин! Нямаме време!

— Да, Дин. Тя те викаше. Трябва да се върнем.

Джак държеше нещо. Ръката му се отпусна и от нея изпаднаха двете топчета, които му бе дал Сей. Малахитът и ониксът се търкулнаха по каменния под и се изгубиха в тъмнината.

Сей погледна към Джак. Лицето му беше бледо. Ръцете му трепереха. Той изглеждаше като призрак, стоящ в тъмния коридор.

— Можем да се измъкнем заедно. Но не трябва да отиваш при баща си. Трябва... да се върнеш.

— Трябва да го видя! Ти обичаш Дин! Мислиш ли, че не го виждам? Тръгвай с нея!

На лицето на Джак имаше сълзи. Той погледна към Сей и каза безпомощно:

— Тя ми каза, че Бог не съществува. Но той е тук. Видях го. Най-накрая видях... истината.

Лицето на Джак беше ужасяващо. Щом изплува от сенките, Сей видя, че беше изцедено от живот, движеше се бавно, като на оживен мъртвец. Тялото му се надигна бавно с ръце, увиснали надолу. Поток от сълзи падна на земята.

— Не се чувствам добре. Сей, моля те, ела по-близо!

— Джак...

Сей погледна надолу и видя нещо върху гръдния кош на Джак. Там имаше някаква светлина, сякаш червена роза бе изгряла от сърцето му. Снежинки от замръзнала кръв излитаха от листчетата и се топяха в мокрия въздух. Сей погледна към тъмнината. Дълга червена нишка протичаше по коридора като пипало, направено от светец пушек и пронизваше тялото на Джак право през гърба. Движеше го като марионетка. От устата му се отрониха думи, но те не бяха негови. Той се придвижи напред, но краката му останаха неподвижни.

— Най-накрая заслужих да чуя думите му! Най-сетне го чух! Безсмъртния! Той наистина съществува!

— Джак, не се шегувай! — извика Сей, но тялото на Джак се придвижи напред, избутано от невидима сила.

— Мечтаех си за това. Щом чуеш Словото му, и ти ще видиш! Като прегръдка е. Като майчина прегръдка. Искам Динара също да го чуе. Шепотът. Искам всички да дойдете!

— Сей! Бягай! — изкрещя Антон и изведнъж събуди сетивата на Сей. Той изтича към сина си и грабна ръката му.

— Джак... Джак! — каза Сей.

Тялото на Джак изведнъж се надигна от земята, ръката му се протегна, молейки Сей да го последва. Ужасяваща червена длан, изваяна от замръзнала кръв изникна от гръдта му и полетя напред като струя от дим, а въздухът замириса на желязо. Грозен звук на вибриращи струни разтърси подземие и невидимата сила помъкна Сей и баща му по земята.

Антон бръкна в джоба си и извади две малки машини, не големи от мухи. Те присветнаха в зелено и отлетяха напред. След малко се чу силен взрив. Адският червен пушек бе погълнат от зелен огън и искри. Тялото на Джак се отдръпна назад и потъна в тъмнината. Силата, която го дърпаше към тъмнината сякаш се преряза и пушекът

се сви назад като ръка на ранено животно. Цялото подземие изригна в ужасяващ рев. По лицето на Сей потекоха сълзи. Но Антон не му позволи да падне на колене. Той го дръпна подир себе си и го поведе по тесен коридор свършващ с голяма отворена врата.

— Какво... беше това...

— Не знам — отвърна Антон. Но ме преследва от десет години. Хайде!

Сто думи сякаш заседнаха в устата на Сей, но не излезе нищо. В далечината се чу още един взрив. После пронизващо скърцане на метал. Преди да се осъзнае, вратата се затвори. Сей искаше да изплаче, но не можа. Цялото му тяло бе изтръпнало. Той остана насаме с болката си. Насаме със страха, който бе скрил дълбоко в себе си. И с човека на име Антон Рота.

АНТРАКТ — СПАСЕНИЕ

Чудовищният звук на Собственическата спирала отекваше из широката летателна площадка. Като спящ дракон, готов да разпери криле и да раздере въздуха във всеки момент, тя чакаше своята заповед. Малки черни парченца изгоряла хартия и плат прелитаха покрай металното му тяло, носени спокойно от нажежения вятър в Греховните земи. Не беше останало много от Нул, Планте и Механика. Те тлееха в маранята на далечния огън, сякаш наказани от отмъстителен бог.

Отвътре се чувстваше затишие. Кожените ботуши на командира на спиралата отекваха в дългия коридор до товарното помещение. Когато влезе вътре, той срещна лицата на десетината пленника, всички твърде изплашени, за да говорят. Едрите надзиратели се бяха погрижили за това.

„Грешници. Душите им не могат да бъдат спасени. Но ми е чудно, дали от черупката им може да излезе нещо различно“.

Командир Мортън се усмихна:

— Всички ще умрете съвсем скоро. Е, освен, ако зад тази дебела кожа не се крие нещо наистина изненадващо.

Никой не помръдна. Те бяха пречупени. Всички мълчаха.

— Знаете ли защо сте тук? — каза той игриво. — Тук сте, защото сте избрани. По един или друг начин, вие сте свързани с грешника Сей Рота. Това значи, че сте мъртви. Но можете да се преродите в нещо много по-интересно, ако някак си получите одобрението на Собственика.

— Кажете ни какво да правим! Заклевам се, верни сме му! — каза през сълзи един от пленниците.

Мортън го изгледа. Не беше впечатлен. Този човек със сигурност щеше да умре преди другите.

— Съвсем скоро ще бъдете изпратени към Високите земи. Вашата мисия е да намерите грешника Сей Рота. Ако бъде хванат жив, той ще бъде заставен да измие греха си и да приеме спасението на

Великия собственик. Ако бъде заловен мъртъв, тялото му ще бъде показано пред Греховните земи, напълно пречистено от греха си.

— Да пътуваме нагоре? Но това е невъзможно!

— Имаме благословията на Великия Собственик да пътуваме през слоевете, към Високите земи, където се предполага, че се укрива Рота.

— Благословията на Собственика? — изсмя се Самбан Маркелис, който бе прикован до стената с белезници. — Защо този страхливец не дойде с нас, да ни каже, че сме избрани? Защото искате да ни използвате за стръв, така ли?

Тялото на Самбан внезапно се изви от болка. Нещо невидимо протече по белезниците му, по ръцете му и го накара да се опъне безпомощно назад. Той увисна на стената на транспортната спирала пред очите на останалите пленници.

— Господин Паликс не е страхливец. Той ще пътува до Високите земи. Ако се докажете пред него, ще получите възнаграждение.

— Възнаграждение? — останалата част от бандата внезапно се оживи.

— Да. Може да получите места в администрацията на Греховните земи. Винаги сте го желали, нали? Смятайте го за възможност да се измъкнете от греха си. Да се съревновавате за прошката на Собственика.

— Искам повече от това — изкашля се Самбан и опита да се изправи на крака.

— Моля? Не сте в състояние да поставяте условия, господин Маркелис.

— Искам нея.

Той обърна лице към последния човек в кабината. Беше червенокосо момиче, което стоеше в тъмнината без белезници.

— Искам тя да плати за това, което направи. Мая. Искам да я направите моя собственост, когато заловя Рота и го доведе обратно в Бяла планина!

— Уговорката ни с нея е съвсем различна, господин Маркелис. Тук е по волята на Великия собственик, господин Комодор Паликс.

— К... какво?

— Тя поиска да бъде включена в мисията. Всъщност, тя посочи всеки един от вас като хора, съдействали с беглеца Рота в миналото.

Без нея тази мисия нямаше да се осъществи. Тя ще бъде съдена отделно — ако предаността ѝ към Собственика бъде доказана, всички нейни грехове ще бъдат измити. Тя ще бъде човек от висшето общество. Но първо, тя трябва да изпълни обещанието си.

— Обещание? Какво обещание? — каза гневно Самбан Маркелис.

— Да разкрие точното местоположение на Сей Рота.

— Глупости! Откъде ще знае тази кучка къде се е скрил Сей?

— Първата част от доклада ѝ се оказа верен. Половината от греховете на Мая Авис бяха заличени със залавянето на чуждестранен контрабандист, укривал Сей Рота в източните квартали на Нарис. Не успяхме да заловим беглеца навреме, но госпожица Авис сподели и втората част на плана му. Имате личното обещание на Великия собственик, че ако отново се окажете права, госпожице Авис, Вие ще станете част от Обществото. Прав ли съм, сър?

От високоговорителите в стаята се чу само тихо:

— Разбира се...

— Благодаря, сър — каза Мая. Самбан и останалите се спогледаха. Нещо в нея беше различно.

— Синя птица две, готови сме за излитане — извика Мортън. — Всички пленници са налице. Ако някой от тях се опита да избяга, ще бъде незабавно екзекутиран. Това включва и Вас, госпожице Авис.

Надзирателите козируваха пред командира си.

— Синя птица две, очаквам потвърждение. Всички пленници ли са на борда?

От другата страна се чу само пропукващ шум.

— Синя птица две? Синя птица две, къде си?

ЧАСТ 3

Аз ще обуздая ветровете и ще извлека земя от небето. Всеки ден земите под мен ще се посипват с този дар и ще растат. Червената буря не е прокоба. Тя е бъдещето. Машините ще движат кръвта на тази земя, докато аз чакам да я видя съзряла. Мога да чакам. Светът на Планината не е забравен. Той ще расте, докато отново успея да докосна тъмнината. Това е само началото на амбицията ми!

ДЕЦАТА НА АВРОРА

Антон, Сей, Максвел и двамата пленници се затвориха в машинното отделение, под равномерното боботене на огромния автоблок зад гърбовете им. Спокойният тропот, който издаваше грамадната машина всеки няколко секунди, беше като дъх на спящо чудовище, който отмерваше времето, преди инквизицията да нахлуе в подземията. Всичко беше някак уютно, ако не се обръщаше внимание на двата ядосани погледа в ъгъла. Галиус и свещеникът седяха завързани и безполезно обмисляха отмъщението си, докато Сей зяпаше към баща си и се опитваше да разбере какво беше станало току-що.

— Какво беше онова нещо? Джак...

— По-добре забрави за него. Вече го няма.

— Инквизицията ли беше?

— Не съм сигурен. То ме преследва вече десет години. Успях да се скрия от него, поне досега.

Сей изтри сълзите си, защото не искаше баща му да го вижда така. Той седна до стената. Поне оръжието му бе оцеляло. Той отново погледна баща си.

— Какво? — каза Антон.

— Нищо... Опитвам се да свикна с това, че не си фоксер.

— Трябваше да ме послушаш. Трябваше да останеш в Нарис.

— Искях да те намеря. Не подозирах, че ще се опиташ да ме превърнеш в слуга!

— Беше за твое добро. Ако не го бях направил, щеше вече да си екзекутиран. Разбрах прекалено късно, че си тук.

Антон хвърли ужасен поглед към спиралата, украсена като цирков реквизит, с остри зъбци и зелена боя:

„Морт“

— Това ли е? С това ли избяга от Бяла планина?

— Не! Тоест... да, но...

Лицето на Сей почервеня като домат. И без това не се гордееше с произведението си, а сега приличаше на...

— Тези неща не са от мен!

— Но спусъкът е твой. Не си следвал схемата, която ти дадох. Това нещо работи ли въобще?

Антон взе „Морт“, разви металния цилиндър и огледа вътрешността на турбината като учител, недоволен от работата на ученика си.

— Импровизирал си. Това показва поне малко знание... но... ръбовете на центрофугата не са уплътнени. Изпускала е през цялото време.

Той обърна спиралата надолу и я тропна в земята. От дупката се изсипа шепа нулитен прах, полепнал по вътрешността на машината.

— Можела е да откаже докато си във въздуха! От какво си сглобил това нещо, от тенекия ли?

Спиралата беше отказала във въздуха. Сей реши да скрие подробностите от бягството си. Не само бе нарушил плана на Антон за тихо и незабелязано бягство, но го бе направил пред очите на целия град, на надзирателите и Великия Собственик. Само и само за да каже последните си думи. Беше сторил много луди неща през последните години, баща му — също.

— Не беше лесно да намеря части. След бунта забраниха всичко, от което може да се направи оръжие. Затова ми отне толкова дълго да избягам.

Антон въздъхна. Сей все пак беше млад. Беше глупаво да се очаква предпазливост от него.

— Кобалт жив ли е още?

— Мъртъв е. Сега синът му Комодор управлява компанията. Нещата са по-добри, но никой не може да избяга. Никой не иска да избяга. И никой не помни какво направихте.

— По-добре е така.

— Отначало те представяха като злодей. „Дявола от Нул“, който отведе овцете към клането им. Всички те мразеха. После решиха, че е по-добре да не споменават името ти. А накрая просто забравиха за теб.

— „Дявола от Нул...“ Значи това е наследството ми — каза Антон с усмивка. — Ами Ранк? Това лудо копеле още ли е живо?

— Да. Той ми помогна да се измъкна безопасно.

Антон не осъзнаваше, че се усмихва. Сей почти бе забравил усмивката му. Беше остарял, но грубото неизбръснато лице, малкото

разстояние между предните два зъба — всичко беше като стар спомен, който изведнъж бе оживял.

— Какво? — рече Сей, когато забеляза, че и Антон го гледаше.

— Нищо. И аз свиквам с мисълта, че вече не си малко момче. Сигурно ти е било трудно.

— Не толкова. Имах банда, която правеше всичко вместо мен. Всъщност, нещата станаха по-лесни, откакто си тръгна. Имах приятели... и врагове — Сей се почеса, увлечен в преувеличенията си. — Като гледам, ти си правил същото.

Сей погледна към огромния метален блок, пулсиращ с енергия, заемащ по-голямата част от машинното отделение. Той не можеше да повярва, че можеше да съществува нещо толкова сложно. Машината изглеждаше стара, но масивна и работеше безотказно. Сигурно бе работела с години, без нужда от ремонт или надзор.

— Не останаха много хора, които да знаят как се прави подобно нещо, Сей. Това е автоблок, който работи сам и се поддържа сам. Знаеш ли какъв гений се иска, за да се направи подобно нещо? Да се предвиди всеки малък дефект, който би възникнал в бъдеще?

— Гений като теб, самохвалец такъв?

— Не... не бих могъл да направя подобно нещо. Хората, които са могли, отдавна не са между живите. Това е наследство от една забравена ера, която никога няма да се върне. Нулитните колони. Енергийните блокове. Когато тези машини най-накрая откажат, ще станем като първите заселници — само скитници, живеещи под властта на природата.

— Значи искаш да разрушиш всичко, така ли, номад?! Искаш да унищожиш цивилизацията ни, както останалите диваци, които обитават бреговете! Трябваше да ви избием до крак! Никога не трябваше да се връщате! — каза Галиус, който бе успял да разхлаби връзката на устата си. Антон я стегна още по-здраво.

— Точно обратното. Защо да разрушавам нещо толкова красиво?

Антон застана до дебелия шлюз, който служеше за врата на машинно отделение.

— Тук съм, за да го пазя. Автоблоковете са добре защитени. Те поддържат целия град жив, затова стоят затворени. Този автоблок ще ми помогне да разпространя вирус, върху който работя от няколко години.

— Вирус? Какво по дяволите е вирус? — зачуди се Сей.

— Нещо, което причинява болест. В този случай болестта ще възстанови това, които слугите са загубили.

Антон хвана циферблата, който се използваше за отваряне на вратата и го изтръгна от стената, създавайки дъжд от искри. Свещеникът и Галиус усетиха как шансовете им за оцеляване изведнъж изчезнаха, а Сей и Максвел не бяха много по-обнадеждени.

— Значи сме до тук — каза Максвел. Няма изход навън.

— Ще има, ако оцелеем тази нощ. Ако инквизицията не реши да изгори цялото подземие.

Антон застана до огромния автоблок и завъртя спусък, подобен на този на спиралата. Боботенето на машината се задави само за малко, след което продължи постарому.

— Успях да вкарам вируса в Регал и три съседни града. Ако бях стигнал до Върха на Света, това наистина щеше да ги удари силно, но вие ме принудихте да действам. Казах ти да не идваш след мен, Сей.

— Ти ми даде начин да те намеря! Какво очакваше?

— Очакваш да следваш указанията ми! Трябваше да останеш в Нарис! Казах ти какво да правиш, след като се измъкнеш!

— Трябваше да се уверя сам!

— Упорито хлапе. Не трябваше да ти давам начин да ме намериш. Забрави, вече няма значение.

„Забрави, Сей. Прости ми, че те изоставих...“ — Тези думи така и не излязоха от устата на Антон. Все пак беше толкова упорит, колкото сина си. Той искаше да сподели приключението си, най-накрая да му разкаже за причините да напусне. Но после си спомни. Историята за живота му беше твърде голям товар.

От устата на Сей изведнъж се отрони тих глас.

— Извинявай.

— Какво?

— Извинявай, че привлякох вниманието на тези ненормалници от Върха. Не знаех нищо за тях. Съжалявам, че провалих плана ти.

— Аз... — гласът на Антон беше задавен. Той бе искал да се извини, а вместо това бе получил извинение. Синът му беше станал по-добър човек от него. И това го зарадва.

— Добре тогава... — той прочисти гърлото си и остави автоблока да върши работата си. — Сега трябва да почакаме. Ако още

ми имаш някакво доверие, няма да ми пречиш!

Сей скръсти ръце. Отвън се чу силен тътен. Той отекна в металните коридори като камбана на храм. Инквизицията беше тук.

Чу се още един удар. После скърцане на метал. След малко тих глас се чу иззад:

— Отворете, господин Рай! Бих искал да си поговоря с Вас!

Мория удари няколко пъти по вратата, но никой не отговори. Галиус опита да разхлаби превръзката на устата си, но без успех.

Още един тропот. По-силен от предишния. Мория знаеше, че Рай се бе скрил някъде вътре. Всичките му инстинкти на главен инквизитор подсказваха, че плячката му е от другата страна.

Галиус изведнъж се усмихна. Когато чу Инквизицията, смелостта му изведнъж се върна. Той повдигна закърнелите си крака и се отритна от стената. Дебелото му тяло се прекатури настрани и той извика през превръзката.

— Помощ! Помощ!

Антон го издърпа ядосано. Вече нямаше съмнение. Мория знаеше къде да открие плячката си. Плъховете се бяха скрили в машинното отделение и беше само въпрос на време гърчещите им се тела да бъдат извлечени от дупката. На лицето му се изви усмивка. Нямахше значение, че вътре има лорд от Върха на Света. Нямахше значение, че главата на Братството беше там. Инквизиторът знаеше точно какво да направи в името на Безсмъртния.

— Ще Ви спасим, лорд Галиус. Не се безпокойте! — каза той с най-добрата си усмивка и тропна още няколко пъти по вратата.

— Пригответе червея! — каза той на подчинените си. — Тези предатели няма да се измъкнат живи!

Вратата отново се разтресе. Инквизиторите искаха да вселят страх в жертвите си и успяваха.

— Двама от хората ми бяха... обезвредени от Вашите летящи устройства, господин Рай. Знаете какво мисли Безсмъртния ни лорд за такива опасни реликви, използвани в днешни дни. Какви точно бяха те?

Когато не получи отговор, Мория се приближи до дебелата врата и каза с по-помирителен тон.

— Защо го правите, господин Рай? Не ми казвайте, че е нещо толкова незначително като отмъщение... Отмъщенията винаги са

толкова... скучни.

Антон осъзна, че дори след всички тези години, още не можеше да понася гласа на стария инквизитор. Всяка негова дума се запечатваше в съзнанието му и оставаше там като белег, който никога не можеше да бъде заличен.

— Или може би... жажда за власт? Подбрали сте си опасен враг, господин Рай. Твърде необмислено за човек с Вашия интелект. Какво точно искате да направите? Кажете ми, в колко града имате агенти? Два? Три?

Мория без съмнение започваше да вниква в конспирацията на главния генетик. Градовете бяха четири. Уважаваният господин Рай си бе изградил непробиваема стена от подкрепа у лордовете, но жълтите очи на инквизитора виждаха право през нея. Те виждаха истинските му намерения.

— Безсмъртния пречупи гърба на кървавата орда, господин Рай. Изпепели ги само за един ден. Мислите ли, че няма да направи същото? Ако нещо стане в Регал, той ще помете всички номади, всички изменници във Високите земи. Това ли искате? Ново прочистване? Нова „Нощ на мира“? Твърде стар съм за това, господин Рай, не можем ли да го направим по лесния начин?

Антон беше добре запознат с гнева на Безсмъртния. Той си спомни „Нощта на мира“ — огненото прочистване, в което инквизицията тропаше на всяка врата, измъкваше семейства на номади от домовете им, изгаряше и последните следи от предателство в градовете. Това бе причината да избяга в Ниските земи — митичната „страна на номадите“, за която беше чувал. Мястото, където можеше да научи много и да направи онова, което си бе обещал. Беше отишъл там без пукната пара и с болно дете в ръце и с куп надежди. Но Ниските земи се бяха оказали поредната земя на господари. Земя, обсебена от фалшиви божества.

— Той е прав — каза раненият Максвел Рай, стискащ окървавената си фоксерска униформа. — Ще имаш ли план, когато ония копелета решат да си вземат града обратно? Не вярвам в някакъв си бог, който не съм виждал, но вярвам в синовете му. Те са опасни.

Антон се усмихна на богохулството.

— Ние също.

Мория отново удари по вратата.

— Бъдете разумен, господин Рай! Можете да спасите много хора, ако просто се предадете!

Думите му бяха прекъснати от силен тропот, идващ от горните етажи. Нещо ставаше в Цитаделата.

— Изглежда, че горе имат нужда от теб, Мория — каза със задоволство Антон. — Защо не се върнеш обратно, докато още можеш?

Инквизиторът се намръщи и изпрати няколко от помощниците си да проверят какво става на горните етажи.

— Опасявам се, че няма да се отървете от мен толкова лесно господин Рай. Имам повече от достатъчно хора да се справя с малките Ви диверсии. Едно е сигурно — един от нас ще трябва да се откаже пръв.

След минута тишина от вратата започна да се чува стържещ шум. Нещо се опитваше да си пробие път през метала и Антон бързо разбра какво.

— Наистина ли мислиш, че това ще проработи, Мория?

— Трябва да опитам, господин Рай. Вие не ми оставяте друг избор.

— Отровен червей? Не те ли притеснява, че държа лорд от Върха на Света със себе си?

Галиус пребледня, когато чу тези думи. Отровните червеи бяха едно от най-страшните оръжия от войната и той знаеше много добре на какво са способни те.

Машината започна да дълбае през твърдия метал, придърпвайки се напред с малките зъбци по тялото си. Тя изглеждаше почти жива, докато се извиваше в различни посоки, мъчейки се да си проправи път през стената и да стовари смъртоносния си товар от другата страна.

В този момент червеят издаде измъчен стържещ шум и зъбците му започнаха да се чупят в здравия метал. Упоритата машина издаваше отчаяни напъни, но скоро от задната ѝ част започнаха да излизат искри и тя изстена като умиращо животно.

— Това е автоблок, глупак такъв. Направен е да удържи насочен взрив. Не можеш да пробиеш тези стени, дори и да се опитваш цяла нощ.

Мория се намръщи, но играта на котка и мишка започваше да му харесва. Той нямаше да се откаже.

— Какво ще правим сега, Ваша милост? — попита един от инквизиторите, опитвайки се да извади разрушения механичен червей от дупката му.

Мория се усмихна и сложи ръка върху непробиваемата стена. Той се доближи до вратата и каза с най-добронамерения си глас:

— Съжаляваме, лорд Галиус. В червея нямаше отрова, само парализиращ газ. Искрахме да обезвредим похитителите Ви.

Още един тик украси злоещата му усмивка. Ако Галиус можеше само да види лицето на инквизитора през стената...

„Инквизицията иска да ме убие... шибаната инквизиция... иска да ме убие!“

Лордът бързо разбираше, че сам си бе докарал тази беда. Лудият инквизитор, който бе повикал от Върха, нямаше да се откаже от плячката си толкова лесно — той по-скоро щеше да изгори цялото подземие, отколкото да остави конспираторите живи.

— Това ли е големият ти план? — рече Сей. — Да се надяваме, че стените ще задържат този ненормалник? Великият генетик на Регал няма ли някакъв таен изход? Някакъв резервен план?

Антон Рота се намръщи. Той винаги имаше резервен план, но със сигурност нямаше да търпи упреци от някакъв млад посерко!

— Ти си този, който не може да пази тайните си! Успявам да избегна Инквизицията повече от дванайсет години. А ти беше забелязан още когато стъпи в Регал. Ако не се бях намесил, щеше да си мъртъв!

— Щях да се измъкна от Регал още преди турнира. Имах достъп до оръжието си!

— Тогава защо не го направи?

Сей се помъчи да не удари баща си. Беше го направил заради него. Беше се провалил единствено защото искаше да го спаси.

Лордът от Върха на Света склони глава. Докато Сей и Антон викаха един към друг и се обвиняваха за куп неща, той седеше до свещеника, изморен и дишащ тежко. Златното дете изглеждаше ужасно, от косата му се стичаше пот. Отначало отецът си мислеше, че само му се привижда, но гърлото на лорда започна да се движи, сякаш вътре имаше нещо живо. Той стискаше зъбите си, мускулите на гушата му бяха стегнати, сякаш беше на път да повърне. Когато видя това,

човекът на Братството се отдръпна с погнуса. Но златното дете обърна лице към него и каза с мъртвешки поглед:

— Ще ми помогнеш! Прави каквото кажа!

Изморените очи на дебелия благородник гледаха право към отеча, а по тях се стичаха капки пот. Галиус явно имаше някакъв план. Последен отчаян план, който пазеше Златните деца, когато животът им бе застрашен. Причината никое от тях да не бе умряло по време на войната.

Гушата на лорда се изду. Малко по малко, той изплю нещо черно и лъскаво, което се изтърколи надолу и падна до крака му.

— Подай го насам! — прошепна с пребледняло изпотено лице златното дете.

На земята имаше малка стъклена капсула, окъпана в слюнка. Имаше гладки стени и остър връх, подобен на този на опитомителите.

— Подай ми я! Подай ми я веднага! — изсъска лордът.

Каквото и да имаше в тази капсула, Галиус искаше да го вземе, сякаш това щеше да спаси живота му.

— Дай ми го! Дай ми бойния серум, глупак такъв!

„Боеен серум“? — Отецът се загледа в малката капсула. После към лорда. Без да се замисля, той взе стъкълцето и го заби с всички сили в собствената си ръка.

Галиус опита да грабне капсулата обратно, но свещеникът не я пускаше. Това беше спасението му. Единственият му шанс да избяга. Бойният серум накара вените на ръката му да почернеят, мускулите му да потрепнат в силни спазми. Той скоро усети, че въжетата нямаше да могат да го задържат. Стените нямаше да го задържат. Нищо в тази малка стая нямаше да спре гнева му.

Той изкрещя. Ревът му беше животински. Мощен вик, който не принадлежеше на човек. Антон и Сей се обърнаха от страх и видяха нещо ужасяващо.

Свещеникът се беше променил. Очите му бяха напълно кафяви, а издутите вени на лицето му ставаха по-черни с всеки пулс. Някаква черна отрова пълзеше през тялото му и караше всеки мускул да потрепва поотделно. Кожата му беше като вълниста вода, кипяща от сила. Свещеникът се смееше и опитваше да скъса въжетата около ръцете си. Сей току-що бе измислил добър аргумент срещу баща си, но преди да го изрече, голямата фигура се нахвърли върху него и Антон,

поваляйки и двамата на земята. Лицето му се обърна към тях, движещо се като торба с червеи. Сей се изправи пръв, но бе изхвърлен назад от силен удар в ребрата. Сей веднага почувства нещо да изпуква, падна назад и се изкашля с неопикуема болка. Той не можеше да си поеме дъх и скоро усети, че целият въздух в дробовете му се бе изчерпал.

Антон успя да отблъсне отеча от Сей, но чудовището само се обърна към него и го нападна с грозен рев. Максвел се опита да се изправи и да помогне на приятеля си, но болката от раната му прониза цялото му тяло. Антон беше сам. Той получи няколко удара и успя да удари свещеника веднъж, но това беше все едно да удари стената. Чудовището се усмихна с трептяща усмивка, с чисто черна кръв, капеща от малката рана, оставена от юмука на Антон, и вкопчи ръце в гушата му. Тогава Антон си спомни нещо. Той се помъчи да стигне до джоба си. Свещеникът стискаше гърлото му все по-силно, но Антон успя да извади черно устройство, което бързо изстреля десетки малки игли в тялото на нападателя. Чудовището за миг отпусна хватката си. Цялата лява част на тялото му беше парализирана, само едно от очите му мигаше, но това не успя да го спре. Той хвана гърлото на Антон с дясната си ръка и стисна още по-силно. Усещането не беше приятно. Може би в оръжието още имаше мунициии за втори изстрел, но ръката на Антон дори не можеше да натисне спусъка. В този момент голяма метална тръба удари тила на свещеника с тежък звън и той се сгромоляса настрани. Първото нещо, което Антон забеляза, бе ужасната заварка и грозните украси по спиралата на Сей. Тежка метална тръба, оцапана с кръв. Чудовището лежеше на земята, напълно сковано от удара и парализиращите игли.

— Помощ! — извика ужасено лорд Галиус.

От другата страна на стената тихо стоеше Мория, с лице към затворения вход. Нещата не бяха тръгнали по план. Беше очаквал няколко трупа и едно златно дете с тежко главоболие и никакъв спомен за последните няколко дни в Регал. Но Галиус не бе взел серума си. Беше го взел някой друг.

Младши инквизитор прекъсна концентрацията на Мория.

— Сър! Връщаме се от горния етаж... Мисля... мисля, че трябва да бягаме!

Мория се обърна, подразнен, че някой бе прекъснал играта му. Когато изгледа младшия инквизитор, видя, че лицето му бе почти бяло,

а дрехите му бяха разкъсани. Дишаше бързо, сякаш бе тичал по целия път насам.

— Да бягаме?

Пребледнелият мъж преглътна и повтори:

— Мисля, че... трябва да бягаме към Върха, сър!

— И защо да правим това?

— Нещо е станало с... генните слуги, сър... те... ще превземат Цитаделата.

— Да превземат... За какво говориш, глупак такъв? Онези нищожества?

— Опитяхме се да ги спрем, но... те са като рояк. Сякаш... знаят какво мисли другият. Само... ние двамата оцеляхме. Трябва да докладваме!

Мория отблъсна глупака с едната си ръка и хвана яката на другия.

— Искате да ми кажете, че не сте могли да се справите с няколко дребни... глупави нищожества?

— Те не са... — каза с треперещ глас по-дребният инквизитор.
— Вече не са....

Мория блъсна мъжа назад с отвращение и погледна гневно към машинното отделение. Той започваше да разбира играта на Рай — да свързва нишките на конспирацията.

— Колко дълбоко си проникнал, Рай? Стигнал ли си до Върха? Може би имаш човек в Чистилището? Някой, който... не може да чува?

Лудият инквизитор стигаше плашещо близо до истината. Антон имаше шпионин във Върха. Мъчително спечелено приятелство в бърлогата на Безсмъртния. Единствената му истинска победа през последните тринадесет години. Само дотам беше стигнала мрежата му.

Антон се усмихваше, все още дишащ тежко след побоя, който беше получил. Той беше почти сигурен, че едно от ребрата му беше счупено. Рамото му беше изтръпнало от болка. Но той не се бе чувствал толкова добре от дълго време. Антон беше чакал този момент от тринадесет години и най-накрая щеше да го види с очите си. Град, свободен от господари. Град, в който никой не управляваше никого.

Той погледна към Сей. Синът му беше привлякъл очите на инквизицията, беше внесъл хаос в плановете му. Но може би така беше най-добре. Не се знаеше какво щеше да се случи след още няколко

години преструване, още години избягване на шпионите на инквизицията. Играта ставаше все по-опасна и изморяваща. Без да го осъзнава, той беше казал:

— Извинявай, Сей!

— Какво?

Това хвана Сей неподготвен. Той никога не беше чувал признание за вина от Антон, камо ли извинение.

— Съжалявам, че те държах на тъмно. Трябваше да се досетя колко си упорит. Не исках никога да се замесваш в битките ми, затова исках да останеш в Нарис. Да останеш чист от омразата, която имах аз. Да нямаш омраза към Безсмъртния и децата му.

— Не ми пука за Безсмъртния и за тези свине! Исках само да видя теб!

— Трябваше да го направя по-рано. Регал щеше да е някакво начало. Някакъв шанс да му го върна. Да отмъстя за нея.

Сей сведе поглед. Антон рядко говореше за нея. Сей почти не познаваше майка си. Знаеше само, че бе работила в градовете и бе умряла там.

— Някога бях като теб. Не мразех никого. Не искам да ти прехвърлям същата омраза, която да изяде двайсет години от живота ми просто ей така. Затова съжалявам. Ако оцелеем, бягай възможно най-далеч и забрави за мен.

Сей стисна зъби:

— Поне ми кажи защо! Защо не ми каза за нея? Когато бяхме в Нул, всеки разговор за нея спираше, без да разбере нищо! Дори не знам името ѝ! Имам право да зная!

— Имаш право да бъдеш свободен. Не мога да ти кажа какво стана с нас, защото това е отрова.

— И без това може да умрем. Поне ми кажи едно нещо. Какво по дяволите искаш да направиш с Регал?

— Искам да създам град без господари. Първият свободен град в този проклет свят. Град без собственици.

„Град без господари... За колко дълго?“ — помисли си Сей и се заслуша в шума, който се чуваше от горните етажи. Нещо разтресе тавана на машинното помещение и от цепнатините между тухлите се посипа сив прах. Цитаделата губеше господарите си, но те не се предаваха без бой.

Мория гледаше нагоре, без да казва нищо. Другите инквизитори зяпаха изплашено, чудейки се дали водачът им най-накрая не бе загубил разсъдъка си. Зловещата усмивка на Мория обаче отново се върна. Той ги погледна с плашещите си жълти очи и каза:

— Изгорете подземията!

— Сър...

— Чумата идва от тук. Ако я оставим, тя ще се разпространи из Високите земи. Трябва да прочистим този град!

* * *

Шепа червен пирит. Не трябваше нищо повече. Мория беше изпепелил толкова много убежища на предатели и конспиратори, че дяволският пясък сега му се струваше като някаква играчка. Шепа ад, която щеше да гори и гори, докато тухлите не се превърнеха в жупел, а телата — в пепел. Червеният пирит беше най-старото оръжие на Безсмъртния. Оръжието, което беше спечелило войната.

Мория изтупа ръцете си, проверявайки внимателно за някоя полепнала пясъчинка между пръстите си. Той коленичи и с въздишка запали малката купчинка пясък, която започна игриво да пламти пред очите му. Имаше нещо успокояващо в начина, по който гореше пиритът — как малките алени капчици огън растяха и се превръщаха в бурни червени пламъци, пълзящи нагоре по стените. Всяка искра създаваше свое огнище. Всичко, до което полепнеше дяволският пясък, продължаваше да гори и нямаше да спре с часове. Пиритът щеше да се храни с въздуха, с метала, с камъка — докато не погълнеше всичко и не оставеше само тиха тлееща жар. „*Всичко сложно отново става просто*“ — мислеше си Мория.

Инквизиторът се обърна и пое към високите стълби. Каквото и да ставаше горе, то щеше да бъде спряно с благословията на Безсмъртния. Беше сигурен в това.

Сей и Антон се спогледаха, сякаш едновременно разбраха какво ставаше зад металната стена. Въздухът около автоблока изведнъж бе станал тежък, а миризмата на горяща плесен започна да се промъква през дупките на тавана. Бавно, но сигурно конспираторите бяха задушавани живи.

Но Антон далеч не се беше предал. Той гледаше към голямата машина и скоро разбра точно какво трябваше да стори.

— Запалили са подземие... — Сей хвърли обвинителен поглед към Антон. — Искат да ни изгорят живи! Сега е времето да ми кажеш плана си! Има ли начин да се измъкнем от тук?

— Няма таен изход. Но ще оцелеем през нощта!

— Как?! — извика Сей, но Антон махна с ръка, сякаш казваше на малко дете да мирува. Той започна да разглежда сложната машина, като че ли търсене нещо.

Старият вълк още пазеше бърлогата си. За него, Сей беше само млад съперник. Той знаеше как действаше пиритът. Той знаеше повече за нулита и пирита, за забранените технологии, отколкото Сей можеше да научи. Огънят щеше да гори точно четири часа и седем минути. Но автоблокът щеше да оцелее, да продължи да черпи вода и въздух от дълбините на земята.

Температурата около автоблока беше малко по-добра от тази до нажежената метална врата. Сей издържаше на топлината, но Максвел все по-трудно криеше болката си. Жегата пронизваше раните му и скоро той започна да стиска челюстта си в опит да задържи напирещите викове.

Антон успях да разхлаби една от тесните тръби на автоблока и от нея потече тънка струя бистра вода, студена, сякаш току-що извадена от кладенец. Антон намокри лицето си и предложи същото на Максвел. Старият полеви лекар обля косата и дрехите си, което бе достатъчно да успокои болката му поне за малко. Той се почувства толкова добре, че реши да предложи шепа хладна вода и на Галиус.

— Хайде! Дори хора като теб заслужават малко милост! — каза с усмивка Макс.

Галиус се намръщи. Той се изплю във водата. Никога нямаше да приеме дар от мръсен варварин.

Максуел се смръщи и пръсна водата в лицето на златното дете.

За около час тримата мъже се редуваха за водата и дори отделяха малко за чудовището, което се бе опитало да ги убие и сега лежеше парализирано на земята, с няколко тънки стрелички, стърчащи от ръката му. „Може би има шанс да оцелеем“ — помисли си Сей. Но после погледна към ранения човек до себе си. Максвел Рай не изглеждаше добре.

Температурата на помещението растеше, което не беше добър знак. Локвата вода, която се бе стичала по земята, сега се изпаряваше и правеше въздуха още по-тежък за дишане. Свистенето на свеж кислород от бучащия автоблок беше заглушено от пукането на тухлите и нажежения метал в далечната стена. Скоро нещата станаха непоносими. Максвел започна да диша учестено и да издава тихи, мъчителни стонове, които накараха дори лорда да почувства някакво съжаление. „Почти като животно...“ — помисли си Галиус. „Нека умре по-бързо“.

Антон преглеждаше лекарствата, които бе взел със себе си.

— Вземи това! — той каза на приятеля си.

— Майната му на това. Къде е виното, което ми обеща?

Антон се усмихна. Дори и когато беше на път да умре, Максвел помнеше как да се усмихва.

— Обещах ти да прием вино, когато градът стане наш, Макс. Затова винаги го нося с мен.

Антон извади малка манерка от дрехата си. Максвел я погледна и се засмя на глас.

— Носил си го със себе си? Май не си го отварял нито веднъж, стар глупак такъв! Да не си станал трезвеник, докато ме нямаше?

Антон сподели усмивката му и даде виното на умиращия човек.

— Градът още не е мой — каза Антон.

— Вярвам в теб — каза Макс и изпи половината вино на един дъх.

Той зави капачката и го остави на пода.

— Ще го държа тук, докато измъкнеш момчето си оттук. Трябва да си трезвен за сина си.

Антон знаеше защо приятелят му го бе казал.

Час по късно, Максвел беше мъртъв. Тялото му лежеше до големия автоблок с бутилка вино в ръка. В моторното помещение цареше тишина. Антон се бореше срещу сълзите си и Сей знаеше, че е по-добре да не казва нищо. Спокойният звук на огромната машина отмерваше минаването на нощта. Огънят, който танцуваше от другата страна, изпълни тунелите и цепнатините под Цитаделата, докато в тях не остана нищо. Антон и синът му седяха на земята със златното дете до тях, изнемощели под червения блясък на горещия метал.

Горещината скоро щеше да сложи край и на техния живот.

— Вече можеш да ми кажеш — рече уморено Сей. — Разкажи ми за нея.

— Няма да го направя. Живял съм достатъчно дълго с тази отрова и щя продължа да я нося.

— Но вече не е само твоя. Може да не се измъкнем живи. И още отказваш да ми кажеш името ѝ! Живял си дълго, но поне си я познавал! Или може би не си!

Антон стисна зъби. От всички ужасни неща, които бе правил, това беше най-лошото. Да въвлече сина си. Да не може го защити. Той въздъхна тежко и каза:

— Познавах я. Името ѝ беше Алисар.

„Беше...“ — дъхът на Сей спря, когато чу името ѝ. „Алисар“... повтори си той. Защо Антон го бе крил от него? Защо дори името ѝ?

— Номадите са диви хора, Сей — каза Антон. — В миналото ни няма нищо благородно. Нищо, от което можеш да се гордееш. Нито името ми, нито земите, в които се родих.

Антон отпусна глава назад, докато разказваше историята.

— Баща ми беше войник в армията на кървавия цар. Не познавах майка си. Но баща ми беше истински фанатик. Вярваше в гордостта на клана и във волята на царя. Той искаше да вървя по неговите стъпки и затова ми забрани да уча каквото и да било, освен как да се бия. Вярваше, че знанието идва от градовете, а те ни поробваха. Затова знанието им беше мръсно. Опита се да ме направи войник, но не бях добър в боя. Бях чул за първите заселници и за чудесата на цивилизацията. Бях чул за старите книги, които били изгорени от страх, от старейшините. Исках да разбера какво толкова криеха старите хора в селото ми, от какво толкова се страхуваха, че да забранят на младите да го виждат. Един ден намерих стара книга. Опасна книга, написана преди светът да изникне от морето и да се превърне в безкрайна планина. Тогава дори не можех да чета, затова едно момиче ми помагаше да се науча и четеше историята заедно с мен, тайно, всяка нощ. Когато баща ми разбра, ме преби, след което преби и нея. Скоро плъзнаха слухове, че Агар Рота е породил страхливец, който иска да служи на градовете, вместо да защитава рода си. За него нямаше по-голям срам. С всеки изминал ден, той ме мразеше все повече и повече. Затова избягах. Просто тръгнах пеша, към градовете, с надежда, че там ще открия нещо добро.

На втория ден разбрах, че някой ме е проследил. Момичето, което ме учеше да чета, бе решило да ме последва. Името ѝ беше Алисар.

Сей се усмихна, без да го осъзнава.

— Беше много упорита — продължи Антон. — И имаше опасен характер. Един ден ми каза нещо, което не очаквах да чуя. Каза ми, че съм по-смел от баща си, защото той никога не би посмял да избяга от своя цар. Каза ми, че баща ми е глупак, щом се срамува от сина си, и че ако още тъжа за него, също бих бил глупак.

И така, просто отпътувахме, където ни отведат очите. Пътувахме между селата, без да оставаме дълго на едно място. Това беше най-щастливото време в живота ми. Алисар искаше да живеем така, да пътуваме като скитници, без да си обещаваме нищо. Тя искаше да е свободна. Но аз исках да отида в градовете. Казах ѝ, че искам да науча за миналото, за чудесата на старите заселници. Тя ме бе научила да чета, но не можеше да ми разкаже за това. Затова се съгласи да дойде с мен.

— Отишли сте в градовете на лордовете?

Във Високите земи има тридесет града като Регал. Почукахме на всяка порта, докато накрая не ни отвориха. Престорихме се на бежанци. Казахме им, че имаме умения, че сме семейство. Предпочитаха хора, които имат нещо за губене. Позволиха ми да поправам машините им, а майка ти стана полева сестра във войната.

Тя обичаше да помага на хората. Но повече от това обичаше да пътува извън града, да вижда нови места. Винаги е била скитник по сърце. Научи се да шие рани и да лекува инфекции, и спаси много животи на бойното поле. Но тя служеше на един амбициозен млад лорд. Той често рискувал животите на войниците си и причинил много смърт, за да се сдобие със слава. Един ден майка ти го обвинила в непредпазливост пред хората му. Някои от тях се съгласили. Той не искал да изглежда слаб и затова не я наказал за думите ѝ. Но искал да ѝ отмъсти. Месец по-късно, по време на битка, един от армейските фоксери полудял и нападнал майка ти. Ударил гърба ѝ няколко пъти с железен прът, после счупил краката ѝ. Тя загуби това, което най-много обичаше. Вече не можеше да ходи и да разглежда света. Бях толкова гневен. И двамата знаехме кой бе дал заповедта.

— Какво направи?

— Нищо. Майка ти ме помоли да не си отмъщавам, защото носела моето дете. Ти беше оцелял в нея напук на всичко. Разбрах колко е била мъдра. Гневът ми утихна, щом те видях на света. Трябваше да работя два пъти повече, за да се грижа за вас, а тя остана вкъщи, докато ти стана на една година. Извеждах я от време на време, носех я на гърба си, тичах по снежните хълмове. Обичах отново да гледам радостта в очите ѝ. Каза ми, че е щастлива.

Сей усещаше отровата в думите на баща си и преглътна, преди да чуе остатъка от историята.

— Една вечер се прибирах към вкъщи и усетих, че въздухът в града миришеше странно. Бях изморен и не се заслушвах какво говореха хората по улиците. Дочух, че някъде имало разгромителна загуба за номадите. Една по една, армиите на Ордата били сразени. Истинският гняв на Върха бил отключен и всички села, които приютявали Царя, били изгорени. Били направени списъци с предатели, работещи в градовете. Онези, които били в списъците, били изгаряни от Инквизицията. А онези, които били верни на Безсмъртния, трябвало да останат спокойни.

Златното дете се усмихна. Той знаеше накъде отиваше историята.

— Наречекоха го „Нощта на мира“. Нощта, в която войната най-накрая свърши. Намерих вратата на къщата ни изгорена. Първото нещо, което чух, беше гласът ти. Ти беше в средата на всичко и едвам дишаше. Беше пропъзлял в пепелта, за да търсиш майка си. Беше я видял...

Внезапен хлад премина през вените на Сей. Той си спомни сън, който бе имал някога, без да знае произхода му. Черен сън, който го бе преследвал много пъти в Бяла планина. Червена лисица, вървяща с изгорели крака върху тъмна земя, черна като мастило. Жесток спомен, който отново нахлу в съзнанието му.

Това беше тя. Отровата, от която бе искал да го предпази Антон. Златното дете седеше и се кикотеше на историята. Беше уморен, по лицето и тялото му течеше пот, но той се смееше.

Сей скочи към него и го вдигна за яката.

— На какво се смееш?!

— Нищо! Мухите не знаят... защо свети слънцето. Не знаят, защо Бог би направил подобно нещо. Но аз знам! — пробълнува златното дете. Сей се обърна към баща си и попита:

— За какво говори той?

Антон мълчеше, но очите на златното дете се съживиха и той каза през задавен смях:

— Баща ми го направи от скука! Животът на една муха няма значение за него. Войната нямаше значение! Той винаги е могъл да помете насекомите по пътя си... Но аз... аз не съм насекомо! Или пък не! Боже, каква сила! Да забравиш за смъртта и да си играеш с нея, сякаш е нищо! Да се смееш на смъртта на собствените си деца!

Сей почувства хлад в кръвта си. Той искаше да убие златното дете. Той грабна оръжието си и го насочи право към него.

— Толкова ли искаш да умреш? — извика той. — Мислиш, че смъртта не значи нищо? Да те видя да се молиш за живота си!

Сей завъртя спусъка на своята спирала. Последва взрив от енергия пред очите на лорда. Той се стъписа от гръмовния звук, от виелицата от нулит, която се изви и замръзна във въздуха. И тогава златното дете си спомни цената на живота си.

— Какво правиш, Сей?! — изкрещя Антон, но Сей не го чу. Ревът на спиралата разцепи и разтреса въздуха, и пред тях започна да се слива позната форма от син кристал. Вихърът се сучеше и изсмукваше енергията от помещението, смразявайки потта по телата им. Нулитът се изви като острие и Сей го заби в земята, само на косъм от стъписания лорд. Отнякъде изригна поток от студен. Сей тласна острието още повече, с което разцепи земята до автоблока. Камъкът се пропука като леден сняг и се разпадна под напора на растящата нулитна енергия. Отдолу извираше въздух — от малък процеп, където тръбите се събираха и увиваха като корени на дърво. Поток от вода извря от скъсаната тръба и наводни помещението, превръщайки се в пара, щом срещна горещата стена. Спиралата се завъртя още един път и със заслепителен блясък се строши на парчета и повлече част от пода със себе си. Отдолу зееше куха пропаст. Сей се изкашля и си пое от хладния въздух. Той погледна към баща си, после към отражението си в черната дупка под краката му. Долу имаше вода. Парчета син кристал падаха в подземния тунел и се удряха във водата, заледявайки големи парчета от повърхността ѝ само с допир, после потъваха в тъмнината.

Сей чувстваше умора. Той чувстваше страх, но опита да го скрие. После каза:

— Да тръгваме!

Прозвуча като заповед. Беше заповед. Младият вълк беше предизвикал стария, и в този момент нямаше място за отговор. Антон погледна тялото на приятеля си. После взе бутилката вино от ръката му и го сложи в джоба си.

Те примъкнаха телата към тунела. Галиус беше пръв. Той изкрещя, когато огромното му тегло се стовари в плитката вода, изпробвайки нейната дълбочина със силен трясък. Чудовището беше следващо. Те свлякоха тялото му и го облегнаха до една от подземните колони. Беше нечестно, че той беше оцелял. Нечестно, че невинни хора трябваше да умрат, докато свещеникът и златното дете бяха оцелели. Те оставиха чудовището в тъмнината и отпътуваха в търсене на изход.

— Ти си глупак... — каза Антон най-накрая. Но Сей не му отговори. Знаеше, че сигурно е истина. Но също знаеше, че отново бе излъгал смъртта и беше взел съдбата си в свои ръце. Най-накрая вървеше по свой собствен път.

* * *

„Отрова... няма никаква отрова. Само история, която трябваше да ми разкажеш преди много време...“ — мислеше си Сей, докато си проправяше път през тунела. „Ти си загубил някого. Аз също загубих някого...“

Той помогна на баща си с тялото и опипа с ръце в тъмнината. Отнякъде идваше светлина, но беше толкова слаба, че не знаеха дали е истинска. Докато вървяха, те стигнаха до плесенясало стълбище, водещо до още един шлюз. Те с мъка успяха да го отворят и да примъкнат тялото на Максвел навън.

Въздухът беше застоен и горчив от миризмата на мухъл. От далечината идваше светлина и когато вървяха, видяха вход на стар изоставен храм. Щом влязоха, видяха статуи, високи като дървета, от двете страни на широката зала. Това бяха статуи на старите заселници. Мъже и жени, всички онези луди, упорити хора, които бяха прокопали път през ледовете и се бяха заселили на враждебна планета, когато никой друг не бе посмял да заложи живота си. Някои от статуите държаха инструменти на доктори и инженери, други държаха книги. Една от тях бе облегнала ръката си върху тежка машина, досущ като

онази, която Сей използваше в мините, за да копае през твърд камък. Това бяха истинските първи заселници. Учени и миньори, ботаници и учители, които бяха направили този свят възможен. Беше смиряваща гледка. Нямахме нищо общо със статуите на благородничеството, които сега красяха залите на Цитаделата. Нищо чудно, че храмът бе изоставен.

„Май няма да има по-добро място от това“, помисли си Антон и примъкна тялото на Максвел Рай през мраморния под. Той положи приятеля си до една от статуите. Редицата от пътешественици и миньори и инженери се попълни с още един член. Самоук полеви лекар.

— Да тръгваме — каза Антон. — Искам да видя града.

Тримата излязоха през високата порта на храма и се озоваха в опустошен град, покрит с червен прах и гъста мъгла, простираща се чак до планините. Центърът на Регал беше изоставен. Нямахме лордове. Нямахме слуги, които да покрият останалото от червената буря. Целият град приличаше на развалина. Величествените каменни колони, които преди украсяваха центъра на Регал, сега го караха да прилича на руина. Четири стълба от пушек се издигаха нагоре от мъглявия силует на града и се събираха в едно, сякаш засмукани от небето.

— Какво е станало с града? Нима всички са избити?

— Не, децата на Аврора не биха направили това.

— Говориш, сякаш ги познаваш! Но те са бивши номади. Значи са като Крах.

— Те нямат нищо общо с този убиец. Не биха наранили друг човек, най-малкото лорд. Това е вродено в гените им. Те са емпати. Това е наследството им от проекта Аврора.

— Емпати? Какво по дяволите е това?

— Има много неща, които не знаещ, Сей. Например, защо фоксерите могат да убиват и да служат като войници, а генните слуги биха умрели, преди да наранят някого. Всичко това е резултат от проекта Аврора.

— Как така... не могат да наранят някого? Това място е разрушено!

— Няма тела. Миналото на тези слуги не би им позволило да убиват. Проектът започна много време преди ти да се родиш.

Лордовете винаги са искали слаби, глупави слуги, които не биха оспорили властта им. Смятали за по-милостиво да създадеш покорно куче, отколкото да подчиниш един дивак със сила. Затова събрали хора в малко градче на име Аврора. То имало високи стени, по-високи от тези пред нас. Имало и дървета. Дърветата Аврора, които били първия нов живот, растящ единствено на Манна. Символ на новото начало. В Аврора имало триста жени и сто мъже. Всичко, необходимо да направиш чисто нов вид хора. Трябват само три поколения, за да промениш природата на една лисица, да я накараш да се бори за обичта на хората. За хората отнело шест поколения, които окончателно прекършили волята за свобода. Лордовете запазили децата с тези черти и ги събрали за следващите поколения. Децата на Аврора били неми по своя воля и съвсем различни по тяло и разум. Те вече не били хора. Защо да съжаляваш някого, който се радва да е роб?

Сей веднага си спомни за грешниците в Бяла планина. Съжалението му към тях бе изчезнало по същия начин, както и към генните слуги. Роби, които не искаха да бъдат свободни, не заслужаваха симпатия.

— Знам какво си мислиш — каза Антон. — Но някога аз бях досущ като тях. Не можех да чета. Бях човек без мечти и без бъдеще. Но всичко се промени, когато тя ми даде знания. Даде ми смелост да променя пътя си. Тя искаше да види град без господари. Аз ще направя такъв град.

Сей почувства убеждението на баща си. Но видя и разрушението около тях. Стените и вратите на града бяха разбити, сякаш от някаква непонятна омраза.

Сей надигна празната си спирала.

— Затова ли създаде това нещо? Затова ли им даде оръжия? Спомням си как изглеждаше градът, след като ти напусна! Ти не можеше да го видиш, но аз го видях!

Сей си припомни замразената кръв, която украсяваше бялата, ледена гора, израснала за часове в центъра на Нул.

— Този път нещата ще са различни — каза твърдо Антон. — Генните слуги са различни. Сега са като деца, които тепърва получават възможност да видят света с очите си. Това е само първото им докосване до знанието. Ако имаше поне малко въображение, щеше да го разбереш.

„Въображение?!“ — помисли си ядосано Сей, но нямаше смисъл от спор. Деца не биха могли да унищожат половината град за една вечер. Той погледна към черния пушек, който се надигаше от огромния град в подножието на Цитаделата. Беше точно като Нул в зората на големия бунт.

В този миг остър шум накара всички да обърнат глави. Нещо изтрака иззад една от високите колони, украсяващи пътя въвн от Цитаделата. Някой се криеше от другата страна.

Сей пристъпи към каменния стълб и дочу тихо дишане, което ставаше все по-бързо. Скритият човек си пое дъх, скочи и побягна нанякъде с всички сили. Кракът му обаче поддаде на третата стъпка. Беше ранен. Мъжът успя да доуца още няколко крачки и падна безпомощно на земята.

— Ннн... нямам оръжие! Нямам нищо! — извика той с ужас, какъвто Сей не беше виждал на лицето на човек. Мъжът започна да разкъсва дрехите си. Черни, изцапани одежди със символи на генокрацията. Беше инквизитор.

— Аз... няма да убивам никого! Кълна се! — пребледнелият човек погледна уплашено към Сей, после към Антон.

— Ти си един от хората на Мория — каза Антон.

— Аз избягах... скрих се от тях. Останалите имаха оръжия. Роякът... ги прибра!

— Роякът? — учуди се Сей.

— Те се движеха като... като... — инквизиторът клатеше глава, сякаш не искаше да си спомни за станалото през нощта. — Кълна се, нямам оръжие... Изхвърлих го!

Ръцете на мъжа трепереха. Антон познаваше хората на Мория. Това бяха безпощадни и спокойни в Нощта на мира. Те не чувстваха нито разкаяние, нито плахост. Но това беше човек, сведен до чист, животински страх.

— Хиляди мравки... те... се движеха като... Боже...

Изведнъж мъжът забеляза нещо в една от далечните сгради. Нещо го наблюдаваше. Преди да успее да мигне, то се беше скрило и на лицето му се появи ужасът, който едва не го бе убил тази вечер. Мъжът извика с крясък, който отекна из центъра на града.

— Мамка му! Мамка му! — заплака той.

Сей погледна към отсрещната сграда, но не видя нищо.

— Какво по дяволите е станало тук? — каза Сей.

— Остави го — каза Антон. — С него е свършено. С Мория — също. Трябва да отворим Слоновата порта.

* * *

Тримата мъже вървяха пеш повече от час. Без слуги вагонът към града не работеше и седеше засипан от ръждивочервения прах, натрупал се през нощта. Изглежда, че нищо в града не работеше. Регал беше празен, без нито един слуга, който да се погрижи за пътеките и за прозорците, както правеха всяка сутрин преди изгрев. Слънцето, което сега се процеждаше през оранжевия прахоляк, само правеше разрухата още по-видима. Под черния пушек улиците бяха обсипани с хиляди парчета счупено дърво. Сей се зачуди откъде бе дошло, но скоро забеляза, че всяка врата и всяка ограда в Регал бяха разбити на парчета и захвърлени настрани, като от някакъв мощен вятър. Дори малките колове в парковете бяха изтръгнати от почвата и пръснати по павираните пътищата. Каквото и да го бе направило, то изглежда искаше да броди свободно из града, без каквито и да било бариери. Регал сякаш бе обладан от някаква невидима сила, която рушеше града отвътре. Но нямаше нито един слуга, който да сложи лице на ставащото. Нямаше бунт.

Първият човек, когото забелязаха, беше мъж, седящ до едно от димящите здания. Лорд, седнал в средата на улицата, свел отчаяно глава, заобиколен от прах и парчета стъкло. Нямаше слуги, които да го изведат на ръце, да се жертват и да изгасят огъня. Той просто седеше пред скелета на дома си и плачеше. Лорд без собственост не бе никакъв лорд. Той беше просто човек.

Надолу имаше още хора, бродещи безцелно из улиците. Нещо ги бе накарало да разкъсат дрехите, с които бяха облечени, да захвърлят всички ценности, които носеха. В очите им имаше страх. Те не искаха да се приберат обратно в жилищата си — тъмните пусти сгради без врати и прозорци — откритите улици бяха единственото безопасно място за тях.

Дори Антон започваше да изглежда стъписан от ставащото. Нещо не беше наред. Може би лордовете бяха запалили собствените си

имения в отчаян опит да спасят собствеността си от „рояка“.

Сей наблюдаваше баща си за някаква следа от съжаление, но без резултат. Антон нямаше време за съжаление. Той вървеше напред, към Слоновата порта, сякаш не виждаше нищо друго.

— Хайде! Време е да се махаш оттук! Портата е насам.

— Искаш да се махна сега? Ами това? Каквото и да е опустошило града, то няма да те слуша!

— Ще говоря с водачите им. Каквото и да е станало, ще поема юздите на този бунт.

— Водачите им?

— Имам двама приближени хора, които трябваше да поведат бунта и да превземат Цитаделата. Всъщност, ти вече си се срещал с един от тях. Моята „дясна ръка“, Стела. Тя е бивш слуга, който работи за мен от години.

„Онази... кучка!“ — сети се изведнъж Сей. Онази жена с котешките очи, която се смееше, докато го бе превърнала във фоксер. — „Тя е генен слуга? Как?“

— Наследих Стела от моя учител — каза Антон. — Тя беше като мършавао пале по време на войната — тогава лордовете дори не водеха отчет колко слуги умираха всеки ден. Тя беше първият слуга, когото успях да събудя и да скрия от лордовете. Способностите ѝ се развиха бързо — сигурно вече си ги забелязал. Тя може да общува с децата на Аврора така, както аз не мога.

Сей си спомни ужасното чувство на безпомощност, когато беше завързан за стола си, докато кръвта на Аврора си пробиваше път през кожата му. Той почеса ръката си там, където трябваше да има белег. Машинката сигурно още беше заровена някъде в ръката му. Баща му изглежда не чувстваше съжаление.

Сей стисна зъби. Всичко това беше лудост. Всеки инстинкт в тялото му крещеше и му казваше да избяга, без да поглежда назад. Той почувства гняв към съюзниците на баща си, към неговия бунт. Трябваше да се измъкне. Но не и преди да зададе един последен въпрос. Почти автоматично, той каза:

— Въобще... искаше ли да ме видиш. През тези години... въобще сети ли се за мен?

— Защо го казваш?

— В Нул, никой не знаеше, че си ми баща. Пазеше го в тайна. Отгледа ме сам, в тайна, без да ми разказваш за миналото. Знаеше, че ще е по-добре така, ако те не знаят кой съм. Оправих се сам, когато си тръгна. Но искам да знам... дали искаше да ме видиш пак.

Синеокият мъж се обърна към сина си и за пръв път Сей забеляза следа от истински гняв на лицето на баща си.

— Разбира се, че исках! — отговори Антон. — Исках да те видя как порастваш, как си живееш различен живот от моя! Исках го, защото само ти ми остана от нея. Но този свят не се подчинява на това, което искаме. Освен ако не го накараме. Аз още не съм се отказал!

Ръката на Антон трепереше, докато той търсеше механизма за отваряне на портата. Той се обърна към сина си и каза:

— Исках да те видя. Но не исках да се отказваш от пътя си заради мечтите на един старец. Не съм се отказал. Ти също не трябва да се отказваш. Тръгвай!

Антон беше заобиколен от червен прахоляк. Вятърът разхвърляше остатъците от червената буря и ги надигаше с лекота над високите стени. Колко лесно вятърът преодоляваше Слоновата порта. Антон сложи ръка върху красивата медна ръчка, изваяна от старите майстори на Високите земи. Но преди да успее да я издърпа, силен глас, сякаш изреван от хиляда гърла едновременно, спря ръката му. Антон се обърна назад и видя стотици бледи фигури, насочващи се към него през червения прахоляк.

„*Не!*“ — извикаха хиляди гърла едновременно.

Сей опита да почисти праха от очите си, но преди да види какво става, към него се насочиха седем дребни, идеално координирани силуета, които изскочиха от нищото и го повалиха на земята.

Антон не виждаше нищо. Изведнъж прахолякът около него стана тъмен и от всички страни към него изреваха стотици гласове.

„*НЕ!*“

Ужасен, неописуем страх обзе тялото на Антон и той падна на земята с ръка, все още посягаща към медната ръчка на Слоновата порта. Той не знаеше какво става. Мислите му бяха заглушени от страшния координиран рев на генните слуги. Роякът бе изникнал от нищото — десетки ръце едновременно хванаха тялото му и го повлякоха към дълбините на тълпата. Той се оказа вдигнат във въздуха, носен като стрък трева над стотици извиващи се тела — някои —

ниски, други — високи и слаби. Антон видя Сей, също заобиколен от рояка, мъчещ се да се измъкне. Видя и пътя към града, по който идваха още и още генни слуги, сякаш повикани изведнъж от една управляваща сила. В този момент тълпата се завъртя като водовъртеж и в средата ѝ се отвори голяма дупка. Роякът носеше Антон право към своя център — идеален, празен кръг, сякаш запазен само за него. Без заповед, той беше стоварен на земята. Антон се изправи. С ужас, той се огледа наоколо и видя стотици бледи лица без маски, които се оглеждаха постоянно един към друг, сякаш координираха всяко свое движение с останалите по няколко пъти в секунда. Той се отдръпна назад, изплашен от странната гледка и застана в центъра на кръга. Антон погледна настрани и видя дребно тяло, което се отдели от станалите и тръгна напред с усмихнати, красиви зелени очи.

— Добре дошъл, Антон — каза тя. Останалите слуги отвориха устите си и издадоха някакъв звук, подобен на това, което беше казало момичето. Те се опитваха да координират всичко, да се движат и действат като един.

— Стела...

— Здравей, учителю!

— Какво е това? Какво правиш? Ти... трябва да ме пуснеш...

Младата жена поклати глава. Останалите я последваха.

— Трябва да отворя Слоновата порта! — каза безпомощно Антон. — Трябва... да ме чуеш!

— Не. Ние решихме... — каза зеленоокото момиче в тон с още десетки по-тихи гласове.

— Вие? Кои... „вие“?

— *Ние* решихме. *Ние* решаваме заедно — усмихна се момичето. — Ти трябва да дойдеш с нас.

АНТРАКТ

ИЗ ЗАПИСКИТЕ НА АНТОН РОТА

Какъв е произходът на генните слуги? Не знам голяма част от това, което се случвало в проекта Аврора, архивите все още са затворени, дори за мен. От това, което можях да събера от разказите на хора, участвали в проекта, както и от записките на учителя ми, започвам да виждам връзка между ужасните условия, в които слугите са били създадени и странните поведения, за които писах по-рано. Насечените движения, например, имат обяснение. Безкрайният им глад за одобрение от висшестоящите също се корени в борбата им за оцеляване. Но емпатията все още ми убягва. Може би момичето, което доведох в академията, ще може да отговори на този въпрос. Предишните ѝ собственици не са ѝ дали име. Но за целта на изследването, реших да ѝ дам името Стела.

Ден 2 от събуждането. ~~Субектът~~ изпитва болка и силно гадене след получаване на ресторативите. Потенето и честото повръщане са естествена реакция към веществата, които още са в системата ѝ. Подозирам, че болката е причинена от други травми и тя чак сега започва да ги забелязва. Вероятно са нанесени от предишни собственици.

Ден 4 от събуждането. Безсъние и необщителност. Без втори ~~субект~~ е трудно да се прецени дали това е причинено от ресторативите, или от друг вид травма.

Ден 5. ~~Субектът~~ спа четири часа, последвани от неспокойствие и после от сън.

Ден 6. Първата закуска, която ~~субектът~~ прие без враждебност. Направих салата от плодове и няколко варени яйца. Прецених, че това е достатъчно близко до диетата, с която е свикнала. Изяде само плодовете и показа враждебност към яйцата.

Ден 11. Момичето проговори за първи път, откакто беше събудена. Каза само, че иска още храна. Все още е трудно да преценя каква част от речника ѝ е запазена.

Ден 12. Намерих досието, което са държали предишните собственици. Опитомена е на дванадесет години. Имала е няколко господари, преди Крокхус да я вземе. Родителите ѝ са от жертвите на войната. Цяло чудо е, че помни каквото и да било от езика им. Изреченията ѝ са кратки; физически тя е силно отвикнала да говори. Трябва ѝ време, за да измисли какво да каже и резултатът обикновено е разочароващ. Следва разстройване и периоди на дълго мълчание.

Ден 13. Стела няма доверие към мен, няма и причина да има. Спомените ѝ за миналото постепенно се връщат и тя пита за родителите си. Казах ѝ, че може да не ги намери. Прие го с изненадващо примирение. Направи го след дълго взирание в лицето ми. Подозирам, че е опит за използване на емпатия, но не мога да бъда сигурен.

Ден 14. Доведох двама доверени генни слуги в лабораторията. Тя беше заинтересована. Между тях нямаше общуване, но след десет минути двамата слуги започнаха да показват неспокойствие. Изведох ги навън.

Ден 15. Момичето помоли за още една среща с генните слуги. Не бях сигурен, но тя настоя. При второто посещение те останаха дълго, изправени в триъгълник, един срещу друг. Когато се приближих, за да прекратя експеримента, забелязах, че изпод маските на слугите се стичаха сълзи.

Ден 20. Стела започва да се привързва към обстановката. Настроението ѝ значително се подобри, когато ѝ казах, че може да излиза навън, стига да пази тайната за себе си. Справи се добре. Представяше се за един от генните слуги без затруднение, дори в сложни обстановки, което разкрива висока интелигентност. Сякаш разбираше настроенията на лордовете, разбираше опасностите и умело ги избягваше.

Ден 23. Вторият опит с емпатията. Днес се натъкнах и на първата опасност, свързана с експеримента си. Посетихме двора на господин Санкти на дванадесетия рожден ден на дъщеря му. Стела донякъде успя да се слее с обстановката, с изключение на малък инцидент. Мисля, че не харесваше Клер. Тя бутна стъклена чаша в краката на момичето. Направи го нарочно, за да види реакцията на щастливите родители. Те бързо ѝ простиха и ме увериха, че не трябва да се притеснявам. Все пак тя беше само слуга.

Ден 23. Вечерта. Говорих със Стела за случая. Тя каза, че просто е била любопитна. Когато ѝ казах за опасностите от това, което е направила, тя за първи път се извини. Тогава каза нещо, което ме озадачи. Стела обеща да ме пази от лордовете.

Ден 24. Инквизитор Мория посети академията. Каза, че му дължа още едно обяснение за миналото ми. Когато му казах, че отношенията ми с господин Рота са приключили, той настоя да му дам достъп до всичките си изследвания. Съвсем неприкрито заплаши, че хората, дръзнали да се изправят срещу Безсмъртния, няма къде да бягат. Заплахата беше насочена срещу мен. Параноята на този човек го прави опасен и непредвидим. Може би мога да използвам това срещу него.

Ден 26. Стела е щастлива за първи път, откакто е в лабораторията. Разгледа другите ми изследвания и се опита да разбере какво правя. Вечерта взе една от книгите ми и помоли да я науча да чете.

Ден 30. Любопитството на Стела е нейната слабост. Миналата седмица е била видяна след вечерния час с други генни слуги в градините на господин Санкти. Иронично място. Действията на слугите са сметнати за случайни. Но Върха на Света все пак трябва да получи задължителен доклад.

Ден 36. Инквизицията все по-неуморно разглежда записките със слугите, постъпили в града през последните месеци.

Ден 40. Миналата вечер човек на инквизицията е бил хванат да се промъква в архивите на академията без заповед от Върха. Случаят може да се превърне в скандал, защото се подозира, че заповедта е издадена лично от Мория, въпреки че той го отрича. По случайност подчиненият му бил забелязан от един от слугите на Санкти, дошъл да прибере учебниците на сина му. Попитах Стела какво е казала на слугите, когато се е срещнала с тях, но единственият ѝ отговор беше „ще те пазя“.

Ден 42. Проблемът с господин Мория е решен.

Ден 43. Експериментът продължава. Едва ли някой ден напълно ще разбере емпатията. Изглежда, че самото наблюдение на този феномен нарушава и изкривява неговата истинска същност. Стела става все по-„нормална“. Може би някой ден ще успее да сваля маската ѝ, за да може да види света с очите си.

Ден 44. Началото. Ако Сей някой ден прочете тези редове...

МРАВКИ

Сей, Антон и Галиус се озоваха в центъра на голямо, стъклено помещение, заобиколени от стотици генни слуги, които не издаваха никакъв звук. Прашната виелица биеше по стъкления купол и скриваше външния свят, но по мащабите и красивата архитектура на помещението Сей предположи, че се намира някъде в центъра на Регал — може би в храм или място за събрания на лордовете. Огромната мраморна зала беше направена за стотици хора, но сега едвам побираше всичките деца на Аврора, които се бяха събрали по сигнал на младата генетичка. Мястото беше като огромен кошер — покрит отгоре до долу в движещи се тела. Но всичко следваше някакъв странен ред. В единия край на залата кипеше труд — слугите отместваха една от големите статуи на първите заселници, за да освободят път до изхода. Никой не беше дал заповед — нямаше очевидна йерархия — те просто го правеха, защото трябваше да се направи. Изкривените им тела протичаха през залата като неспирен поток — всяко със своята задача. Едва сега Сей забеляза колко различни бяха те без маските си. Някои бяха високи и слаби, други — ниски, набити; имаше стари и млади, мъже и жени. Дори домашният любимец на госпожа Санкти беше там — жалкият човечец, който бе предизвикал такова отвращение у него, сега оглеждаше стъкления купол над залата с интерес — ококорените му очи попиваха всичко, което ставаше около него. Целият огромен организъм сякаш изучаваше околната си среда. Роякът се бе събрал, за да види Антон Рота, да научи всичко, което може от великия генетик в центъра на залата.

Младата зеленоока жена излезе напред към почетния гост.

— Радвам се, че си тук. Ние се радваме.

Антон се намръщи и погледна към стотиците спокойни лица, които го гледаха от всички страни и изучаваха всяко негово движение.

— Ние... ти благодарим. Те искаха да ти предам...

Редица непохватни кимания срещнаха погледа на Антон. Слугите се опитваха да му благодарят по единствения начин, който знаеха.

— Къде са лордовете?

— Те имаха нужда от помощ — казаха стотиците гласове. — В подземие то... има помощ.

— Престани да им даваш власт, Стела! Ти си техен водач! Знаем, че ме чуваш! — изръмжа Антон.

Очите на момичето сякаш се оживиха и тя се усмихна почти детински към учителя си:

— Аз... далеч не съм техен водач. Опитах се... Но открих, че никой при тях не взема решенията самостоятелно. Никой не може да е господар. Аз съм само част от рояка. Различавам се само по това, че знам повече от другите. Но това ще се промени. Скоро ще има и други като мен.

— Роякът... — каза с погнуса Антон. — Върхът знае ли?

— Още не. Но ще разберат скоро. Безсмъртния... ще разбере. Затова те извикахме тук. Ти можеш да ни помогнеш да защитим новия си дом от гнева му. Да споделиш знанията си с нас — гласовете на тълпата отново започнаха да се смесват с този на момичето.

— Тогава ме слушай! — каза Антон и погледна надолу към ученичката си. — Аз ти дадох точни указания. Ти трябва да наложиш волята си над тях! Първото нещо, което трябва да направят, е да освободят пленниците. Сей не ви застрашава по никакъв начин! Пуснете го на свобода!

— Аз не ги управлявам, учителю. Роякът се страхува от Безсмъртния. Те искат вие да сте тук. Затова сте тук. Ние решихме.

„Ние решихме“... — гласът на рояка отекна в залата и новооткритите проходи. Това накара Антон да настръхне. Това не беше само Стела. Той не можеше да се отърси от усещането, че говореше с голямо чудовище, което го заобикаляше и изучаваше.

— Познавам те, Стела. Ти имаш силен характер. Все още можеш да станеш техен водач. Не помниш ли какво говорихме?!

— Разбира се, че помня! — съзнанието на момичето изведнъж се върна в нея и тя погледна в очите на учителя си, трезво като преди. — Но ти не разбираш нищо. Трябва да видиш това, което виждам аз. Представи си... свят, в който си невидим. Никой не може да те види или чуе — ти си сам, сякаш цялото ти съществуване на този свят е някаква шега. Това бях аз, преди да се срещна с рояка. Можех да виждам всяка мисъл у хората, всяка емоция, ясна като бял ден. Но никой друг не виждаше това, което виждах аз. Дори ти, учителю. Но те

са като мен. Научават всичко толкова бързо. И аз уча заедно с тях. Можеш ли да си представиш, какво е да имаш хиляди очи и уши, които опознават света едновременно?

— Не ме е грижа за това... — каза сухо Антон. Очакването в очите на Стела изчезна като усмивката на ранено дете. Той погледна към нея и рече твърдо:

— Искам само този бунт да успее. Няма да те оставя да провалиш всичко!

— Винаги говориш за високи идеали, учителю... — каза тя със спокоен, хладен глас. — Но ти си този, който не вижда цялата картина. Прекалено си зает да мечтаеш за отмъщение... И всичко... заради нея...

Гневът в очите на Антон беше очевиден, дори за онези, които не можеха да прочетат мислите му.

— Толкова малки мечти... Мога да видя и тях. Сърцето ти е отровено. Ти искаш да ги накажеш. Затова ти ще ни помогнеш. Ще ни покажеш как да станем по-силни от Безсмъртния. Това искаше от нас през цялото време, нали?

Стела обърна глава към входа на подземие, което беше пазено от десетки генни слуги.

— Те са при нас. Победихме ги толкова лесно. Инквизицията нямаше никакъв шанс — отделихме ги един по един и усилихме страховете им. Накарахме ги да съжаляват за това, което са направили. Искаш ли да ти ги покажа?

Стела протегна ръка към Антон и жестът беше имитиран от рояка около нея. Тя обърна дланта си на другата страна и слугите го повториха. Скоро стана трудно да се разбере кой кого следваше.

— Ние можем да ти дадем това, което искаш. Но ти трябва да дадеш знанията си на децата на Аврора. Ти си нашият учител.

Антон усети горчив вкус в устата си. Това вече не беше неговата революция. Но отговорността беше изцяло негова. Той се обърна към рояка и каза:

— Добре. Тогава трябва да ме слушате добре. Заведете ме при пленниците, които сте събрали през нощта. Има няколко човека, с които искам да говоря. Те ще ни помогнат да оцелеем в гнева на Безсмъртния. Останалите не са заплаха за вас.

Роякът гледаше към Антон, изследвайки всяка черта на лицето му, всяко потрепване на всеки мускул и всеки тон на гласа му. Той говореше истината. И това беше достатъчно.

Хилядите слуги направиха път към края на залата, водещ към подземие на Регал. Антон, Сей и ужасеният им пленник — Галиус, тръгнаха по коридора от човешки тела, оглеждайки се нервно към децата на Аврора, които ги наблюдаваха от всички страни. Лордът беше вцепенен, потта върху челото му лъщеше и той се опитваше да се усмихва, осъзнавайки, че само така щеше да оцелее. По един или друг начин, златните деца винаги оцеляваха.

— Те искат да знаят за него — каза Стела и погледна към Галиус. — Той е златно дете от Върха на Света. Враг ли е или приятел?

— Нито едното, нито другото. Но ще ни е полезен. Животът му трябва да бъде опазен. Нали така?

Галиус се помъчи да се усмихне към варварина, после извади още по-неубедителна усмивка към Рояка. Отказа да се поклони. Но роякът сякаш остана доволен.

— Не съм мислил, че емпатията може да стане толкова силна — каза Антон, докато вървеше към подземие. — Виждал съм те да общуваш с други слуги и преди. Знаех за предаването на емоции, но не предполагах, че ще се развият по този начин, когато станат повече... Трябва да е... интересно за теб.

— Интересно?

— Ти все още си учен, Стела. Познавам те. Любопитна си докъде могат да се развият тези умения. Какво чувстваш, когато говориш с тях?

Стела погледна към учителя си. Може би влиянието му върху нея бе по-голямо, отколкото предполагаше.

— Трудно е да се опише...

— Опитай се!

— Те... обменят намеренията си постоянно. Не могат да скрият нищо един от друг. Доверието е единственият принцип, по който действа роякът. Самият факт, че говоря с Вас означава, че целият рояк Ви има доверие. Съветвам Ви да не го пропилявате.

„*Както ти пропиля моето...*“ — помисли си Антон, но мисълта му бързо бе прочетена от Стела. Не отне дълго, преди тя да плъзне из тълпата като тих вятър, който разбуни останалите като листа на

огромно дърво. Но те скоро се успокоиха. Явно този грях на учителя трябваше да се прости. Антон трябваше внимателно да подбира думите и мислите си.

— Ъаааах! — извика изведнъж Галиус и силен звук на шамар отекна из залата. Стотици лица се обърнаха в неговата посока. Те видяха един от своите на земята, а на устата му имаше кръв. Лордът го беше ударил инстинктивно, но това все пак беше насилие.

— Той... се опита да ме ухапе!

Антон грабна генния лорд за яката и извика:

— Какво си мислиш, че правиш, глупак такъв?

— Това... нещо! То искаше да изпие кръвта ми! По дяволите, виж ръката ми!

Роякът се приближи около лорда. Той се сви от страх, но на ръката му наистина имаше малка драскотина. Той се прикри с ръце, в очакване да бъде разкъсан на парчета, но Стела пристъпи напред и разгледа раната му.

Тя погледна в очите му и бързо разбра какво се е случило.

— Моля, простете му! Виждал е как хората смучат раните си с уста. Сигурно е искал да Ви помогне.

— Да ми помогне?! Какво ще стане, ако ме е заразил с нещо?

— Трябва да ни простите... Но раната е стара. Някои от тях са... любопитни — каза Стела и остави слугата да се върне при останалите. — Опитват нови неща. Така изучават света около себе си. Това няма да се повтори.

— Аз... но той...

На лицето на златното дете имаше ужас и погнуса. Той погледна към Антон за подкрепа, но генетикът само продължи напред.

Слугите отвориха вратата към подземнието. Антон влезе в широка подземна галерия, пазена от още стотици генни слуги, обикалящи из коридорите, носещи храна и вода там, където имаше нужда. Килиите в подземнието нямаха врати и решетки, а във всяка имаше по няколко човека — лордове, инквизитори и дори част от номадите, които работеха в подземията. Антон не искаше да среща погледите им — повечето от тях му се бяха възхищавали, лордовете му се бяха доверявали, дори инквизицията се бе научила да уважава положението му. Повечето врагове и съюзници на Антон Рота бяха тук — събрани

на едно място, гледащи към главния генетик с изненадани безпомощни лица.

В дъното на една от клетките седеше висок слаб мъж в черно облекло, заобиколен от десетки слуги. Може би защото беше по-опасен от останалите. Или по-важен. Но това не си личеше по нищо. Точно обратното — инквизитор Мория седеше тихо, в характерната си прегърбена поза, и си тананикаше някаква спокойна мелодия от старите времена. Когато Стела застана пред него, той се принуди да спре, извърна жълтите си очи нагоре и се усмихна.

— Учителят Рота поиска да те види. Ще е добре да се изправиш! — каза Стела.

— А, госпожице Стела! Не мисля, че Ви чух правилно. Рота ли казахте? — усмихна се още по-широко Мория и старите му зъби блеснаха под мъждивата светлина. — Не мисля, че познавам човек с това име.

— Няма нужда от игри, господин Мория. Вие знаете кой е моят учител.

— Разбира се, Вашата забележителна дарба! Как можах да забравя за нея? Ако имах нещо такова на разположение, отдавна щях да съм разплел играта на този номад, а вие щяхте да сте на моето място. Животът поднася всякакви изненади, нали така, Ваше височество?

Мория направи фалшив поклон към Стела, което я изпълни с гняв.

— Къде е гениалният ни генетик? Елате насам, господин Рота, не се срамувайте! Чакахте доста дълго за това, нали? Вашето мечтано отмъщение.

Антон излезе напред и застана пред главния инквизитор, който още седеше на студения, каменен под и гледаше нагоре.

— Предполагам сте тук, за да се позабавлявате с падналите си врагове — така, както го правеше кървавата орда. Вие сте номад, все пак.

— Няма да умреш толкова рано, Мория. Дойдох тук за нещо друго. Тук съм, за да ти предложа... сътрудничество.

— Сътрудничество? Колко много сте израснал, господин Рота! Вие наистина сте достоен враг. Но не можете да ме заблудите. Виждам го в очите Ви. Жаждата за кръв на един номад е трудна да се скрие.

Искате да разчлените тялото ми, да разпилеете старите ми карантии из тези коридори и да изпратите главата ми нагоре към Върха. Защото сте досущ като тях.

— Не само аз изпитвам омраза към теб, Мория. Бих се обзаложил, че дори съюзниците ти от Върха искат да те видят мъртъв.

— Не говоря за този вид омраза. Това е нещо, което забелязах още при първата си среща с Вас. Вие никога не сте могъл да ме погледнете право в очите. Още не можете. Кажете ми, имаме ли някаква обща история, за която не се сещам? Войната беше толкова интересно време. Толкова много трагични истории, разказани наведнъж. Толкова много... огън.

Лицето на Антон трепна. И Мория го забеляза.

— О, какво страшно лице, господин Рота! Явно улучих болно място! Кажете ми, да не сте били един от моите... гости по време на войната? Забавлявал съм се с толкова много хора в работилницата си, че е трудно е да помня всички. Може би ако ми припомните метода, който съм използвал. Точковото изгаряне винаги ми е било любимо. Можеш да покриеш цялото тяло в дупки и човекът все още ще може да говори за приятелите си и семейството си... Дори и мен ме побиват тръпки, когато си помисля за това.

Инквизиторът вдигна жълтеникавите си очи, които се насладиха на реакцията на Антон. Нямаше да отнеме дълго. Само още малко и номадът щеше да се пречупи. Всичко щеше да свърши скоро.

— Има толкова много хора, които ме мразят, господин Рота. Но никога не съм се страхувал. Трудно е да се боиш от някого, когато си виждал да се напикава от страх като малко дете. Някого, който си чувал да плаче. А повярвайте ми, аз съм чувал всички.

Антон протегна ръка към гушата на Мория. Старият инквизитор си пое дъх и притвори очи с усмивка. Той беше готов. Но смъртта така и не дойде. Здравата ръка на Антон хвана яката на инквизитора и го издърпа на крака.

— Ти си този, който изглежда, че ще се напикае от страх, Мория. Казах ти, не съм тук за глупави игри. Избрах те, защото можеш да си ми от полза.

— От... полза? — каза Мория с нехарактерно разтреперан глас.

— Ще те използвам, за да спра гнева на Безсмъртния! — усмихна се Антон.

— Да спрете гнева му... — почти се задави от смях Мория. — Опасявам се, че далеч не съм толкова ценен, колкото си мислите, господин Рота. Гневът На Върха е... неизбежен...

— Твоята вярност към лордовете е това, което ми трябва. Искам просто да направиш всичко, за да ги защитиш.

— Не разбирам напълно играта Ви — каза Мория с нов интерес към врага си. — Той изхрипа със смях, сякаш беше радостен от неразплетената тайна. — Защо си мислите, че ще предам единствения си господар, заради няколко живота, макар и благородни?

Антон извади малката ръждясала табакера, която носеше в джоба си, и я поднесе пред лицето на стария инквизитор. Той отвори красивия ѝ капак и показа съдържанието на Мория. Бяха три скъпоценни камъка. Единият — червен като огън, вторият — син, несъмнено нулит. Третият беше жълт като слънцето и когато го видя, Мория не можа да затвори очите си. Стоеше безмълвно, сякаш виждаше нещо, което не би трябвало да съществува.

— Наречи го предчувствие — усмихна се Антон. Той протегна ръка към врага си така, както го бе правил много пъти в дългата си игра срещу Безсмъртния. Той стисна кокалестата длан на Мория, гледайки право в жълтите му очи, за първи път без капчица страх.

* * *

Сей започваше да разбира как баща му бе оцелял толкова дълго в сърцето на генокрацията. Антон Рота можеше да се усмихва пред враговете си и да остане спокоен пред страданието на приятелите си. Генетикът вървеше през коридорите, пълни с пленници на рояка. Той премина покрай фигура, оцапана от мръсотията по пода. Докато вървеше покрай нея, човекът каза:

— Няма ли да ме поздравяваш?

Антон погледна надолу. Това беше Председателят. Горда планина, сведена до земята пред краката на Антон. Председателят седеше тихо, заобиколен от множество пробудени слуги.

— Да те поздравя? Орденът вече не съществува. Ти вече не си председател.

— Не като председател. Като другар.

Изражението на Антон остана непроменено. Това беше единственият член на генокрацията, когото той наистина уважаваше. Председателят беше човек като него. Силен човек, който мразеше несправедливостта и бе готов да направи всичко, за да защити по-слабите от него. Жалко беше, че трябваше да страда по този начин. Антон преглътна чувствата си и продължи напред. От уважение, каза само едно:

— Избрах достоен заместник.

Председателят само гледаше как силуетът на генетика изчезна в тъмнината.

Антон най-сетне намери килията, която търсеше. Беше заобиколена от слуги. Той знаеше, че Стела бе приготвила сцената специално за него, но тя все пак го поразил. Трима мъже седяха на земята, осветени от мъждукащата жълта светлина на факлите над тях. Един от тях беше Маркус Санкти. Дрехите му бяха изпокъсани и той изглеждаше уморен, сякаш бе участвал в битка. От другата страна бе синът му. Дариус погледна за кратко към Сей и извърна поглед. Третият човек, който седеше в средата, караше другите двама лордове да изглеждат като проста стража, сякаш бяха получили титла само като основа на неговата власт. Дълги потоци от чисто червено кадифе се спускаха по голямото му тяло и се разстилаха по черния каменен под. Това беше син на Безсмъртния. Не нисш и упорит глупак като Галиус, а човек с осезаема важност. Той седеше спокойно, както в деня на подготвителния турнир, когато Сей го бе видял за пръв път. Тогава той седеше на по-високо ниво от Председателя. Рядко се случваше златно дете от този калибър да навести земите на пазителите. Със самото си присъствие, той правеше тази зала най-важното място в Регал.

— Лорд Белиел — каза тихо Антон. Златното дете не погледна нагоре. Той постъпи така, както подобаваше да се държи син на бог пред смъртен варварин. Просто отказа да зачете присъствието му.

— Знам как се чувствате. Но не съм тук, за да Ви нараня. Имам уверението на слугите, че животът Ви е в безопасност.

— Не удостоявайте този предател с отговор, Ваше височество — каза тихо Маркус. Старият лорд изглеждаше слаб — сигурно се бе опитал да се бие срещу рояка и да защити хората си, но не бе успял. Болестта отново бе започнала да опустошава лицето му, но той все пак оставаше горд.

— Не искам да те гледам така — каза Антон. Той взе кутия лекарства от джоба си и ги хвърли в краката на лорда. Маркус ги отритна настрана.

Тишината най-накрая бе прекъсната от тих глас, който отекна в залата.

— Това ли е човекът... отговорен за всичко това?

Маркус беше възмутен, че предателят получаваше някакво зачитане от златното дете, но все пак кимна.

— Тогава можеш да служиш за мой пратеник. Няма да говоря с този варварин. Но ти можеш да попиташ какви са неговите искания.

Антон се усмихна, докато старият лорд неохотно предаде съобщението:

— Какво искаш?

— Искам град без господари. Но искам да го спечеля без кръвопролития. Не искам да страдате.

— Не искаш да страдаме?! След това, което си направил?! Къде са жена ми и дъщеря ми, убиец такъв!

— Никой в града не е бил убит от слугите. Всъщност, дъщеря ти успя отпътува за Върха още вчера. Изглежда амбициите й са твърде големи за този град. Що се отнася до съпругата ти, роякът все още я издирва.

Маркус кипна от гняв. Той погледна към златното дете, но висшият благородник продължаваше да бъде спокоен.

— Моля те, предай още едно съобщение на варварина. Кажу ми, че няма да се преклоним пред исканията му. Всеки град на безсмъртния ни баща е свят и няма да бъде предаден на варварството.

— Не искам града да бъде „предаден“. Роякът вече го управлява. Но те са съгласни да забравят стореното от лордовете, стига да не се опитат да върнат положението си на господари. Срамно е, че една титла прави един живот по-ценен от друг.

Златното дете мълчеше. Той очакваше пряк отговор, но вместо това чу само тих смях.

— Кажу на този варварин, че идеалите му са забавни. Но не може да има подобна уговорка, по една проста причина. Цивилизацията и варварството са несъвместими. Чистата кръв не се смесва с мръсотията. Има непрекъсната история на първите заселници, които са цивилизовали този свят. Тяхната кръв построи тази земя и я

повдигна от калта. Каква история има един дивак? Тя почва в предния ден и свършва в сегашния. Той не мисли, че разбирам идеалите му, но не е така. Живял съм сто и деветдесет зими с кръвта на баща си и съм виждал този дивак отново и отново. Виждал съм го в положение на власт.

Антон почувства гнева в него да се надига, както бе очаквало златното дете.

— Знам колко малко струва кръвта на диваците, защото тя е евтина за самите диваци. Защо иначе баща ми би позволил дивите земи под нас да съществуват? Те са необходим спомен. Те са чистилице.

Златното дете се подсмихна. Антон почувства нехарактерен гняв, който му припомни за дивата кръв на баща му. Но я успокои, така, както бе правел много пъти в миналото. Маркус погледна нагоре и видя главния генетик точно пред него. Той седна на земята, на равно с тримата лордове.

— Дълго време изучавам кръвта. Знам колко близо до нас сте всъщност. Кръвта на диваците е същата като кръвта на благородниците, освен някои подобрения. По-близки сме, отколкото си мислите.

За първи път лордът на лорда се надигна и той се втрени право към дивака със същия гняв.

— Тук сте сам, във враждебен свят, който не познавате. Досуц като първите заселници. Изучавал съм миналото достатъчно добре, за да знам, кои са истинските Ви предци. Те са благородни мъже и жени, но не така, както си мислите. Вие сте дете на един от тези заселници.

Лорд Белиел кипна в гняв. Той искаше да накаже този дивак за лъжите му. Но Антон само се усмихна.

— Ще Ви дам властта да ме убие — каза той. — Само трябва да съберете частите.

Той взе игленото оръжие, което носеше със себе си. Бавно го разглови пред очите на лорда. После му даде частите.

— Това е свободата ти — каза той.

Роякът наоколо изведнъж се раздвижи, но Стела го успокои.

Лорд Белиел грабна частите от оръжието и започна несръчно да ги сглобява по реда, който помнеше. Той бързо стисна оръжието и го насочи с треперещи ръце към Антон, но то се разпадна в дланите му.

Антон взе оръжието от отпуснатата му хватка и започна да го сглобява в правилния ред.

— Забравил си миналото си, Белиел. Затова не ми говори за баща си и наследството си. Хората, които са построили тези чудеса, са знаели как да оцеляват. Машините, които държат живи тези градове, сигурно ще ни надживеят. Но ние не ги разбираме. Знанието, което трябва, за да се създадат отново, вече е загубено.

— Убий ме и да се свършва, копеле такова! — каза Маркус Санкти. Синът му, Дариус, затвори очи. Той не искаше никой в стаята да умира.

Антон взе кутията с лекарства и с усмивка я даде на стария лорд.

— Като твой лекар, силно възразявам против смъртта ти.

Антон се изправи и даде сглобеното оръжие на Стела. Тя се усмихна, защото роякът също оценяваше жеста.

— Ще ми трябваш, Маркус. Трябва ми някой, който да отведе лордовете обратно по домовете им.

— За... какво говориш?

— Не сте свикнали да живеете в коптори. Искам лордовете да се върнат по домовете си и да организират свой живот без слуги. Няма да е лесно, но искам да ги убедиш, че е някаква победа, която си извоювал. „Бялата роза“ носи особена важност за този град. Пазителите, които са защитавали Регал до последно, няма да загубят честта си. Няма да го позволя.

Маркус още отказваше да погледне в очите на Антон. Той каза с треперещ глас:

— Какво, значи искаш да ме използваш като марионетка? Искаш да предам своите и да им кажа, че всичко е както преди?

— Не, няма да е същото. Но е най-доброто, което мога да ти дам.

Младият Дариус умоляваше баща си:

— Моля те, татко, обмисли предложението! Можем да освободим всички фамилии от това място! Можем да намерим мама!

— Няма да го позволя... — златното дете каза изведнъж и погледна към Маркус Санкти. — Няма да ти дам позволение! Ако приемеш исканията на този дивак, ти и фамилията ти ще бъдете отлъчени като предатели!

Тъмна фигура изникна от тълпата и заходи към тримата лордове. Те видяха две плашещи жълти очи и спокойна, безкръвна физиономия.

— Не мисля, че това би било мъдро, Ваше височество.

— Мория!

Висшият лорд гледаше неразбиращо към главния Инквизитор. Тъмната, висока фигура премина покрай главния генетик и каза със змийски глас.

— Предполагам, че не се съмнявате във верността ми, Ваше височество. Знаете какво направих, за да спра този дивак. Но в този случай, бих Ви посъветвал да угодите на прищевките му, макар и временно. Ние сме очите на Вашия баща в този град и виждаме много.

Белиел се спря за миг, после каза:

— Добре. Санкти няма да бъде смятан за предател, ако иска да изведе лордовете вън от подземията. Но не му давам друга власт, освен това!

Лордовете кимнаха помежду си. Антон даде сигнал на слугите да ги освободят. Роякът се повдигна като вълна от тела и отведе пленниците към изхода на клетката.

— Моля Ви! Искам да говоря с него! — Сей помоли внезапно. Сочеше към Дариус. Антон се изненада, че синът му искаше да говори с човека, който го беше предал, но се съгласи. Сей остана насаме с Дариус в мрачната клетка.

— Сигурно ти е казал, че те продадох, за да спася себе си. Тук си, за да ме пребиеш, така ли? Къде е другият дивак?

Сей седна до стената, редом до момчето.

— Джак е мъртъв.

— С... съжалявам — младият лорд се изненада от новината. — Не съм... В турнира ли е бил ранен?

— Не. Умря, докато се опитваше да избяга с Динара.

— А тя?

— Тя е жива. Поне така си мисля. Повечето успяха да се измъкнат навреме. Не знам, дали това би те зарадвало.

Дариус също не беше сигурен.

— Няма за какво да си откъщавам. Чух, когато ме предаде. Но аз направих същото. Принудих те да следваш плановете ми и те поставих в опасност. Съжалявам.

Дариус погледна към тълпата от хора и видя как Антон Рота се разправяше с ученичката си. Обясняваше й нещо, като на малко дете и нареждаше, какво трябва да се направи.

— Поне в това се различаваш от него. Той едва ли може да признае грешка. Това е баща ти, така ли?

— Да. Не съм много горд от него, но заради него дойдох в този град. Не си дава вид, но има някакво чувство за дълг. Ще направи всичко, за да Ви защити.

— И ти ли си бил като него? Винаги ли си се разпореждал така, за да получиш своето?

— Онзи дебелак го каза. Варварите са същите говеда като благородниците. Ако имаме власт, ще я използваме, както Вас.

— Какво мислиш, че ще стане с този град? Израснал съм тук и ми е трудно да си помисля, че Регал вече не е същият. Че вече няма слуги, които да изпълняват желанията ти. Мислил съм си какво би било. Не съм предполагал, че ще е толкова страшно. Е, едва ли ще има голямо значение. Чувал съм много неща за Безсмъртния. Никога не съм го виждал с очите си, но знам какво би направил.

— Не знам нищо за този Безсмъртен. Само допреди няколко месеца си мислех, че богът на света е човек, на име Комодор Паликс. Мислех си, че небето е твърде далеч и че никога няма да стигна там. Но разбрах, че нещата не са такива, каквито си мислиш. Този бог, от който се страхуват всички... може да е просто човек.

Дариус намери историята за забавна, макар и трудна за вярване.

— Аз си мислех, че знаех, как ще се развие живота ми — каза той. — Мислех си, че всичко е начертано. Че ще се ожения за жена, избрана от баща ми. Че ще наследя земята му и ще стана част от генократията, както винаги съм бил подготвян. Искях малко приключение, преди това да стане. Когато видях Динара в ръцете на онзи ужасен свещеник, видях начин да бъда нещо различно. Направих го колкото за нея, толкова за себе си.

Сей се подсмихна. Той знаеше какво се бе случило с „ужасния свещеник“. Когато го сподели с Дариус и му разказа за случая в подземията, младежът се засмя.

— Значи все пак е получил своето. Заслужава си го. От хора като него ми се повдига.

— Ако ти се повдига от него, трябва да видиш надзирателите в изкупителния център. Тези копелета се наслаждават на нещастията ти. Измислят всякакви начини да се гъбаркат с теб.

— „Гъбаркат“?

Дариус се засмя на варварския израз. Сей облегна глава на стената и каза:

— Пази се.

— Ти също. Ще ти трябва късмет.

Сей остана в килията още време. С всяка изминала минута, той се чувстваше по-близък по характер до момчето. Макар и лорд, Дариус се вълнуваше от същите неща като него. Говореха си за Манна, за нулита и пирита, глупавите отговорности пред членовете на Ордена, говореха си за дупето на Динара. Смяха се, сякаш им бе за последно. Когато роякът най-накрая дойде да прибере Сей, Дариус остана сам в килията, чудейки се как да помогне на баща си. После се сети. Просто трябваше да бъде по-решителен. Той стана, изтупа дрехите си на закрилник на Регал и го последва.

ЕПИЛОГ — ТРИ ЧУДОВИЩА

Красотата на Цитаделата беше нещо, което Сей никога нямаше да забрави. Цялата омраза, огънят и кръвта, върху които беше построена цивилизацията на Високите земи, сякаш се измиваха от тази красота. По-добре беше да не се мисли как златните обкови можеха да пълзят толкова високо, как кристалните прозорци, дебели като цели стени, бяха поставени по извитата вътрешност на огромния купол, без всичко да се срине със земята. Залата, която бе избрал Антон, стоеше като храм — осветен от следобедното слънце и все още неопетнен от новите собственици на Регал.

— Днес напускаш този град — каза твърдо Антон. — Вече съм го уредил с рояка и Стела. Белиел ще бъде нашата застраховка. Ще се справим. Трябва да избягаш и да намериш свой живот. Ще ти е трудно, но какво не е? Моля те, тръгвай, синко.

Сей погледна към водачката на рояка. Едно тяло, заобиколено от стотици. Вече беше трудно да мисли за нея като за един човек.

— Направихме сделка — каза Антон. — Ти и благородниците сте свободни да напуснете града. Но аз трябва да остана тук. Има неща, които знам, които Роякът иска.

— Значи ще останеш тук... като техен учител? Или като техен заложник?

Антон остана мълчалив. Сей гледаше към хилядите лица за някакво успокоение, че баща му ще бъде в безопасност. Но не го откри. Това беше едно чудовище, борещо се против друго. Чудовищата не ценяха човешкия живот.

— Чудя се — каза Сей и застана лице в лице със Стела. — дали можеш да лъжеш покрай тях. Те виждат всичко. Но съм сигурен, че мога да видя лъжата на лицето ѝ, ако се вгледам отблизо.

Разликата във височината между Сей и младата генетичка беше внушителна. Но тя продължи да се усмихва. Тя имаше хиляди тела зад себе си. И те имаха нея.

— Очите на един лъжец винаги блестят по особен начин. Забелязвала ли си?

— Сей... — въздъхна Антон. Но Сей се усмихна и каза в лицето на генетичката:

— Какво ще направите с него, щом получите знанията му? Вие искате да ги изучите, но един човек винаги пази тайни. Вие го знаете и баща ми го знае. Той ме уверява, че ще бъде в безопасност, щом избягам. Но мога да видя лицето на лъжец. Затова питам отново. Ще го предпазите ли, дори ако не можете да вземете всички тайни, които има?

Широката зала остана в тишина. После прошепна:

— Да...

Сей погледна в лицето на Стела и каза:

— Искам да го чуя от теб и останалите. Ще предпазите ли баща ми?

Съзнанието на генетичката премина от рояка обратно към нея и тя погледна към Сей. После каза с малко забавяне:

— Да...

Там беше. Сей забеляза онова, което бе забелязвал на много лица в Бяла планина. Онова, което подозираше.

Роякът започна да се държи странно. Половината от генните слуги в стаята започнаха да надигат глави нагоре. Сякаш съзнанието им се беше изключило, те останаха вцепенени, гледащи с празни очи към златните обкови над тях.

— Да... казаха останалите.

— Само половината от вас ми отговориха. Имам въпрос към останалите. Какво ще направите с Антон Рота, след като вземете знанията му?

Роякът се раздвижи още по-бързо. Антон за първи път виждаше подобно поведение. Генни слуги се „включваха“ и „изключваха“ от разговора по воля на цялото.

— Ние... вярваме... — казаха малък брой слуги.

— Какво правиш, Сей?

— Какво ще направите с него? Как ще му се отплатите за това, че дава всичко, за да ви спаси?

— Ние... вярваме на... на учителя...

„Чудовището лъже...“ — прошепна си Сей. След това погледна към стъписания си баща и каза:

— Татко... бягай!

— Сей! — рече Антон.

Сей внезапно извади малко остро парче нулит, което носеше скрито в дрехите си. Той грабна тялото на Стела и притисна върха към топлото ѝ гърло. Дългото синкаво стъкълце, назъбено и твърдо като стомана, бе достатъчно, за да пререже гръкляна ѝ с лекота.

— Казах... БЯГАЙ! Погледни го!

Антон погледна към лицата на слугите.

— Изключва части от себе си, когато лъже! Крие истинското си лице като стар измамник! Те няма да те оставят жив! Няма да оставя да те вземат!

— Сей! Аз...

„Аз знам“... роякът завърши думите на Антон.

Лицето на Стела пребледня. Очите ѝ се обърнаха нагоре. Цялата ѝ глава се наклони назад, с лице към златния таван и тя се „изключи“ от решенията на Рояка. Само за секунда тя изгуби съзнание и увисна в ръцете на Сей.

— По дяволите... Сей... бягай...

Сей опита да задържи острието към гърлото ѝ, но тялото ѝ се отпусна и тя падна безпомощно на земята. Тя вече не бе част от рояка. Не беше важна. Сей се почувства заобиколен от ужасна сила, много по-силна от него. Той погледна настрани. Видя как тялото на Антон беше погълнато от внезапно задвижили се тела, с ръка, протегнатата безпомощно напред. Видя как очите на баща му изчезнаха в сянката на рояка и как неестествено движещите се тела оформиха висок стълб пред очите му. Като паяци, пълзящи един върху друг, те набъбнаха, издигнаха се нагоре, после потънаха надолу, поглъщайки жертвата си напълно.

Сей искаше да побегне. Искаше да извика. Но твърде бързо роякът изригна в раздиращ рев, който накара червата му да се обърнат. Беше кошмар, връхлитащ в главата му. Стотици включващи се и изключващи се получовешки лица, безжизнени тела, изхвърляни от рояка, падащи на твърдия мрамор, после ставащи отново и присъединяващи се към чудовището. Беше огромен разум в конфликт със себе си. Скоро конфликтът притихна.

— Сей... — каза роякът.

Изплашен до мозъка на костите си, Сей промърмори:

— Кой... кой си...

— Мога да ги задържа за малко. Моля те, послушай ме поне веднъж! Бягай!

— Не, Ан...

— БЯГАЙ! — изрева чудовището и като животно, обладано от страх, Сей побягна през генните слуги и затича към изхода.

„Спри и открий убийците на майка си!“ — каза изкривен глас зад него, докато Сей тичаше по широкия коридор вън от Цитаделата.

„Изгорените ѝ крака, изгорените ѝ ръце... Искаш да си отмъстиш за нея, нали?!“ — пробуждащият се рояк каза отново.

Сей стисна зъби. Чудовището искаше той да спре, да се поколебае.

„Тя е жива! Тези ръце и крака още се движат! Можем да я чуем!“... — сто гласа излъгаха вкупом.

„Сбогом, синко!“

— Татко!

Чудовището замълча. Огромната река от тела се забави и само стъпките на Сей отекнаха в коридора. Те му правеха път. Прилепяха се към стените, към пода и колоните на огромната Цитадела. Това бе последната следа от волята на баща му, последните му мислите и знания, претопяващи се в съзнанието на Рояка. Сей изкрещя с жалък, изплашен вик и изтича навън. Градът беше празен. Той тичаше през пустошта, през червения прах и златната арка на могъщите Слонови порти. Тичаше далеч от ада на Регал.

* * *

Тишината, родена от страха, продължи дълго време. Сей бе тичал с часове и ушите му вече не чуваха свистенето на вятъра. Отдавна бе изгубил усещане за посока в безкрайния червен прах. Тичаше само със силата на страха си. Той чувстваше, че нещо го преследваше. Роякът го бе обладал с животински страх и той вече не помнеше името си. Просто бягаше. Беше бягал толкова дълго, че краката му се предадоха и той се строполи безпомощен на земята.

Дишащ праха, той чувстваше само болка и страх. Умората и изгарящата жажда караха пръстите му да изтръпнат. Той падна в безсъзнание, заобиколен от безкрайната пустош.

Тишина, родена от страха и пречупена от гръмовен звук. Нещото събуди Сей и той се запита за колко дълго бе изгубил съзнание. Болката не си бе отишла. Той се изправи, молец се за вода. Трябваше да оцелее. Той отново чу воя на чудовището. Не знаеше, дали идваше от главата му, или идваше отнякъде във вихрения прах. Червената буря притъмня, после проблесна в бледа светлина, идваща отдалеч. Роякът ли беше? Нима чудовището го бе последвало толкова далеч от Регал? Той искаше да се скрие, затова затича още по-бързо, докато не достигна дълъг склон. Мъглата започваше да става по-рядка. Земята сякаш падаше със стотици метри и червените облаци останаха далеч над главата му. Той се обърна и видя широка, безкрайна бездна, която зееше пред него и откриваше път към свят, вън от този. Чак сега разбра колко огромна бе планината на Безсмъртния. Тя се простираше много хоризонти във всяка посока, а земите под нея бяха също толкова широки. Той погледна надолу към пропастта и видя тъмни облаци, покриващи долния свят. Но те падаха с извивка близо до хоризонта и се размиваха в черен, враждебен океан.

Това беше краят. Това беше мечтата му за свобода, която имаше като дете. Гледайки към безпощадното небе пред него, той видя колко напразни бяха мечтите му наистина. Този свят беше разрушен от всемогъщ бог, беше обезсмислен отвъд безкрайната планина, върху която стоеше. Кошмарният океан отпред създаваше черно покривало на хоризонта, което проблясваше със сини светкавици, удрящи отново и отново, във всеки кът на тъмното небе. Вълни, високи като сгради, се вихреха отдолу и разбиваха всякаква надежда за плаване от това място. Унищоженият свят на първите заселници лежеше погребан под гнева на стар, ревнив бог.

Краката му трепереха пред тази гледка. Там бе искал да побегне като момче в Бяла планина. Това беше хоризонтът, който едвам успяваше да зърне през оградите на Нул на края на града. Към това бяха гледали той и Мая, докато си разделяха откраднатата храна. „Боже, Мая...“ — помисли си той, но опита да изгони мисълта от главата си.

Изведнъж, той отново чу звука. Ревът на чудовището. Той прилекна до ръба на пропастта с надежда да се скрие. Но чудовището

наближаваше. Няколко проблясъка светлина огряха прахоляка и тъмна сянка се прониза през облаците.

Още един проблясък. Сей набързо пребърка торбата си. Извади полустрошената спирала и я насочи заплашително напред като притиснат звяр, ръмжащ към враговете си. Бавно през облаците изплува познатият силует на спирала. Военна спирала. Чудовищно оръжие, което бе смазало майския бунт. То носеше знаците на Бяла планина и името на онзи бог, който обитаваше сънищата му. Името на Великия собственик. Най-накрая бяха дошли за него.

— Махайте се! Ще го... използвам! — преглътна той.

Но чудовището не потрепна. То не можеше да бъде поразено, дори и Сей да имаше работещо оръжие в ръцете си.

В спиралата му вече нямаше нулит. Нито за да оцелее в падането, нито за да се защити. Той опита да изплаши звяра, но без успех. Това беше военна спирала. Бронирана машина, дишаща прашния въздух с лекота. Машина, която беше орязала крилете на баща му.

Ако подозренията му бяха верни, тялото му щеше да бъде изложено голо пред Греховните земи за показ пред всички. За да видят, какво ставаше с бегълците от греха. Щеше да бъде убит, но не и преди да изповяда всичките си грехове към Собственика със сълзи на очи и усмивка на лице. Едва след като успеят да пречупят волята му, щяха да му позволят да умре. Изведнъж, всички малки страхове, които бе забравил, се върнаха в него. Страхът от Собственика. Страхът от наказанията и оглушаването и ослепяването. Страхът от бягството.

По-скоро щеше да умре, отколкото да се върне към онзи ад. Сей преглътна и се приготви да скочи. Ако бог беше с него, в спиралата сигурно щеше да се намери малко прах, който да забави падането му. „Глупости“ — помисли си той... „Няма нищо... Празна е!“

— Копелета такива! Мислите, че сте ме намерили? Няма да се върна обратно! Опитайте се да намерите тялото ми сега!

Точно преди да скочи, вратата на спиралата се отвори. Млада жена слезе бавно по прашните стъпала. Стъпките ѝ бяха леки, тихи. Тя имаше нови дрехи, много по-добри от старите. Отначало не я разпозна заради праха и заслепяващата светлина на нулитната енергия. Но скоро от очите му потекоха сълзи.

— Мая...

Вятърът развяваше дългата ѝ червена коса. Това беше Мая. В нови дрехи, бели като сняг. А на лицето ѝ имаше усмивка.

Сей също се усмихна. Сърцето му се изпълни с наивно щастие. Тя бе дошла за него. Някак си го бяха намерили. Също като времето, когато двамата се състезаваха в покрайнините на Нул, на ръба на Греховните земи, той почувства свобода. Но щастиято бързо избледня от лицето му. Той видя мъжете, които я следваха.

Четири войници, водещи четири пленника, пребити почти до смърт. Той ги разпозна. Пръв беше Самбан. После брат му. След него бе Скакалеца. Накрая — Глухия Канон. И четиримата имаха оръжия, опрени в слепоочията им.

— Остави оръжието си, Сей... — каза Мая с мир в очите си.

Ръката на Сей се отпусна. Значи все пак щяха да имат тялото му.

— Проклетата принцеске... знаех си, че ще ме изпортиш... рано или късно.

Войниците се приближиха предпазливо. Това беше оръжие на бунта. Знаеха на какво е способно. Но пръстите на Сей скоро се отпуснаха. Спиралата се изплъзна от ръката му и падна в праха.

Последва ритник. Сей се свлече на земята. Беше ударен много пъти от радостните мъже, замъкнат през калта, през камъните и към спиралата. *Това ли беше дяволът, който беше престъпил законите на Великия собственик? Това нищожество? Това ли беше Вълка на Нул?*

Те отведоха Сей в спиралата. Краката и ръцете на Сей бяха приковани плътно, главата му не можеше да помръдне. Скоро Мая Авис влезе в люлеещата се зала. Тя носеше красиви дрехи, а лицето ѝ носеше белег, който накара Сей да изтръпне. Около очите ѝ имаше фина, деликатна татуировка на извиващо се цвете.

Тя се приближи към Сей и погали кървавата му буза. Сведе се към него и очите ѝ срещнаха неговите. За миг, спомени връхлетяха съзнанието му, удавиха болката му, тъгата му, заличиха света около него. Мая се усмихна и той усети топлината на устните ѝ върху своите. В тази целувка имаше невинност, нещо добро и успокояващо. Но имаше и нещо разкъсано, пречупено необратимо, което ги делеше, дори в този миг. Целувката ѝ го изпълни с тъга, със спомени за живота, който бе загърбил, от който бе избягал. Но това беше лъжа. Той се отдръпна и погледна в очите ѝ, белязани от знаците на враговете му.

— Не. Това не си ти — Сей се изкашля от болка. — Тези дрехи. Преоблякла си се... като една от тях.

Зад нея й имаше още една фигура, с глава по-висока от нея. Някой седеше в най-тъмния ъгъл на помещението и гледаше със задоволство.

— Не съм като тях — каза тя със спокойни очи. — Не исках тези белези върху лицето си. Но това е цената, която трябваше да платя.

Тя разгледа дрехите си. Бяха красиви. Сложни бродерии от двете страни, направени от майстори. Татуировката около очите й беше точно като тези на жените от Нарис. Нежна, изящна и плашещо студена.

— Продадох голяма част от себе си за една мечта — каза тя. — Знаеш ли коя? От всички на този кораб, ти ме познаваш най-добре. Ние сме еднакви, Сей.

— Не! — той поклати глава със злобна усмивка. — Никога не бих се продал по този начин!

— Ти направи същото, което и аз, Сей. Продадох част от себе си, за да бъда свободна. И тази част... беше ти.

Тя се сведе и остави нещо в скута на Сей. Беше другата половина от тефтерчето на баща му. Светът причерня пред очите му, щом разбра какво бе направила Мая. Върху тефтерчето имаше още нещо. Малка верижка със синьо цвете, изрисувано върху детско пластмасово медальонче, избледняло и износено с времето.

Сей погледна нагоре. Това не беше Мая. Тя не би продала детската си мечта, не би продала него. Той видя мъжа, седящ зад нея, криещ се в най-тъмния край на помещението. Това сигурно бе кукловодът! Вехнещо тяло, криещо се в тъмнината, за да не бъде видяно.

— Ти! Какво си направил с нея? — извика той. Но викът му отекна из помещението без отговор. Мъжът просто си седеше и се наслаждаваше на гледката.

— Това не си ти! — изръмжа Сей пред Мая. — Спомни си какво говореше за Обществото, когато бяхме деца! Когато се състезавахме из улиците на Нул! Ти отказваше да коленичиш пред тях, да им позволиш да убият мечтата ти! Напук на всичко, ти искаше да победиш! Обещахме си да не се отказваме! За нищо на света, да не се отказваме!

Мая се усмихна, но в усмивката нямаше радост.

— Сега разбираш. Аз изпълних обещанието си. Да измамим. Да спечелим. И да променим този проклет свят!

Думите бяха нейни. Сей изтръпна, защото разпозна момичето, което сякаш отдавна бе загубил.

— Тук съм, защото няма да позволя детската ми мечта да умре. Бих направила всичко, за тази мечта! Дори бих те загубила.

Думите като се забиха в сърцето на Сей като ножове. Той си спомни Мая, безпомощна, притисната на земята от Самбан и бандата му. Спомни си как я гледаше със съжаление — момичето, което някога бе равно със самия него. Вълкът на Нул я бе подминал, бе я изоставил като ненужен товар. А сега лежеше в дирята ѝ, ранен и сам.

Човекът, който някога носеше титлата на Велик собственик, започна да се смее. Онзи, който някога се наричаше бог за всички грешници в Бяла планина, сега седеше като обладано, умиращо тяло. Може би тук имаше още едно присъствие, което ги движеше като кукли. Демон, който някога бе удавил света и бе прекършил духа на най-силните мъже и жени. Бог, който се наслаждаваше на болката.

Сей осъзна, че най-страшното нещо би било, ако това зло не съществуваше. Той погледна в очите ѝ, очакваше да види празнота. Само куха маска, носена от демон. Но вместо това видя най-страшното.

Мая сгуши ръце около гърдите си, сякаш сърцето ѝ се пречупваше. Малка сълза се отрони по лицето ѝ.

— Сбогом, любов моя.

Беше сълза, родена от болка. Нейната болка. Тя се търкулна по лицето ѝ, пожертвано и белязано от знаците на Обществото, и падна върху синьото цветенце в скута му. Символът на детството им.

Болка приклещи сърцето му. Глух вик се отрони от устата му. Нямаше кукловод. Не можеше да го види, колкото и да му се искаше.

Тялото му се изви в болка. Шипове пробиха ръцете му, краката му и врата му. Силен шок го накара да се разтресе от болка, пострашна от всичко, което беше изпитвал. Трая няколко минути. Когато болката спря и тялото му увисна безпомощно на стола си, Мая и Собственикът вече не бяха в стаята. Той остана сам със светлината на ръждясалия кръгъл прозорец до себе си.

Ето я. Отровата, от която Антон искаше да го предпази. Загуба. Омраза, която можеше да погълне човек, да превърне годините във

вятър и спомените — в прах. Сей погледна през прозореца. Усети как спиралата се отдели от земята. Видя как тя прониза облаците и се изкачи високо над червената буря. Тя остана като оранжево поле под нозете му, а отгоре се простря широкото небе. Истинското небе, най-дълбокия син цвят, който бе виждал. През кръглия люк изгря яркото слънце, придружено от двама спътници. Земята и Луната. И хиляди малки звезди, осяващи тъмносиния небосвод. Скоро те бяха засенчени от нещо по-голямо. Неестествен триъгълник, който висеше високо над всичко, без опори, без да пада надолу.

Светлини обсипваха огромната машина — безмерен автоблок, който бе стоял там с векове, скрит дори от лордовете.

Върхът съществуваше в тъмното небе — дом на тъмен господар. Синовете му. Това беше източникът на червената буря, на фалшивото небе — пастта, която бълваше забвение и давеше света в своя мир.

„Ето те!“ — каза той към нещото, без страх. „Демонът ми! Не съм си представял, че ще си толкова силен! Тогава защо? Защо се криеш?“

Спиралата се надигна още повече и полетя към далечния град сред звездите, като синя птица, преследваща слънцето. Синджирчето и тефтерчето се издигнаха нагоре, сякаш издърпани от невидима сила. Той усети как тялото му олекна. Спомни си думите, с които Антон го бе оставил в нощта на бунта. Думите, изписани с болка от човека, който бе видял слънцето, но то бе стопило крилете му:

„Страхувам се само от едно нещо, Сей. Страхувам се, че щом видиш лъжовното небе, щом узнаеш истинския му образ, ще тръгнеш подир него без колебание. Ще прегърнеш смъртта и тя ще прегърне теб. Ще се изправиш пред нея без капчица страх.“

Някъде надолу, под облаците, чакаше още една синя птица. Втора спирала. Беше очукана, изпускаше сив дим и един от краката ѝ липсваше. Тя дебнеше тихо в прикритието на червената мъгла. Огромните въздуховоди се даеха от неспирния прах, но машината продължаваше да работи, като че напук на бурята.

Екранът в пилотската кабина грееше в тъмнината. Той показваше далечен силует, издигащ се все по-нагоре, към бледа триъгълна форма. Пилотът беше млад инженер, който едвам се справяше със сложната апаратура. Той се мъчеше да запази кораба неподвижен, но такава

нещо се учеше трудно само за няколко дни. Екранът изгря в статичен шум и бавно избледня.

— Изчезна. Не мога да виждам през бурята.

— Убиха ли го?

Инженерът преглътна, после отговори:

— Не. Жив е. Оковаха го доста здраво.

— Накъде отиват?

Пое си въздух, после каза със страх:

— Към това голямо шибано нещо в небето. Някой знае ли какво е?

— Мисля, че знаеш, посерко. Това е враг. Онзи, който създаде Греховните земи и ни държеше там, докато някой не събра смелост да надигне глава. Упорит глупак. Но поне не сме били път напразно. Няма да го убият. Опитаха се да направят същото и с баща му. Да го пречупят. Познавам ги и двамата. Твърде са луди, за да се пречупят. Все пак, трябва да попитам. Ще ги последваме ли?

Каплин се замисли за миг и потрепна от страх. После въздъхна и каза тихо:

— Да... Разбира се...

— Попитах... — надигна се гласът на Побъркания Джеймс Ранк.

— Ще ги последваме ли?!

Старецът се обърна назад. Зад него около тридесет човека стояха сбити рамо до рамо в тесния корпус на спиралата, огрени от бледозелената светлина на монитора. Бяха се отзовали на лудия човек пред себе си. Бяха дошли. И само чакаха да каже думата си. Спогледаха се и без да се замислят, отвърнаха в един глас:

— ДА!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.